

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

В'ЯЗЕНЬ

НЕЗАЛЕЖНА ХРИСТИАНСЬКА ГАЗЕТА

«...І пізнаєте правду, — а правда вас вільними зробить!»

Ів. 8:32

№ 2 (5)
квітень—травень—червень
2023 р.

Поширюється
безплатно

Поширюватимемо цю Гарну звістку всюди!

«Христос воскрес!» — цей ствердний вигук ми здебільшого чуємо в день Великодня, який християнський світ святкує один раз на рік. Хоч як дивно, але цього дня навіть безвірні люди вимовляють вголос цей вигук. Масовий психоз передається від одного до іншого, і тому навіть найзатятіші атеїсти на такий вигук, як «Христос воскрес!», мимоволі відповідають: «Воістину воскрес!» Що ж спонукає безвірні серця цього дня своїми вустами підтверджувати факт воскресіння Христа? Можливо, це просто традиційне підігрівання та привід випити чарку?! Найімовірніше, так воно і є, бо через день і протягом усього року мало хто згадує цей великодній день або вимовляє цей вигук. Навіть ті, хто вірить у незаперечний факт воскресіння Христа, чомусь лише раз на рік ствердно вимовляють: «Христос воскрес!»

Мені дуже подобається сказане апостолом Павлом у *Посланні до римлян (10:9–11)*: «**Бо коли ти устами своїми визнаєш Ісуса за Господа, і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся, бо серцем віруємо для праведності, а устами ісповідуємо для спасіння. Каже бо Писання: «Кожен, хто вірує в Нього, не буде засоромлений».**»

Як виявляється, саме вустами ми сповідуємо воскресіння Христа на спасіння. Причому Писання нам чітко каже, що «кожен, хто вірує в

Нього, не буде засоромлений», тобто сповідувати факт воскресіння Христа з мертвих. Й ось тут одразу виникають питання: чому ж тоді ми такі скупі на ствердне й постійне сповідання факту воскресіння Христа? Чому тільки раз на рік ми змушуємо тріпотіти диявола від масового вигуку «Христос воскрес!»? Напевно, вірянам добре відомо, що диявол панічно боїться, коли християнин сповідує велику подію — воскресіння Христа з мертвих.

Річ у тім, що всі ми живемо в інформаційному полі, де всі наші слова, які виходять із наших уст, мають величезну творчу та руйнівну силу. У Писанні мовиться: «*Оповідує день днєві слово, а ніч ночі показує думку, — без мови й без слів, не чутий їхній голос, та по цілій землі пішов відголос їхній, і до краю вселенної їхні слова!*» (Пс. 18:3–5).

Знаючи ці біблійні істини, тільки уявімо, що було б із дияволом, якби всі християни щодня вголос замість звичайного привітання казали один одному: «Христос воскрес!» — «Воістину воскрес!» І подібні щоденні вигук могли б стати не лише нашим найяскравішим вітанням щодо один до одного, а й нашою нескінченною сповіддю того, що Христос справді живий. І звичайно ж, ці слова несли

б для всієї демонічної нечисті руйнівну силу. Бо величезна різниця: один раз на рік масово вигукувати про воскресіння Христа чи щодня стверджувати цей незаперечний факт, тим самим нищівно впливаючи на диявола. Як мовиться в *Посланні Якова (4:7)*, «*...спротивляйтесь дияволу, — то й утече він від вас*».

Гарна звістка якраз і несе ту нескінченну радість для всіх племен і народів, що Христос помер за наші гріхи та в третій день воскрес із мертвих для спасіння через віру всякого грішника, що кається. Головний

сенс Гарної звістки — це розкрити та донести до всіх народів той факт, що Христос переміг смерть і воскрес із мертвих. «Христос воскрес!» — саме це і є Гарною звісткою для всіх, хто живе на землі. Нема більшої радості, коли ти віриш і знаєш, що Господь Ісус Христос Своєю перемогою над смертю відкрив двері у вічне життя для кожного християнина, що щиро вірує.

Ось уже як кілька років мій кожен новий ранок, після того як я підводжусь з ліжка, починається зі слів: «Христос воскрес!» Брати, з якими я проживаю разом, майже в унісон відповідають: «Воістину воскрес!» Зрозуміло, після таких ранкових вигуків ранок добрим стає саме собою. Так само я вітаю ще й інших християн, кому подобається не лише раз на рік стверджувати цю істину. Бо це найприємніша для серця радість, коли ти можеш знову та знову сказати: «Христос воскрес!»

Усіх, хто всім серцем любить Господа, я щиро вітаю із цією великою радістю. Нехай Дух Святий настільки заповнить ваш внутрішній духовний світ, щоб одного разу ви самі відчули, наскільки дорогими та неоціненними для вас є слова «Христос воскрес!».

Поширюватимемо цю Гарну звістку всюди, не сумуючи та не втомлюючись!

І. ГОРІК.

Незважаючи на жакливі переслідування та втечу багатьох християн, домашні церкви в Афганістані й далі зростають

Багато сміливих послідовників Христа вирішили залишитися в Афганістані, щоб і далі таємно з ризиком для життя проповідувати про Христа. І завдяки їхньому самовідданому служінню число християн зростає всупереч гонінням.

Організація *Голос мучеників* у своєму щорічному *Глобальному молитовному довіднику (Global Prayer Guide)* називає Афганістан країною з обмеженим доступом. А *Open Doors* поставила Афганістан на перше місце в списку країн, де християни зазнають найбільшого переслідування.

З моменту, коли до влади в країні прийшли таліби, уряд країни вкрай вороже налаштований до християн. Послідовники Ісуса дедалі частіше стають мішенню війсьничих екстремістських груп.

Однак незважаючи на те, що велика кількість християн переїжджає до сусідніх країн, щоб мати свободу відкрито молити-

ся, афганські домашні церкви й далі зростають. Водночас кількість християн, які прийняли мученицьку смерть в Афганістані за віру в Христа, із кожним місяцем зростає. Але їхні смерті зазвичай приховані від суспільства.

— Можливо, рік тому після падіння Кабула ви чули, що всі послідовники Христа в Афганістані втекли з країни, були вбиті або переховувалися, намагаючись перейти кордон. Це просто неправда, — заявив ведучий радіо *Голос мучеників* Тодд Нетлтон в інтерв'ю *The Christian Post*. — Сміливі віряни навмисно ухвалили рішення залишитися в країні, чудово знаючи, що їхнім життям загрожує небезпека, вони залишилися, щоб служити своїм землякам та й далі ділитися Євангелієм, — додав Нетлтон.

якій живуть переважно мусульмани, становить приблизно тридцять дев'ять мільйонів осіб.

Афганські християни не можуть молитися відкрито, вони змушені приховувати свою віру чи цікавість до християнства, особливо після хвилі арештів останнім часом.

Біблії доступні лише підпільно або в цифровому форматі. Паперових Біблій практично немає, а мати їх украї небезпечно.

Побиття, тортури та викрадення є звичайним явищем для християн в Афганістані. Але це не зупиняє сміливих послідовників Ісуса. Вони залишаються в країні, і число християн зростає завдяки їхньому самовідданому служінню.

За матеріалами
The Christian Post,
<https://inlight.news>

Господь благословив мене, і тому я хочу благословити всіх навколо.

Жінка анонімно платить за продукти покупців

Клієнти *Dollar General* зненацька дістали справжнє благословення від незнайомки, яка сплатила їхні товари.

Спочатку співробітники магазину подумали, що Перл була постійним покупцем, який набирав дуже багато товарів для себе. Але потім робітниця на ім'я Лавін почала спостерігати за діями жінки та помітила, що вона робить дещо особливе.

Яким було її здивування, коли вона зрозуміла, що Перл купувала продукти не для себе, а для інших людей, які приходили в

магазин. Лавін спитала, чи може вона сфотографувати благодійницю. Перл погодилася, але попросила про одну незвичайну річ:

— Не кажіть клієнтам, що я купую це. Просто скажіть, що це подарунок від магазину. Я не хочу, щоб вони мене впізнали. Мені незручно, коли вони дякують мені. Господь благословив мене, і тому я хочу благословити інших.

Ця історія настільки вплинула на Лавін, що, незважаючи на прохання Перл, вона не стрималася та поділилася фотографією в інтернеті.

Дивовижна доброта цієї жінки торкнулася серцець багатьох людей і показала чудовий приклад того, як ми маємо ділитися благословеннями з іншими людьми.

sobor.com.ua

Пишу вам щиро, без брехні та фальші

Вітаю, шановна редакція «В'язня»!

З найкращими побажаннями до вас і до всіх читачів Максим. Ось вирішив написати вам невеликий, але щирий лист із проханням. На цей момент я перебуваю в місцях позбавлення волі. Перебуваю тут зі своєї вини та своєї дурості. Нікого в цьому не звинувачую та нікому не бажаю зла за те, що я тут. Хочу звернутися до вас із проханням допомогти мені змінитися на краще. Порадьте, як краще це зробити, тому що після свого звільнення я хочу жити інакше, тобто хочу забути всі свої погані вчинки, пов'язані з криміналом, і хочу допомагати іншим людям. Дуже хочу знайти справжніх друзів і, можливо, дівчину, яка завжди була б зі мною поруч, а я з нею. До свого покарання я працював у будівельній бригаді. Мені тридцять п'ять років, одружений ніколи не був. У місцях позбавлення волі перебуваю за розбій, про що шкодую. Матері немає із 2012 року. Та власне, і раніше вона була позбавлена батьківських прав, і я в дитинстві був відправлений в інтернат, звідки постійно втік. У своєму житті нічого хорошого я і не бачив. Але це вже все в минулому.

Нехай Господь простить мене за всі мої гріхи! Я пишу вам це все щиро, без брехні та фальші.

Бажаю вам усім усього найкращого, успіхів у всіх ваших добрих справах! Буду радий і надалі отримувати від вас газету «В'язень».

Зі щирими й добрими побажаннями до вас

**Максим ЛЕГЕЕВ,
ИК-13, г. Глубокое,
Витебская обл., Беларусь,
211793.**

ВАШІ ЛИСТИ

Гірке життя, прожите несправедливо без Бога в серці

Мир вам та вашому серцю, дорогі брати та сестри редакції газети «В'язень»! Вітаю вас і ваших близьких любов'ю Спасителя та Господа нашого Ісуса Христа!

Насамперед хочу подякувати нашому Небесному Батькові за всіх вас, за те, що сієте Боже насіння в серцях людей і Гарна звістка поширюється всією землею. Красно дякую за вашу нелегку й дуже потрібну працю, за ваше розуміння і чуйність. Я переконався у вашій доброті до всіх людей. Дай Боже вам усім здоров'я, миру, радості, любові, сил та терпіння у вірі, щастя, добробуту та довгих років життя.

Пишу я вам із в'язниці Житомира, де перебуваю не за ім'я нашого Господа, а за свої гріхи та злодіяння. Відбуваю тут довічний строк.

Газету вашу полюбив із того дня, як вона вперше потрапила до мене в руки. Читаю її завжди з великим задоволенням. Теми, які

ви висвітлюєте, дуже цікаві та актуальні, у них знаходиш вихід із будь-якої ситуації, а найголовніше, «В'язень» приносить у душі та серця читачів Слово істини. Автори статей є для нас духовними наставниками та помічниками в пізнанні Слова Божого.

Ваша газета створена для прозріння від духовної сліпоти. Автори статей «В'язня» дуже ювелірно підводять сліпу душу до Господа. І це дороге варте! Адже в нас, тих, що заблукали, часом так збиті й заплутані дороги життя, так викривлені в зигзагах і замічені брудом, так пошкоджені колямі неправди та вибоїнами падінь, що самим уже не вибратися, бо сил уже немає. Та і як вибратися сліпому та куди?

«В'язень» дуже грамотно підводить сліпу душу до Христа. Нехай ті, хто читає вашу газету, знають, що вони не одні, що нас, християн, багато й ми один одного не кидаємо, бо знаємо: усіх нас об'єднає Ісус Христос! Бажаю всім

читачам любові в Дусі істини та прозріння душі!

Хочу трохи розповісти про себе. Звати мене Сергій. Мені п'ятдесят чотири роки. Народився я в колонії Донецької області. З тих часів багато пам'ятаю, навіть розташування табору збереглося в моїй пам'яті й те, як відвозили до дитячого будинку Слов'янська. Але, на жаль, через те, що жив як багато інших, моє життя склалося жахливо.

До в'язниці я не заперечував Бога, але однаково багато грішив і плив за течією. Це призвело до того, що 1995 року я вчинив тяжкий гріх — вбивство людини. Після цього я був засуджений до найвищої міри покарання — розстрілу. І тільки завдяки любові та милості нашого Господа мені

зберегли життя та замінили найвищу міру на довічне ув'язнення. Сиджу я вже двадцять чотири роки.

У 2000 році Господь уперше торкнувся мого кам'яного серця. Цього ж року в донецькій в'язниці я покавсяся та вступив у завіт із Богом, прийняв святе водне хрещення. Потім мене перевели до житомирської в'язниці.

І нині, незважаючи на вік, я весь час пишу зі сльозами на очах про своє життя, прожите без Бога, на самоті та в знедоленості. Адже лише завдяки любові та милості Божій я вийшов із гріховної темряви та для мене засвітилося сонце Божої істини. Я відкрив своє серце Господу й ніколи не зверну вбік зі шляху, вказаного мені нашим Поводирем і Вчителем! Слава Йому!

З любов'ю в Христі брат

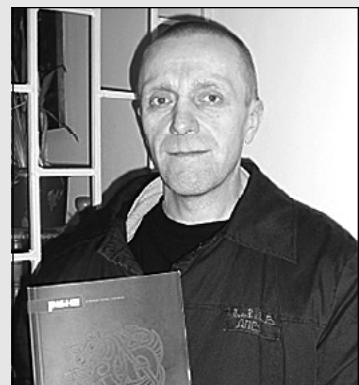
**Сергій ЛОБОДЕНКО,
пр-т. Незалежності, 172,
УВП-8, м. Житомир,
Україна, 10001.**

Господь закликає до милосердя та прощення

Вітаю тебе, брате Ігорю, і всіх співробітників «В'язня» любов'ю Господа нашого та Спасителя Ісуса Христа!

Дуже дякую всім вам за чергові номери «В'язня», а також за те, що знаходите місце для моїх недосконалих робіт (віршів). Нехай Божі благословення щедрим потоком наповнюють ваше життя та життя ваших рідних та близьких!

Ігорю, прочитав твої статті «Око за око», «Каміні для запалювальних» та «Непрощення». Що сказати? Браво, брате! Сьогодні про це мало хто говорить, а щоб ось так — «не в брову, а в око», — і говорити нема про що. Нині в цьому світі такі викриття в жорстокості приймають ніхто не хоче, хіба лише невелика кількість істинних християн, які не просто знають Писання, але й роблять так, як наказав чинити наш Спаситель. До нас приїжджають брати зі Львова, Тернополя, Хмельницького,

Кам'янця-Подільського, і вони розповідають про те, що коли збираються до нас, то їм із їхніх церков багато хто говорить: *Навіщо ви туди їдете? Адже там, на довічному, сидять убивці! Вони вам потрібні?!* Ось начебто б і християни, а кажуть те, що не мають говорити. Щоб вже казати про решту людей... Але Господь закликає до милосердя та прощення! І я вірю, що твої, брате, статті угодні Господу й матимуть відгук у серцях тих, хто замислюється над тим, що ти написав у них. Слава та хвала за це Господу та Спасителю нашому Ісусу Христу!

Бажаю і надалі, дорогий брате, бути тобі світочем євангельської правди на сторінках «В'язня», і не лише! Нехай Божі одкровення наповнюють твоє життя радістю та щастям! Бог Своїх не лишає! А ти є Його обраним на служіння, і чи Він не підтримає тебе на шляху поширення Євангелія? Ще як підтримає! Також і я у своїх молитвах прошу Його дарувати тобі ще більші благословення! Тобі передають привіт усі брати з нашого зібрання, яких тут чимало — тридцять п'ять осіб. Газети, які ви надсилаєте мені, віддаю іншим братам, а також пересилаю християнам на волю, тим, які допомагають в'язням у їхньому духовному напученні. Може, хто й відгукнеться фінансовим підтриманням нашому «В'язню», дай Боже!

На цьому закінчуватиму свого невеликого листа. Ще раз дякую всім вам за все! Бажаю вам міцного здоров'я та довголіття, миру в серці та благодаті на кожен день! Нехай прославиться ім'я Боже у вашій праці!

З братньою любов'ю та молитвами

**Аркадій ЛАКОВ,
ЗВК-58, вул. Гагаріна, 2,
м. Ізяслав, Хмельницька
обл., 30300.**

Добридень, шановна редакція незалежної християнської газети «В'язень»!

Можливо, випадково, а може, і ні, мені в руки потрапила ваша газета, після прочитання якої я вирішив написати вам невеликого листа. Дуже дякую вам за таке чудове видання. Газета мені дуже сподобалася. Вона дуже цікава та пізнавальна. Також дякую вам усі мої сусіди у камері, яким ваше видання теж дуже сподобалося.

Шановна редакція, якщо це можливо, то дуже хотів би отримувати газету «В'язень» і далі. Будь ласка, додайте мене до списку одержувачів вашої газети.

Напишу трохи про себе. Звати мене Сергій, мені сорок один рік. Народився і виріс у Білорусі, у невеликому містечку поблизу Гомеля. Не одружений і ніколи не був. Нині відбуваю покарання в колонії особливого режиму. Строк маю в десять років. Навчаюсь у заочній біблійній школі Мінська.

Людству дуже потрібно звернутися до Бога, адже люди гинуть у світі гріха та зла. І дуже багато людей не знають чи не хочуть вірити в Спасителя всього світу Ісуса Христа, Який пролив Свою кров на голгофському хресті заради спасіння всього людства. Бог віддав Сина Свого єдиного-родного для спасіння світу. Але люди не хочуть це розуміти.

Хотілося б знайти через вашу газету друзів для листування. Буду дуже чекати.

Нехай береже вас і ваші сім'ї Отець наш Небесний!

З любов'ю та повагою
**Сергей БОРЧЕНКО,
ИК-13, г. Глубокое,
Витебская обл., Беларусь,
211791.**

Вітаю, шановна редакція газети «В'язень»! Дуже дякую вам за те, що ви є! Ви вчите людей приходити до Бога, а це такий духовний внесок! Дай Боже вам світла, успіхів та сил у такій праці!

З дитинства я вірю в Бога й люблю Його всім своїм серцем. Однак у цих місцях я таки опинилася... Та й не опинилася. Якщо точніше сказати, я йду шляхом, який мені дав Всевишній, щоб я зміцніла, помудріла та відповіла на запитання, які мучили мене все життя. Строк маю в чотирнадцять років, половину я вже відсиділа. Але я знаю: щойно я знайду ще кілька відповідей на свої запитання, я покину ці стіни з Божою допомогою. Я вірю Богові і знаю, що Він мене не карає, а зміцнює мою віру та мій дух. Буває важко, тому що дуже мало таких людей, які щиро вірять у Бога та розуміють Його Слово. Надто мало тих, з ким можна було б поговорити про Бога, зрозуміти Його Слово й розібратися в ньому. Тому я або молюся, або пишу прозу та вірші, висловлюючи в них свій внутрішній світ.

Ще раз дякую вам за те, що ви є! Благослови вас Господь!

**Светлана МЕДВЕДЕВА,
ул. Антошкина, 3, ИК-4, г. Гомель,
Беларусь, 246035.**

Підбадьорюють і надихають свідчення тих, хто з Богом

Мир вам, вельмишановні брати та сестри в Господі, служителі та трудівники на Божій ниві!

Отримав від вас черговий номер «В'язня». Дякую вам дуже. Тільки Господь бачить і знає, як треба нам скуштувати (і як вчасно) хліба духовного зі сторінок «В'язня». Слава і вдячність Господу за те, що тут, у холодному та розважливому світі, ми маємо змогу пізнати Його любов через вашу газету. Дуже дякую, брате Ігорю, за те, що «В'язень» є, і за те, що ваші статті, у яких ви розмірковуєте та роз'яснюєте Писання, дуже точні та висвітлюють тему без зайвих довгих промов і незрозумілих «мудростей» — усе просто і ясно. Слава Богу!

Також особлива подяка за те, що ви надіслали номер «В'язня» моему батькові. Саме в цьому номері я дістав відповіді на деякі питання, над якими довго розмірковував. Я вже давно зрозумів, що в житті людини випадковостей не буває, а в житті вірянина й того, хто шукає Господа, і поготів. Серце таких людей сповнене радості, що вони бачать і відчують реальну допомогу Батька та Його присутність навіть тут, у в'язниці. Господь Сам сказав: *Я не кину вас сиротами, — Я прибуду до вас!* — і ще: *Як хто любить Мене, той слово Моє берегтиме, і Отець Мій полюбить його, і Ми прийдемо до нього, і оселю закладемо в нього.*

Дякую вам, дорогі служителі «В'язня», що ви Його інструмент. Дякую вам за вашу працю. «В'язень» реально потрібен тут, у цих тиснях стінах камерної системи, тому що несе світло Господньої любові й допомагає багато чого зрозуміти зі Слова Божого та дає теми для роздумів і спілкування. І звичайно, дуже підбадьорюють і надихають усі свідчення того, як Господь милує і спасає і у наші дні тих, хто повірив і всім серцем звернувся до Господа Ісуса. Слава та вдячність Господу за Його милість до нас. Адже це диво, що «В'язень» доходить до нас! З релігійною літературою наша цензура дружби не має, і це дуже прикро, тому що для всієї іншої світської літератури, яка забуває голову суєтою, шлях відкритий і широкий... А Господь сказав усім нам: *...просторі ворота й широка дорога, що веде до погібелі, — і нею багато-хто ходить.*

Коли Господь привів мене до Себе й дав серцю моему мир і Слово Своє, то я з глибокою прикритістю почав помічати те, що з давніх-давен і до цих часів були, є і залишаються люди, які відкидають Слово живого Бога, а часом буває, що і глузують із цього. Мені дуже болять за таких людей, тому що Господь ясно показав у своєму Слові кінець їхнього шляху. У численних розмовах, умовляннях і навіть супе-

речках я зрозумів те, що підкріпило в мені мою віру в Спасителя: Божі істини не потребують заперечення — вони проголошуються, вони промовлені святим Богом, Який не вмє брехати. Його Слова — милість і правда, і не нам, грішним, намагатися оскаржити їх, тим більше не маючи глибоких знань Слова Божого — Біблії.

Я хочу підбадьорити всіх братів і сестер, які говорять про Христа Спасителя в цих стінах, де панує атмосфера гріха та беззаконня. Не бійтеся зустрічних нападків та уїдлих слів від тих, хто не знає Господа й не розуміє шляхів Його любові. Не шукайте подяки від людини, коли ділитеся з нею радістю вашого серця: Господь віддячить вам свого часу. Пам'ятайте слова Господа: *Блаженніше давати, ніж брати.* Радість спілкування у Слові не можна порівняти ні з чим, тим більше тут. І слава Богу, що серця людей потихеньку пожвавлюються завдяки газеті «В'язень». Дякую вам і слава Богу за те, що ви є, що Церква Христа є місцем чистоти та світла в темряві цього світу.

Ваш брат у Господі

**Віталій ГАЛЫШКИН,
УК 161/3, п. Подгорный,
Житикаринский р-н,
Костанайская обл.,
Казахстан, 110700.**

Христос воскрес! — Воістину воскрес! Ці слова ми чули протягом багатьох років, але сьогодні хотілося б на них звернути особливу увагу. Річ у тім, що дуже часто ми чуємо в церквах про прощення гріхів завдяки тому, що Христос зробив на хресті, але, на жаль, нечасто ми чуємо про Його воскресіння з мертвих. Адже воскресіння Христа так само важливо, як і Його смерть на голгофському хресті.

Апостол Петро пише: Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що великою Своєю милістю відродив нас до живої надії через воскресіння з мертвих Ісуса Христа... (1 Петра 1:3).

І перше, на що звертає увагу Петро, — це те, що Бог наш благий. Він благословенний і тому дає те, що має Сам. Він благословляє, бо це є Його сутність. Бог має надлишок усього: і святості, і любові, і віри, і здоров'я, і добробуту, і сили, і так далі. Він наповнений усім та досконалий для того, щоб давати.

Далі Петро пише, що завдяки саме Божій милості кожен із нас може очікувати від Нього чогось доброго для свого життя. Як сказав один приятель, з яким ми познайомились у літаку, *Великдень — це коли було спочатку все погано, а потім стало всім добре.*

Єдине, що треба зрозуміти, — це те, що нам добре стає не завдяки нашим заслугам, а завдяки Його великій милості. Друзі, нам нема сенсу намагатися задобрити Бога, усі наші добрі справи однаково не мають досконалості. Бог до нас благий через Свою любов, а не через наші заслуги.

Чи маємо ми чинити правильно? Так, звісно. Чи маємо ми робити добро й уникати зла? Безперечно! Але все це — частина всіх нас, це сутність відродженого чада Божого. Роблячи правильно, ми показуємо те, ким насправді ми з вами маємо бути. Писання мовить: *Подивіться, яку любов дав нам Отець, щоб ми були дітьми Божими, і ними ми є (1 Івана 3:1).*

І нарешті, головна думка дня: Він дає нам нове народження через воскресіння Ісуса Христа. Наша людська гріхозна природа наскрізь була просякнута смертю. Вибачте за вислів, від нас несло трупним запахом. Але через воскресіння Христа в нас зародилася істинна віра.

І саме ця віра дає змогу нам жити життям перемоги над усяким гріхом та прокляттям. Петро називає таку віру живою. Розмовляючи з багатьма людьми, які називають себе християнами, я запитував, чим насправді для них є воскресіння Христа.

У відповідь я чув про різні традиції, підвалини, обряди, випадки із життя і так далі та лише деякі говорили, що воскресіння Христа — це Великдень, що перемагає смерть. Лише невелика кількість християн акцентує свою увагу на воскресінні Христа та тріумфальній перемозі над будь-яким проявом смерті.

Минулого тижня ми з дружиною святкували з друзями єврейський Песах. Вони пояснили нам значення Великодня через призму Нового Завіту. Наскільки ви пам'ятаєте, перший Великдень (Пасха) відбувся в дні Мойсея. Коротко хочу нагадати, що єврейський народ був довгий час у рабстві у єгиптян і після дев'яти кар мала наступити десята. Фараон не хотів відпускати євреїв, а Бог більше не хотів терпіти фараона.

Тієї ночі Господь наказав усім узяти однорічне ягня, убити його та запекти в домівах, а потім його з'їсти, але перед цим змастити косяки дверей його кров'ю. Написано про це так: *А їсти його будете так: стегна ваші підперезані, взуття ваше на ногах ваших, а палиця ваша в руці вашій, і будете ви їсти його в поспіху. Пасха це для Господа! І перейду Я тієї ночі в єгипетський край, і повбиваю в єгипетській землі кож-*

ного перворідного від людини аж до скотини. А над усіма єгипетськими богами вчиню Я суд. Я — Господь! І буде та кров вам знаком на тих домах, що там ви, — і побачу ту кров, і обмину вас. І не буде між вами згубної поразки, коли Я вбиватиму в єгипетський край. І стане той день для вас пам'яткою, і буде те святкувати його, як свято для Господа на всі роди ваші! Як поставлю вічну будете святкувати його! (Вихід 12:11–14).

Перший Великдень був святом перемоги над рабством і смертю, де в кожному будинку було вбито непорочне ягня і його кров відвернула

чоловік є головою сім'ї, то відповідальність за рішення в будинку була покладена на нього.

Що дивно, так це те, що Адам і Єва не померли фізично після того, як з'їли заборонений плід, але смерть поширилася набагато далі. Вона проникла в землю, у природу, у людське життя і так далі. Прокляття та хвороби, війни та голод, розпуста та вбивства наповнили всю землю.

Писання мовить нам, що Бог зрештою виніс судовий вердикт усьому людству: *І до Адама сказав Він: «За те, що ти послухав голосу жінки своєї та їв з того дерева, що Я наказав був тобі, говорячи: “Від нього*

явах. Наприклад, якщо померли стосунки між подружжям, ми маємо надію на їхнє воскресіння. Якщо померла надія на щасливе майбутнє, то Бог має силу його воскресити заново. Якщо смерть підкралася у вигляді хвороби, пам'ятайте: Христос є нашим великоднім Агнцем, який зцілює будь-яку хворобу. Якщо смерть приходить як крах у бізнес, пам'ятайте, що воскресіння Христа є перемогою і у фінансовій сфері. Хоч куди ви подивитесь: на взаємини чи на здоров'я, на перспективу чи кар'єру, на своє майбутнє чи вічність, скрізь воскресіння Христа показує нам віру в перемогу.

У Писанні мовиться: *Де, смерте, твоя перемога? Де твоє, смерте, жало? <...> А Богові дяка, що Він Господом нашим Ісусом Христом перемогу нам дав (1 Коринтян 15:55, 57).*

Кожному, хто по-справжньому вірить у воскресіння Христа, подаровано велику перемогу над смертю. І не скористатися нею було б величезною дурістю. Друзі, навчіться користуватися перемогою Ісуса над смертю.

Застосовуйте знання з Біблії для того, щоб воскрешати те, що розламане та зруйновано дияволом. Бог зробив це для нас, бо Він добрий. Він мріє про те, щоб кожна людина змогла жити воскресінням Христа. У Біблії мовиться: *...щоб пізнати Його й силу Його воскресіння... (Філіп'ян 3:10).* У цьому насправді і є мета нашого з вами життя.

Воскресіння — це життя, яке дає енергію всьому довкола. Проголошуйте перемогу Христа над своїм розумом, оновлюючи його. Проголошуйте перемогу Христа над своїм життям, змінюючи його. Проголошуйте перемогу Христа над своєю сім'єю, перетворюючи її. І проголошуйте перемогу Христа над своєю країною, благословляючи її.

Воскресіння Христа — це музика слави, це пісня перемоги та торжества. Це сила до відродження смертної та занепащої людини. Це влада над злом і дияволом. Святкуйте воскресіння Христа щодня та кілька разів на день.

Писання каже нам: *...не тлінним сріблом або золотом відкуплені ви були від марного вашого життя, що передане вам від батьків, але дорогоцінною кров'ю Христа, як непорочного й чистого Ягняти, що призначений був їце перед закладами світу, але був з'явлений вам за останнього часу. Через Нього ви віруєте в Бога, що з мертвих Його воскресив та дав славу Йому, щоб була ваша віра й надія на Бога (1 Петра 1:18–21).*

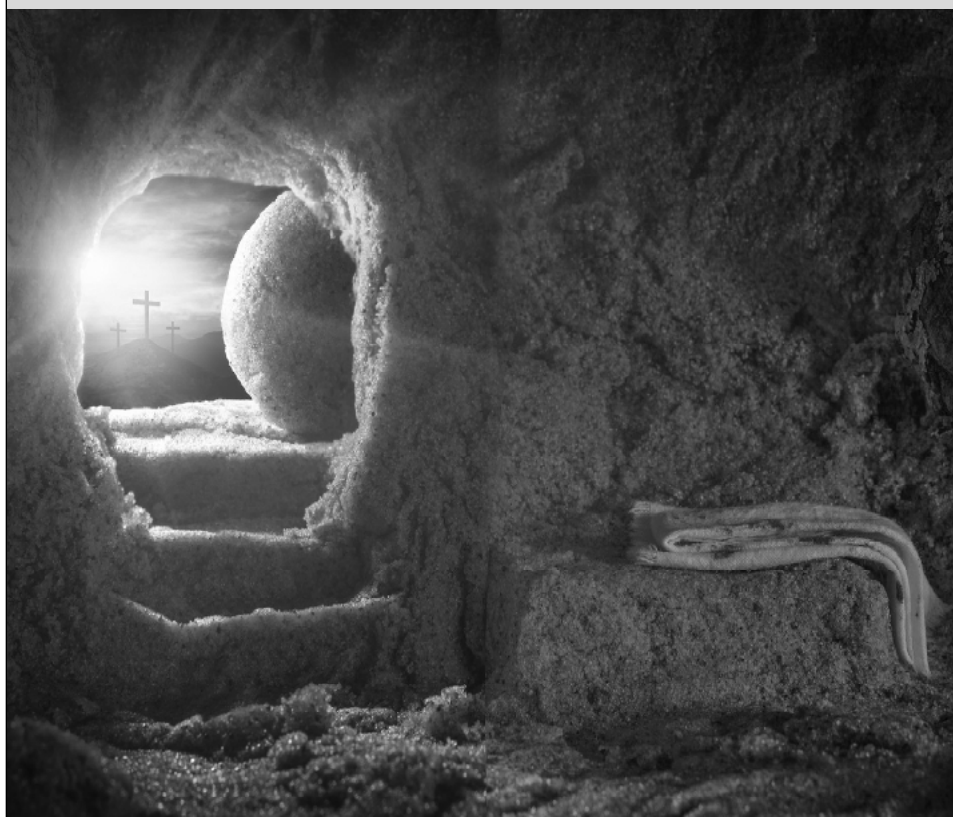
Хочу закінчити на мажорній ноті. Воскресіння Христа має святкуватися не раз на рік, а щодня. Божа мрія — щоб кожна людина не тільки чула або навіть знала про воскресіння Христа, а й переживала його щоденно у своєму житті.

Свято Великодня призначене нагадувати нам про те, що Христос воскрес із мертвих. Він не залишився висіти на хресті, Він не залишився лежати в могилі, Він воскрес для нашої віри та надії. Він дав нам шанс жити життям сили та перемоги.

Воскресіння Христа — це маніфест Його майбутньої слави. Він прийде для того, щоб забрати Свій народ на небеса та засудити тих, хто не вірив у Нього. Тому я хочу закликати вас сьогодні до молитви на підставі таких віршів із Біблії: *Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа, і будеш вірувати в своїй серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся, бо серцем віруємо для праведності, а устами ісповідуємо для спасіння (Римлян 10:9–10).*

Сповідувати — це означає говорити про те, що Бог уже сказав до цього. Наша усна згода засвідчує віру в спасіння Боже в наших серцях і робить нас Його дітьми назавжди.

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТА!

Божий гнів. Прообразом цих ягнят став Агнець Божий — Ісус.

Іван Хреститель сказав про Нього: *Оце Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере! (Івана 1:29).*

Ісус, подібно до ягняти, був принесений у жертву для того, щоб перемогти не тільки владу гріха, а й саму смерть у всіх її проявах. Ісус сказав: *Я воскресіння й життя. Хто вірує в мене, — хоч і вмере, буде жити (Івана 11:25).*

Смерть завжди була непереможним ворогом. Якщо ви помітили, то люди бояться смерті, вони переживають, що раптом захворіють і помруть. Багато хто боїться, що не зможе знайти правильних ліків чи лікування, інші переживають за короткострокову кончину або катастрофу й так далі.

Смерть — це коли немає будь-якого прояву життя, тому вона породжує страх, вона виключає віру та призводить до смерті. Але яка ж причина смерті? Звідки вона пошла? Біблія розповідає про це так: *І наказав Господь Бог Адамові, кажучи: «Із кожного дерева в раю ти можеш їсти. Але з дерева знання добра й зла — не їж від нього, бо в день їди твоєї від нього ти напевно помреш!» (Буття 2:16–17).*

Ми бачимо з вами першу Божу згадку про смерть. Господь дозволяє Адамові самостійно зробити свій вибір. Але, як ми з вами знаємо, Адам свідомо вирішив вчинити по-своєму: *І побачила жінка, що дерево добре на їжу, і принале для очей, і пожадане дерево, щоб набутися знання. І взяла з його плоду, та й з'їла, і разом дала теж чоловікові своєму, — і він з'їв (Буття 3:6).*

Деякі люди звинувачують у всьому жінок. Навіть тут вони кажуть, що зло прийшло від Єви. Але зауважте: Єва була спокушена змієм, а ось Адам ні, він ухвалював раціональне рішення. А оскільки все-таки

не їж», — проклята через тебе земля! Ти в скорботі будеш їсти від неї всі дні свого життя. Тернину й осот вона буде родити тобі, і ти будеш їсти траву польову. У потім свого життя ти їстимеш хліб, аж поки не вернешся в землю, бо з неї ти взятий. Бо ти порошок, — і до пороку вернешся» (Буття 3:17–19).

Прокляття в землі, скорбота й біль, непосильна та невдячна праця, і, зрештою, смерть. Так тривало століттями, доки Христос не взяв на Себе всі прокляття світу та не помер на хресті як жертвний Агнець. Він був убитий не через свавілля римської та єврейської влади, Він був розп'ятий за гріхи всього людства, щоб спокутувати нас від вічної смерті. Але Він і воскрес із мертвих, щоб осоромити смерть у всіх її проявах.

Дозвольте, я прочитаю кілька місць Біблії про це:

...Що (Ісус) був виданий за наші гріхи, і воскрес для виправдання нашого (Римлян 4:25).

...Знаючи, що Христос, воскреснувши з мертвих, уже більш не вмирає, — смерть над Ним не панує вже більше! (Римлян 6:9).

А коли живе в вас Дух Того, Хто воскресив Ісуса з мертвих, то Той, хто підняв Христа з мертвих, оживить і смертельні тіла ваші через Свого Духа, що живе в вас (Римлян 8:11).

...Знавши, що Той, Хто воскресив Господа Ісуса, воскресить з Ісусом і нас, і поставить із вами (2 Коринтян 4:14).

...Його воскресив Він із мертвих, Ісуса, що визволює нас від майбутнього гніву (1 Солунян 1:10).

Коли бо ми віруємо, що Ісус був умер і воскрес, так і покійних через Ісуса і воскрес Бог із Ним (1 Солунян 4:14).

Отже, воскресіння Христа — це перемога над смертю у всіх її про-

Що таке спасіння та навіщо воно

Безвірні люди часто дуже дивуються, коли до них хтось підходить та говорить про потребу спаситися. Про яке спасіння взагалі йдеться? Від чого ми, власне, спасаємося? Звернімося до джерел.

Біблія каже, що всі згрішили та позбавлені слави Божої (**Рим. 3:23**). Але якщо ви про це скажете людині, яка не знає, хто такий Ісус Христос, вас просто не зрозуміють. Потрібно буде розповісти, що колись давно Бог створив Землю, а потім і перших чоловіка та жінку. Помістив їх у чудове місце, яке ми сьогодні знаємо як едемський сад, а також дав їм усе потрібне для хорошого життя та залишив певні вказівки. Але ці вказівки були порушені, і каяття в цьому в перших людей не було. Так гріх заволодів людьми. Через це Господь віддав їх та їхнє потомство покаранню. Тому тепер кожна нова людина, що народжується, з'являється на світ уже з гріховною природою.

Тому то, як через одного чоловіка (Адама) ввійшов до світу гріх, а гріхом смерть, так прийшла й смерть в усіх людей через те, що всі згрішили (**Рим. 5:12**).

Чим це загрожує? Якщо коротко, то тепер усі грішники потрапляють у пекло.

Попрямують безбожні в шеол, всі народи, що Бога забули... (**Пс. 9:6, 18**).

А хто не знайшовся написаний в книзі життя, той укинений буде в озеро огняне (**Об'яв. 20:15**).

Чи можливо якимось чином уникнути? У Біблії мовиться: ...людям призначено вмерти один раз, потім же суд... (**Євр. 9:27**). Тобто на всіх грішників чекає суд. І суддю буде наш Господь. Сьогодні Ісус для всіх нас Спаситель, але після смерті він стане для деяких і справедливим Суддею. І щось приймати від Нього буде неможливо.

Чи можна якимось чином уникнути суду? Власними силами це зробити неможливо, хоч би що ми робили. Але Господь приготував для кожної людини план спасіння, який ґрунтується на Його благодаті.

Бо спасені ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився (**Єф. 2:8–9**).

Наш великий Бог так любить нас, що послав у наш грішний світ для нашого спасіння Свого єдиного Сина. (**Ів. 3:16**). Який став людиною (**Ів. 1:1, 14**), прожив безгрішним життям (**2 Кор. 5:21; Євр. 4:15; 1 Ів. 3:5**), у прямому розумінні цього слова взяв всю нашу провинку за гріх на Себе та віддав Себе як досконалу жертву за нас, бо заплата за гріх — смерть... (**Рим. 6:23**).

...Не тлінним сріблом або золотом відкуплені ви були від марного вашого життя, що передане вам від батьків, але дорогоцінною кров'ю Христа, як непорочного й чистого Ягняти... (**1 Петр. 1:18–19**).

Людина через свою гріховну природу самостійно ніяк не може дістати спасіння. Тільки завдяки жертві Ісуса Христа ми дістали шанс спаситися. Оскільки Господь наш святий і справедливий, через що не може дати гріху залишатися безкарним, Йому, щоб викупити все людство, довелося заради всіх нас віддати на смерть Свого Сина.

Він (Христос) убагання за наші гріхи, і не тільки за наші, але й за гріхи всього світу (**1 Ів. 2:2**).

І оскільки Христос поніс наше покарання замість нас, Отець Небесний тепер може давати кожному спасіння задарма. Зрозуміло, що жертва Сина Божого не всім гарантує спасіння, а лише тим, хто прийме її вірою. Це означає, що ми маємо в молитві зізнатися, що ми грішники, покаятися та прийняти вірою (тобто повірити) Його прощення, дароване нам жертвою Його Сина Ісуса Христа. Але це ще не все. Христос, Слово Боже (Біблія), молитва, Церква та дотримання Божих заповідей мають стати нашою життєвою метою. Ми маємо намагатися чинити так, як чинив Ісус, коли Він був на землі, і тоді ми точно потрапимо до небесного Єрусалиму.

Чи є інші способи, щоб перемогти гріх і дістати місце в оселях у Бога? Біблія каже так: Бо під небом нема іншого Імення, даного людям, що ним би спаситися ми мали (**Дії 4:12**).

Чи є хтось, хто не зможе спаситися? У Біблії написано, що кожен, хто поклече Господне Ім'я, буде спасений (**Рим. 10:13**). Спасіння доступно абсолютно всім. Ні соціальний статус, ні кількість матеріальних благ, ні щось інше не може відгородити нас від спасіння Божого.

А коли б несправедливий відвернувся від усіх гріхів своїх, яких нароби, і виконував усі устами Мої, і робив право та справедливість, — буде конче він жити, не помре! Усі його гріхи, які народив він, не згадаються йому, — він буде жити в своїй справедливості, яку чинив! Чи Я маю вподобання в смерті несправедливого? — говорить Господь Бог, — чи ж не в тому, щоб він повернувся з доріг своїх та й жив? (**Єз. 18:21–23**).

Господь дуже хоче, щоб на землі спаслося якнайбільше людей. Для Нього це велика радість.

Говорю вам, що так само на небі радітимуть більш за одного грішника, що кається, аніж за дев'ятьдесятьох і дев'ятьох праведників, що не потребують покаєння!.. (**Лк. 15:7**).

Проте спасіння можна і втратити. Апостол Павло попереджав: ...зо страхом і тремтінням виконуйте своє спасіння (**Флп. 2:12**). Це означає, що ми маємо бути обережними та уважними до того, щоб зберегти його. Для цього потрібно дотримуватися кількох речей. Найважливішими є вивчення Біблії та молитва. Святе Письмо не тільки скарбниця мудрості, а і свого роду путівник на небеса. У Біблії є все, що нам треба знати в цьому житті, але головне — це те, що завдяки Слову Божому ми можемо дізнатися більше про нашого Господа та розібратися, як нам жити після покаєння, щоб одного разу особисто зустрітися з нашим Спасителем. Тому вивчення Біблії та міркування над прочитаним мають стати нашими щоденними заняттями.

Ще одна дуже важлива річ — це молитва. Це наш прямий канал зв'язку із Самим Господом. Тільки важливо зрозуміти, що молитва — це не просто повторення якихось заучених текстів. Молитва — це наша розмова з Небесним Батьком. Говоріть Йому про свої переживання, проблеми, потреби, але насамперед, звичайно ж, дякуйте за все. Адже все, що в нас є, зокрема й саме життя, є лише завдяки Його волі. Як приклад молитви можете взяти Отче наш (**Мт. 6:9–13**). Це свого роду план того, про що потрібно молитися. Але насамперед молитва має бути щирою, йти із самого серця. Розмовляти з Богом потрібно так само, як ми це робимо зі своїми батьками.

А ще Господь наказав шукати спілкування з іншими братами та сестрами в Христі (**Євр. 10:25**). Хто, як не такі ж люди, хто шукає спасіння, зможе допомогти порадою чи підтримати в скрутну хвилину? Вони допоможуть подолати всі життєві перешкоди, а також більше дізнатися про Христа та повсякденне життя з Ним у серці.

Тож не зволікайте, друзі, зверніться до Бога з покаєнням у молитві, щоб не сталося так, що ви постанете перед Ним на суді після смерті.

Не баріться Господь із обітницею, як деякі вважають це барінням, але вам довготерпить, бо не хоче, щоб хто загинув, але щоб усі навернулися до каяття (**2 Петр. 3:9**).

О. БУРЦЕВ.

ХРИСТИЯНСЬКІ НОВИНИ

У США набирають популярність віртуальні церкви в метавсесвіті

Поки багато християнських служителів міркують про різницю між офлайн- та онлайн-служінням, а також про плюси та мінуси трансляції богослужіння, пастор у США на ім'я DJ Soto створив церкву в метавсесвіті. Він проводить богослужіння у віртуальній реальності та вже зібрав двісті послідовників.

— Я вважаю, що майбутнє Церкви — це метавсесвіт. Для цього є багато причин, але головна з них у тому, що наші служби можуть відвідувати люди, які фізично не можуть прийти до помісної церкви, — розповів пастор DJ Soto, який заснував VR Church ще 2016 року.

Він підключає обладнання, надягає VR-шолом та опиняється у віртуальній реальності. Пастор переконаний, що тут необхідно проповідувати Євангеліє.

DJ Soto має свій аватар, який повторює дії пастора: жестикулює і говорить. Служби відбуваються в локації, дизайн якої, за версією творців, має нагадувати райський сад. У повітрі перед присутніми висять тексти з Біблії.

— Я не мав би такого захопливого церковного досвіду, якби я сидів на лаві в церкві. Я зміг по-новому подивитися на Писання, — поділився враженням один із парафіян на ім'я Бернал.

Він один із багатьох американців, які останніми роками все частіше влаштовують своє духовне спілкування у віртуальній реальності.

— Найважливішим аспектом для мене, що був дуже реальним, був тісний зв'язок із Богом, який я відчув тут за короткий час, — пояснив Бернал.

DJ Soto — колишній шкільний вчитель та пастор невіртуальної церкви. Нині VR Church позиціонує себе як духовне товариство, що розташоване повністю в метавсесвіті, щоб прославляти Божу любов до світу.

Раніше DJ Soto відчував покликання засновувати церкви, але після знайомства із соціальною VR-платформою AltSpaceVR він побачив можливість служіння у віртуальній реальності.

Протягом першого року відвідуваність була мізерною, DJ Soto часто проповідував лише жменьці людей одночасно, більша частина з яких були атеїстами та агностиками, яких більше цікавили дебати про віру. З того часу його громада зросла приблизно до двохсот осіб, інших служителів він висвячував віддалено зі свого будинку у Вірджинії, а також хрестив вірян, які не в змозі залишити свої будинки за станом здоров'я.

Преподобний Джеремі Нікель, який називає себе євангелістом у віртуальній реальності, також побачив потенціал для створення віртуальної спільноти та відходу від цегли та розчину, коли заснував SacredVR 2017 року.

— Анонімність віртуальної реальності може допомогти людям почуватися впевненіше, коли вони діляться глибоко особистими проблемами, — зазначив Білл Вілленброк, який очолює християнську спільноту на соціальній платформі VRChat, що складається в основному з підлітків та молодих людей. — Я навіть не можу порахувати, скільки разів я чув: Я розмірковую про самотність... Корисно, що ми у віртуальній реальності.

Минулої неділі він проповідував у схожому на печеру віртуальному соборі, довгі зали якого були освітлені світлом із вітражів. Барвисте зібрання аватарів слухало проповідь: гігантський банан, що сидить на першій лаві поруч із людиною в сорочці та краватці, також були присутні гриби, лисиця та лицарі в обладунках.

Колишня стюардеса Аліна Дельп також висловлюється про користь VR-служінь. З 2010 року вона не може вийти з дому в Олімпії, штат Вашингтон, через рідкісне судинно-нервово захворювання, яке називається еритромелолгією.

Вона плакала, коли вперше відвідала службу у VR-церкві, одразу зрозумівши, що знайшла дім. Потім вона почала працювати волонтером у невеликих групах і зрештою стала пастором VR-церкви.

— Мені дали життя... Це різниця між нескінченним часом сну та перегляду телевізора та моєю здатністю щось робити для Господа, — сказала вона.

DJ Soto хрестив її в метацеркві 2018 року, зануливши її фіолетовий аватар у віртуальній баптистерії, поки родичі та друзі віртуально підбадьорювали її. Хоча багато прихильників віртуальної реальності вважають, що такі обряди мають відбуватися лише у фізичному просторі, для Аліни Дельп це було справжнім благословенням.

— Метавсесвіт — це майбутнє Церкви, — вважає пастор DJ Soto. — Це не замінить офлайн-зібрань, і я не думаю, що реальні зібрання мають зникнути. Але в церкві 2030 року основна увага приділятиметься кампусу вашої церкви в метавсесвіті.

За матеріалами The Washington Post, <https://inlight.news>

Висловлювання відомих людей про Бога та Біблію

Микола Васильович ГОГОЛЬ

«Не будьте мертвими душами, а живими. Є лише одні двері до життя, і ці двері — Ісус Христос».

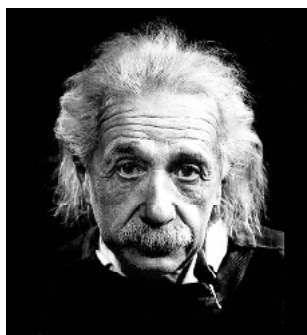
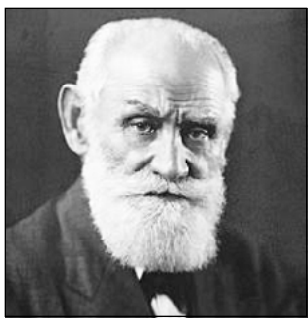
* * *

Іван Петрович ПАВЛОВ

Радянський учений, академік, який створив вчення про вищу нервову систему та її діяльність, залишався до кінця свого життя людиною,

що глибоко вірила в Бога, відвідував церкву та надавав їй матеріальне підтримання.

Один з учнів та послідовників Павлова пише: «Мені пощастило побувати в них (Павлових) кілька разів у гостях. Серафима Василівна (дружина Павлова) щоразу зустрічала мене такими словами: «Пане комуністе, чи не час вам подумати про спасіння своєї душі?»

Альберт ЕЙНШТЕЙН

Учений, фізик і математик, автор Теорії відносності часу та простору, у статті «Чи несумісні релігія та наука?» писав: «Можна з упевненістю сказати, що доктрина особистого Бога, який керує подіями природи, ніколи не може бути спростована наукою».

СЛОВО ПАСТОРА

МЕТА ЛЮДСЬКОГО ЖИТТЯ

ОСОБИСТІ ЖИТТЄВІ СПОСТЕРЕЖЕННЯ

Проживши понад тридцять років у західній капіталістичній країні та спостерігаючи за життям багатьох емігрантів, я побачив певну картину. Спочатку всі, хто приїжджає в іншу країну, сильно напружуються, щоб створити бажані умови життя для своїх сімей. Тут і мову потрібно вивчити, і транспорт придбати, та й на роботі зарекомендувати себе працьовитим і чесним трудівником. На це йде багато енергії, сил і здоров'я. І це зрозуміло...

Але пізніше настає інша пора в житті, коли мова порівняно вивчена, життя стабілізувалося, а доходи зросли... Тоді у світогляді та житті колишніх емігрантів відбуваються деякі зміни, які я хочу взяти для прикладу, хоча подібні зміни можна помітити в людей незалежно від еміграційного статусу чи країни проживання. Одні люди з важких матеріальних умов життя переходять у категорію добре забезпечених; важкохворі — у категорію абсолютно здорових; колишні ув'язнені опиняються на волі. Це робить людину щасливою, але ненадовго... Вона швидко зникає до кращих умов, і згодом притуплюється почуття подяки Богу або долі (залежно від того, вірує ця людина чи ні) і знову приходить стан незадоволеності чимось. Така вже людська природа.

Подібне відбувається в християн у духовному житті. Спочатку, після звернення до Бога, людина бачить, як багато духовної праці вона має зробити над собою: потрібно викоринити старі гріховні звички, змінити мислення, підкорити негативні емоції, навчитися ухвалювати правильні рішення. Пізніше в християнина, що працює над собою, відбуваються помітні зміни. З Божою допомогою виробляється навичка послуху істині, йде напруження, викликане боротьбою зі спокусами. З'являється статечність, витримка, мудрість. Приходять Божі благословення та лад у життя, а також визнання від усіх навколо. А із цим поступово й непомітно приходить розслабленість і безтурботність, які є передумовами для подальшого духовного падіння християнина. Дияволіві набагато легше вразити самовдоволеного, сонливого, самовпевненого християнина... Але як цього уникнути?

Якщо християнин не піддається спокусі порівнювати себе з людьми навколо, але й далі заглиблюватиметься в себе, вчення та проситиме Бога показувати йому самого себе в Його світлі, то завжди буде над чим працювати. Саме бачення Божої чистоти та святості виявляє людську недосконалість.

2 Кор. 3:18 — *Ми ж відкритим обличчям, як у дзеркало, дивимось всі на славу Господню, і змінюємось в той же образ від слави на славу, як від Господа Духа.*

Межі для духовного зростання та освячення немає, аби тільки ми не змінили приклад наслідування з досконалого Бога на людські ідеали. Христос говорив: *Будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний!* Маючи як приклад наслідування Самого Христа, ми завжди матимемо стимул зростати, удосконалюватися. Але якщо почнемо дивитися на всі боки та порівнювати себе з недосконалими людьми, то зникне прагнення до досконалості та зупиниться наш духовний зріст через брак мотивації... У такому разі нам завжди будуть впадати в око недоліки хороших християн, на тлі яких ми будемо виглядати набагато кращими у своїх очах. Та і крім усього нам властива природна духовна сліпота й короткозорість, які постійно гальмують наш духовний зріст у Христі.

Об'яв. 22:11 — *Неправедний — хай чинить неправедність ще, і поганий — хай ще опоганюється. А праведний — хай ще чинить праведність, а святий — нехай ще освячується!*

ГОНИТВА ЗА ЩАСТЯМ

Кожна людина бажає бути щасливою, але визначення слова *щастя* в мирській людини та вірного Богу християнина цілком протилежне. Якщо показником щастя для мирських людей є матеріальний добробут цього тимчасового земного життя, то для християнина, який має живе спілкування з Богом, значення слова *щастя* зовсім інше. Є два основних погляди на те, щаслива певна людина чи ні.

• Перший (і найпоширеніший) по-

гляд — це те, як протікає життя людини із земної точки зору: чи має людина достатній дохід, чи успішна вона в справах і досягненні своїх цілей, чи має вона щасливу сім'ю.

• Другий спосіб оцінювання — з погляду вічності: на якому духовному рівні людина перебуває, що вона зробила для Бога і для Небесного Царства, чи угодне Богові її життя, де вона проводитиме вічність.

І справді, можна прожити коротке земне життя для себе, у достатку, а потім вічно мучитися в пеклі... Тому справедливіше буде визначати щастя не за тимчасовим, швидкоплинним життєвим відрізком, а за вічністю. Для християн щастям є виконання волі Божої у своєму житті та вічне перебування з Христом у вічності.

Якось хлопчика, який перебував у роздумах після почутої притчі про багатія та Лазаря, запитали про те, ким би він хотів бути — багатієм чи Лазарем. Трохи подумавши, він відповів: *На землі я хотів би бути багатієм, а на небі Лазарем.* Не всі християни усвідомлюють, що вони мають саме такий світогляд. Так, дійсно, кому не хочеться мати безбідне спокійне земне життя та гарне здоров'я? І хто хотів би собі таке життя, як в апостола Павла: бути побитим палицями, камінням, бути ув'язненим або зазнати корабельну аварію? Я думаю, що й апостол Павло не палав бажанням усе це мати. Питання не в тому, що бажати добробуту собі злочинно, але річ у пріоритетах. Християнин має обрати одне з двох, що є для нього головним: тимчасове або вічне.

Тимчасове ближче та реальніше, а вічне далеко й реальне лише для тих, у кого є віра. Без віри ж вічне виглядає туманним і сумнівним. Якщо людина обирає догоджати Богові навіть на шкоду самому собі, то за підтриманням Святого Духа вона буде одною з тих, хто перемагає та успадковує все. У певні періоди земного життя Бог обов'язково випробовує кандидатів на здобуття вінців вічного життя. Ці випробування короточасні, але результати в разі проходження через них чудові!

Рим. 8:18 — *Бо... страждання теперішнього часу нічого не варті супроти тієї слави, що має з'явитися в нас.*

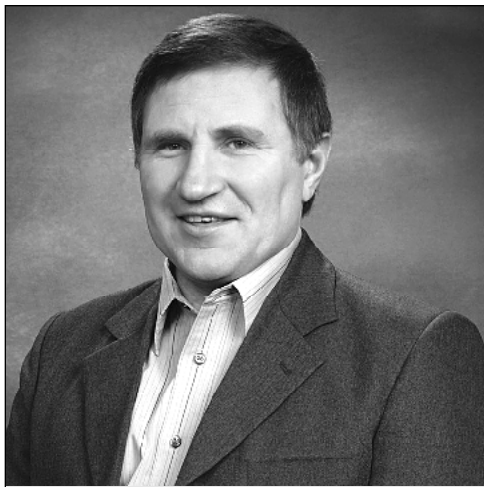
Щастя не так залежить від подій, що відбуваються навколо нас, як від того, як ми до них ставимося. Щастя — це стан миру з Богом і із собою, коли людина задоволена та вдячна Богу за все, що вона має.

ЖИТТЯ, ЩО СТИМУЄТЬСЯ ПРАГНЕННЯМ ДОСЯГНЕННЯ МАЙБУТНЬОЇ МЕТИ

Одна з найпоширеніших помилок — коли люди втрачають сьогодення в очікуванні майбутнього. По суті, це починається з дитинства, коли дитина мріє бути дорослою та смакує наперед життя дорослої людини через призму дитячого розуму. Хтось із дітей мріє, що коли вона виросте та працюватиме, то з першої платні купити тонну морозива та все це з'їсть сама. Але приходить зрілість і з нею можливість реалізувати мрію дитинства, але дитячі бажання вже пройшли... Та й дуже смішними вони тепер уже здаються для дорослої людини. Подібна ейфорія очікуваного майбутнього тримає багатьох людей на плаву, але коли їхнє бажання здійснюється або дорослішає їхній світогляд, то не залишається більше того, що їх стимулювало та давало сил долати труднощі. Коли не маєш, то хочеться мати, а коли здобуваєш, то воно не приносить довгоочікуваного щастя, а позбавляє стимулу, бо вже немає чого прагнути. Ось чому є феномен нещасних багатіїв. Той стан матеріального добробуту, якого прагне більша частина людей, після досягнення його робить людей нещасними. По суті, не добробут винен чи багатство, але втрата стимулу та прагнення. І коли люди, які досягли того, чого прагнули, беруть нові, завищені цілі, то це ще на якийсь час рятує їх від розчарувань, але в будь-якому разі призводить до тих самих результатів. Кому не відомий вислів *Щасливий не той, хто має багато, але той, хто мало хоче!* Можна сміливо сказати, що рівень щастя не залежить від матеріального добробуту, від доброго здоров'я чи наявності свободи. Як під час фізичного дорослішання в людини відпа-

дає бажання грати в дитячі ігри, так і під час духовного дорослішання матеріальні речі зазвичай втрачають своє панування над людиною. Щоправда, як деякі дорослі залишаються з дитячим розумом, так і деякі люди, що давно вірують, залишаються тілесними... Захопленіми мирськими цілями, матеріалізмом, користолобством, славою та впливом.

Але для зрелого християнина перебування у волі Божій та у виконанні Його задумів приносить найбільшу радість і щастя. Зникає мука від передбачуваних можливостей, що не здійснилися. Життя наповнене світлом, радістю та сконцентроване на найголовнішому, на Божому призначенні, яке є для людини найкращим із того, що вона взагалі може мати.

Пастор Александр БОРИСЕНКО

ЗАНЯТТЯ НЕ СВОЄЮ СПРАВОЮ

Наведемо приклад того, як люди часом не виконують свого призначення. Припустимо, на будівництві працює муляром чудовий, талановитий музикант. Через деякий час він братиме із собою на роботу, на будівельний об'єкт, свою дорогу скрипку та багато годин віртуозно виконуватиме такі музичні твори, яким би позаздрили музиканти зі світовим ім'ям. Чи довго на будівництві терпітимуть такого будівельника, який замість поставленого завдання колахатиме повітря, хай і видатними, музичними творами? Кому це на будівництві потрібно? Відвертати увагу інших та створювати небезпечні ситуації? Кому потрібний у їдальні кухар, який вміє якісно ремонтувати взуття, але не вміє готувати їжу? Чи буде оцінений такий швець у їдальні?

Так само й із життєвою метою. Про яку життєву плідність може йтися, якщо Бог створив нас для однієї мети, вручивши відповідні таланти, але ми, знехтувавши цим, робитимемо щось інше, для чого ми зовсім не призначені? Не дивно, якщо водночас ми зазнаватимемо депресій та розчарувань, які часто є закономірними сигналами, щоб ми змінили напрям нашого життя.

Висновок напрошується сам собою: треба знайти ту сферу діяльності, для якої ми призначені Творцем і в якій ми *розквітнемо* та принесемо багато плоду для Бога та людей за короткий час нашого земного життя.

1 Кор. 7:17 — *Нехай тільки так ходить кожен, як кому Бог призначив, як Господь покликав його.*

Але якщо я не знаю про моє призначення? — скажете ви. Тоді ви можете почати із загальної волі Божої, про яку мовиться в Його Слові. Намагайтеся виконати те, що вам ясно зрозуміло, і тоді вам відкриється і персональна Божа воля.

1 Сол. 4:3 — *Бо це воля Божа, — освячення ваше...*

Рим. 12:2 — *...і не стосуйтеся до віку цього, але перемініться відновою вашого розуму, щоб пізнати вам, що то є воля Божа, — добро, приємність та досконалість.*

Також кожна людина має можливість попросити Господа, щоб Він вказав їй ту сферу служіння, у якій Він хоче бачити її. Він відповідь вам!

Еф. 5:17 — *Через це не будьте нерозумні, але розумійте, що є воля Господня.*

У ЧОМУ СЕНС ЖИТТЯ ЛЮДИНИ?

Навіщо взагалі людина живе на землі? Яка мета її життя? Постараємося коротко відповісти на ці запитання, хоч відповіді на них лежать поза видимим світом.

Душа людини створена для вічного існування, і лише невеликий відрізок її життя протікає на землі, який пов'язаний із матеріальною дійсністю та під час якого ми обираємо свій пункт призначення у вічності.

Біблія не так багато говорить про період, що передував створенню нашої планети. І все ж із деяких коротких біблійних текстів складається картина, що гріх з'явився ще до створення людей і був занесений на землю занепадом херувимом, якого ми сьогодні називаємо сатаною (Іс. 14:13–15; Єз. 28:13–17).

1. Одне з перших завдань людини — відновити втрачене спілкування з Богом

Відразу після свого створення людина в едемському саду легко та просто спілкувалася з Богом, і це спілкування приносило задоволення обом. Після гріхопадіння це спілкування було втрачено і його відновлення можливе за певних умов (**Бут. 3:8–10**). Спілкування з Богом сприяє перетворенню людини на образ Божий, що є дуже цінним і дорогим. Тому не дивно, що людина, яка має тісні взаємини з Богом, дуже помітна за характером і ставленням до інших людей. Вона стає схожою на Того, з Ким вона спілкується.

1 Кор. 1:9 — *Вірний Бог, Яким ви були покликані у спілкування Сина Його Ісуса Христа, Господа нашого (переклад В. Громова).*

2. Щоб уже на землі бути подібним до образу Сина Його Ісуса Христа

Рим. 8:29 — *Бо кого Він передбачив, тих і призначив, щоб були подібні до образу Сина Його, щоб Він був перворідним поміж багатьма братами.*

Людина, що має характер Христа, притягує людей спочатку до себе, а потім і до Самого Христа, який робить людей такими прекрасними.

1 Кор. 15:49 — *І, як носили ми образ земного (Адама), так і образ небесного (Христа) будемо носити.*

1 Петр. 1:15–16 — *...але за Святим, що покликав вас, будьте й самі святі в усім вашім поведженні, бо написано: «Будьте святі, — Я бо святий!»*

Є багато прикладів, коли християни, перебуваючи в екстремальних умовах (в'язницях, концтаборах, під час стихійних лих і з невилковними хворобами), виявляли тверезість, спокій і життєрадісність і цим притягували людей до Христа, рятували багато життів.

3. Виконати персональну волю Богу щодо кожного з нас

Як ми говорили вище, немає нічого кращого, ніж виконати призначення нашого Творця. Виконання волі Божої обов'язково призведе до плідного та славного людського життя! Як чудово усвідомлювати, що ти в правильному місці в правильний час і робиш те, що тобі призначено Творцем!

У цьому плані буде доречним навести приклад із мого особистого життя. Коли я прийшов з армії в 1983 році, то в мене постало питання, куди мені йти працювати та за якою професією. Я почав молитися Богові, щоб Він відкрив мені Свою волю, де Він бажає мене бачити. В особистій молитві мені було сказано, щоб я йшов на вулицю Ільїна та спитав у відділі кадрів: *Яка у вас є робота для мене?* Я так і вчинив. Коли наступного дня я зайшов до відділу кадрів цього виробництва, то поставив це запитання начальнику відділу кадрів, на що він сказав: *Ми потребуємо слюсарів-інструментальників.* Це було перше, що він сказав. Я погодився опанувати цю професію, хоч і мав на той час четвертий розряд слюсаря-ремонтника та до армії встиг рік попрацювати водієм вантажних машин. Я почав з учня, але вже через три роки мені дали особисте тавро й моя фотографія, як передовика виробництва, висіла на дошці пошани. Потім мене попросили працювати на посаді бригадира. Я справді пережив Боже благословення на тому виробництві. До речі, вчитель, який навчав мене, коли я вперше прийшов на роботу, став одним із підлеглих у моїй бригаді. То був чудовий, продуктивний час у моєму житті. А також це визначило мою професію на все моє трудове життя, за що я дуже вдячний Господу. Подібне сталося з вибором супутниці життя, з якою ми щасливо вже прожили тридцять сім років і маємо п'ятнадцять дітей та багато онуків. Слава Богу!

(Продовження на 6-й стор.)

СЛОВО ПАСТОРА

МЕТА
ЛЮДСЬКОГО ЖИТТЯ(Закінчення.
Початок на 5-й стор.)

1 Кор. 7:17 — Нехай тільки так ходити кожен, як кому Бог признає, як Господь покликав його. І так усім Церквам я наказую.

1 Петр. 4:2 — ...щоб решту часу в тілі жити вже не для похвальностей людських, а для Божої волі.

ЗАГАЛЬНА ВОЛЯ БОЖА
ДЛЯ ВСІХ ПОСЛІДОВНИКІВ
ХРИСТА

А тепер треба сказати і про загальну волю Божу для всіх людей, викладену у Святому Письмі. Це потрібно, щоб мати можливість перевірки. Адже трапляються випадки, коли людині, яка не приготувала своє серце перед пошуком волі Божої, може здаватися, що вона правильно зрозуміла Боже призначення. Такі люди починають стверджувати або робити те, що не відповідає Писанням. У таких випадках нам допоможе Біблія, духу якої мають дотримуватися всі сьгоднішні одкровення.

1. Жити у святості

1 Петр. 3:16 — Майте добре сумління, щоб тим, за що вас обмовляють, немов би злочинці, були посоромлені лихословники вашого поведіння в Христі.

1 Сол. 4:3–5 — Бо це воля Божя, — освячення ваше: щоб ви береглися від розпусти, щоб кожен із вас умів тримати начиння своє в святості й честі, а не в пристрастній похоті, які «погани, що Бог не знають».

1 Сол. 4:10–12 — Благосмо ж, браття, ми вас, щоб у цьому ще більш ви зростали, і пильно дбали жити спокійно, займатися своїми справами та заробляти своїми руками, як ми вам наказували, щоб ви перед чужими пристойно поведилися, і щоб ні від кого не залежали!

2. Прославляти Бога

Рим. 15:6 — ...щоб ви однодушно, одними устами славили Бога й Отця Господа нашого Ісуса Христа.

Рим. 15:9 — ...а для поган — щоб славили Бога за милосердя, як написано: «Тому я хвалитиму Тебе, Господи, серед поган, і ім'я Твоє буду виспівувати!»

3. Поширювати євангельську звістку всім народам

Дії 1:8 — Та ви приймете силу, як Дух Святий зліне на вас, і **Моїми ви свідками будете** в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі.

1 Петр. 2:9 — Але ви — вибраний рід, священство царське, народ святий, люд власності Божої, **щоб звіщали** честоти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого...

4. Духовно народжувати, виховувати й удосконалювати дітей Божих, ґрунтуючись на вченні Ісуса Христа

Еф. 4:11–13 — І Він, отож, настановив одних за апостолів, одних за пророків, а тих за благовісників, а тих за пастирів та вчителів, **щоб приготувати святих** на діло служби для збудування тіла Христового, аж поки ми всі не досягнемо з'єднання віри й пізнання Сина Божого, Мужа досконалого, умру зросту Христової повноти...

Кол. 1:28 — Його ми проповідуємо, нагадуючи кожній людині й навчаючи кожну людину всякої мудрости, **щоб учинити кожну людину досконалою в Христі**.

Нехай Господь допоможе всім нам у разі потреби підкоригувати напрям нашого життя і слідувати за Христом, щоб і вічність проводити з Ним!

Олександр БОРИСЕНКО.

СВІДЧЕННЯ ВІДРОДЖЕНИХ ХРИСТИЯН

Ісус воістину воскрес у моєму житті

Якось у віці п'яти-шості років мені наснився сон, де за моє життя точилася боротьба між силами добра та зла. Тоді моя бабуся, яка відвідувала баптистську церкву, сказала:

— Внучечко, тобі треба йти до Бога. У твоєму житті сатана матиме велику владу, але Бог тобі допоможе.

Минув час, страхи вщухли, сон забувся, і до церкви я не пішла. Усе було добре, та й навіщо мені Бог. Виросла, вступила до медучилища, потім вийшла заміж, народила донечку. Жили не тужили, усе нормально. І не знала, де лихо підкрадеться. Коли нашої дівчинці виповнилося чотири роки, ми із чоловіком розійшлися. І тут моє життя закрутилося-закружало: ресторани, вино, сигарети, нові друзі. Не життя, а суцільні веселощі.

На той час у мене було багато знайомих, які перебували в наркотичній залежності. Бувши медпрацівником, я допомагала їм, капаючи медичні препарати для очищення крові. Й ось одного разу я теж вирішила спробувати дію наркотику. Це мені сподобалося, і я почала вживати його спочатку зрідка, потім усе частіше. Почалася депресія, від якої рятувало лише страшне зілля: одразу ж усе ставало чудовим. Я думала, що ніколи не потраплю в залежність. А дози все збільшувалися, мені вже потрібно було кілька разів на день.

Життя скоро перестало бути веселим, і я почала шукати вихід. З'явилася можливість виїхати до моря, позбутися цього дурману. Але й там знайшлися *добрі* люди, які постійно постачали мені наркотик. Повернув-

шись додому, я звільнилася з роботи з догляду за дитиною до чотирнадцяти років, тому що в лікарні мені було важко працювати. А життя котилося вниз: почала виготовляти наркотик і продавати.

Й ось уперше в житті зіткнулася з владою. І тут я згадала про своїх родичів-вірян. Як у приказці, *як три вога, то до Бога*. Покаялася у своїх гріхах, але з наркотиками прощатися не поспішала, за що й дістала строк у три роки умовно. Але це мене не зупинило.

Але, слава Господу, моя дочка прийшла до Бога, на той час їй було п'ятнадцять. Вона почала молитися за мене. Постійно розповідала про любов Бога до мене, про те, що багато людей у церкві завдяки Господу звільнилися від цієї жахливої залеж-

ності. Я слухала та навіть вірила, але наркотик і далі вживала. Й ось повторне зіткнення із законом змусило мене прибігти до церкви. І знов мені Бог допоміг: з мене дивом зняли обвинувачення за поширення наркотичних речовин. Стала постійно ходити на зібрання, приймаючи церкву як свій оберег і думаючи, що так я буду захищена від влади та іншого зла. Багато що робила як обряд, навіть молитву.

Через пів року знову взялася за старе. І потрапила в таке болото — далі нема куди! Через нестачу фінансів опинилася в наркобізнесовому кублі, де й жила за дозу. Але одного разу серйозна облава вплинула на все моє життя. Й ось настав час серйозного перевороту в мені. Я раптом зрозуміла, у якому болоті перебуваю та що сама не в змозі з нього вибратися. Впала на коліна, благала Бога, щоб Він вивів мене із цього глухого кута, обіцяючи залишити наркотик.

Слава Богу, що Він такий довготерпеливий і милостивий: втрутився в моє життя своєю любов'ю та звільнив мене від рабства гріха. Це був мій день скорботи, коли я звернулася до Нього й Він почув мене та прославився в мені.

Я нескінченно вдячна моєму Господу і Спасителю за Його вірність, за те, що все в Його руках, і навіть я.

У мене чудова духовна сім'я. Я служу Господу, прославляючи Його велике ім'я. Люблю співати Йому. Він воістину воскрес у моєму житті.

Оксана РУДЕНКО,
Україна, gazetasp.net

Бог змінив моє мислення

Я народився та виріс в Орджонікідзе (нині Покров) у нормальній радянській родині. Мої батьки були добрими та шанованими людьми, особливо мама, яка вірила в Бога. Вони тоді навіть і припустити не могли, що їхній син стане наркоманом. З дитинства батьки приділяли мені багато уваги, вчили розрізняти добро і зло. У школі я вчився, можна сказати, добре, ось тільки поведінка трохи шкутильгала.

Після закінчення восьми класів я вступив до технікуму в іншому місті. Життя в студентському гуртожитку подарувало нових, *цікавих* друзів. Й ось у віці шістнадцяти років я вперше скуштував опіумний наркотик. На той час було навіть престижно, модно, цікаво та романтично вживати наркотики та без особливих фінансових витрат можна було придбати те, що твоя душа бажає. Мак і коноплі росли в доступних місцях, та і проблеми наркоманії тоді не було.

Так пролетіли десять років. Я періодично *бавився* наркотиком, трошки пригальмовуючи себе, але зовсім відмовлятися від цього назавжди не збирався. Навіть не підозрював, що все може зайти так далеко.

Наступні п'ятнадцять років стали справжнім кошмаром, просто пеклом на землі. Розвалилося все, що мені було дорого: сім'я, робота, друзі. І знайомі почали від мене відвертатися, бо набрид я їм усім. Взаємини із батьками стали натягнутими. Життя моє котилося в прірву, я почав опускатися все нижче й нижче. На дозу були потрібні вже чималі суми. Заробити чесно вже не міг, і це призвело до крадіжок, обману людей і, як наслідок, до неодноразових судимостей. У місцях позбавлення волі я і далі вживав наркотики, за що й дістав ще один строк, навіть не звільнившись.

Здоров'я ставало все гіршим і гіршим. Лікарі сказали, що з такою печінкою я довго не протягну, та і

хвороба ніг прогресувала. І всі навколо поставили на мені, як то кажуть, хрест.

На щастя, я знав вірян, життя яких колись не відрізнялося від мого. Але тепер вони були зовсім іншими: щиро вірили в Божу милість і казали, що Господь сильний зробити диво й у моєму житті. Переді мною постав вибір: вкотре сісти у в'язницю чи їхати до реабілітаційного центру.

Й ось із Божою допомогою та знайомих вірян я опинився в реабілітаційному центрі *Ковчег спасіння* міста Олександрії, де великими літерами написана притча: *Рятує узятих на смерть, також тих, хто на страчання хилиться, — хіба не підтримає їх? (Прип. 24:11)*. Там я показав у всіх своїх гріхах і прийняв Господа Ісуса Христа у своє серце. Після цього в моєму житті почали відбуватися великі зміни. Бог почав змінювати моє мислення, мої очі розплющилися — як фізичні, так і духовні. Я по-іншому подивився на життя, світ почав відкриватися з Його милістю і любов'ю.

Господь сильно попрацював над моїм характером, поміняв моє огрубіле серце на любляче та співчутли-

ве. У мене з'явилося величезне бажання допомагати людям, що потрапили в траєкторію наркотику, яка все сильніше й сильніше засмоктує, щоб занапасти дорогу для Бога душу. У святому Євангелії від Івана мовиться, що злодій, тобто диявол, приходить тільки для того, щоб вкрасти, вбити й погубити, а Ісус прийшов для того, щоб мали життя, і мали з надлишком. Я розумів, що залежність — справжнісіньке рабство, з якого може допомогти звільнитися тільки Ісус Христос, бо тільки Він добровільно пішов на хрест, щоб врятувати людей від гріхів їхніх і за злочинців зробився Заступником (Іс. 53:12).

Несучи служіння в реабілітаційному центрі *Ясла* Дніпропетровська (нині Дніпра), я допомагав хлопцям пізнати живого люблячого й милого Бога. Особистим прикладом і словом показував, що може зробити Господь із наркоманом та злочинцем. І той хрест, який на мені колись поставили люди, перетворився на хрест Господа Ісуса Христа, Який мене врятував, виправдав, очистив і вселив у моє серце надію.

Сьогодні я живу у своєму рідному місті Орджонікідзе, є служителем церкви *Слово пробудження* та бачу Божу руку і Його благословення в моєму житті.

Я хочу звернутися до всіх людей: хоч у якому стані ви перебуваєте, віддайте своє життя в руки Бога, довіртеся Йому, як колись зробив я, про що анітрохи не шкодує. І якщо Господь зміг так змінити та зцілити мене, то я впевнений, що всемогутній Бог допоможе й вам, якщо ви дозволите Йому це зробити.

Я дякую Богові за кожну людину, яку Він посилає в моє життя, щоб допомогти їй зустрітися зі справжнім Другом, Помічником та Утішником. Сьогодні я радію кожному дню, подарованому мені Господом, Його присутності у своєму житті, Його силі, Його благодаті. Йому за все слава, Він один гідний усієї хвали.

Володимир ЯКОВЛЄВ,
Україна, gazetasp.net

СВІДЧЕННЯ ВІДРОДЖЕНИХ ХРИСТИЯН

Володимир ГАВРИЛЕНКО: Я сів у в'язницю на прохання батька

Дитинство моє та юнацтво пройшли в досить забезпечених умовах, які для мене створював мій батько. Він обіймав керівну посаду, добре заробляв, і я цілком міг жити, ні в чому не відмовляючи собі. Мені не треба було перетрудуватися та чогось досягати. У мене було все лише тому, що я мав люблячого батька, який завжди міг прийти мені на допомогу й *постелити соломку* там, де було жорстко падати.

Навчався в школі я, скажімо так, середньо, але особливого бажання до освіти в мене не було. Вступив до технікуму та, буди вже студентом, у дев'ятнадцять років я потрапив до автокатастрофи. Мене збила машина, переламавши весь мій правий бік.

Дві доби я пробув у комі, а коли прийшов до тями, дуже довгий час мене мучили сильні болі у всьому тілі. Мені вводили після операції внутрішньом'язові сильні знеболювальні засоби, але через якийсь час припинили ін'єкції, і, відчуваючи ті ж сильні болі, зрозумів, що без подібних препаратів просто не можу, і рятуватися я від них міг тільки алкоголем. Так алкоголь став на той час моєю *паличкою-виручалочкою*.

Так за два місяці в лікарні та ще кілька місяців після виписки з відділення я настільки звик до алкоголю, що вже через пів року для мене цілком природним стало його щоденне вживання.

Я одужав, життя знову заграло всіма своїми фарбами... А залежність почала зміцнюватися. З юності я все звик діставати легко, без зусиль, а після того як став залежним від алкоголю, то взагалі став людиною, можна сказати, без мети, без планів, без прагнень чогось досягти у своєму житті. Батько, як і раніше, давав мені гроші, я, як і раніше, не потребував хліба насущного, і цілком зрозуміло, що, як і будь-який хлопець у моєму віці, любив більше погуляти, ніж шукати роботу чи щось у цьому плані. Так, не напружуючись у житті, я, як кажуть, потихеньку котився вниз. Мені було лише двадцять три...

Ще раніше моя мати, розлучившись із батьком, поїхала на заробітки за кордон, а батько одружився з вірянкою. Він усіма силами прагнув привести мене до Бога, всіляко намагавшись долучити до життя в церкві, яку сам відвідував. Я ж, залежний від нього в матеріальному плані, зі свого боку намагався зробити хоч щось хороше, щоб віддячити своєму батькові. Намагався не пропускати зібрання в суботи. На кожному служінні був у Божому домі, відвідував молитовну групу. У той час на всі його молитви та прохання, його терпіння та жертвовність заради мене були люди, які говорили йому, співчуваючи, що я пропаща людина та просто немає сенсу за мене вже боротися.

Нині я нескінченно вдячний і Господеві, і батькові за те, що він не зупинився тоді на півдорозі. Сам до кінця, можливо, і не розуміючи свого вибору, він зробив своєю вірою та терпінням усе для мого пробудження, спасіння та відродження.

Можна сказати, я мав безпосередній стосунок до церкви, відвідуючи її, наближався до молоді, спілкувався з нею, але водночас залишався сліпим і глухим до багато чого, що бачив і чув. Я не мав усвідомленого розуміння того, навіщо я туди прийшов і що це може мені в житті дати, як моє життя може змінитися завдяки справжній зустрічі з Богом. Поки не сталося те, що сталося...

Поки батько весь час молився за мене, я, відвідуючи церкву, і далі вів той спосіб життя, до якого до цього звик: я випивав, курив... Причому, навіть знаючи, що в церкві бути в нетверезому стані чи із запахом перегару не прийнято, я все ж таки не зміг подолати в собі це. Люди в церкві бачили та розуміли мої проблеми, на прохання батька та за своєю ініціативою молилися та

тривалий час і далі мене приймали таким, яким я є, я відчував їхню прихильність до себе.

Ровесники із церкви мене теж добре приймали, хоч я і тоді, і сьогодні чудово розумію, що між ними та мною було так мало спільного!

Але чому я і далі відвідував зібрання? Озираючись назад, я згадую сьогодні, як, незважаючи на свою зовнішню непокору християнському способу життя, все-таки всередині дуже хотів змінити свій спосіб життя та головною проблемою бачив неправильне коло свого спілкування. І мене все більше тягнуло до молоді в церкві. Але водночас мені приходили думки про те, що раптом настане момент, коли я їх перестану влаштовувати, моя присутність стане для них чимось зайвим, тягарем. На щастя, це було лише моїм побоюванням, і насправді такого не сталося, що дуже підтримувало мене.

Кілька років по тому я відвідав одну з євангельських програм у Полтаві та після неї мені запропонували хреститися. Я погодився. Але усвідомленого розуміння про те, що я роблю та для чого це мені, а головне, що буде після, у мене не було. Тоді я вірив у те, що після мого *звернення*, тобто урочистого моменту хрещення, Господь одразу почне щось робити в моєму житті. А з мого боку потрібна тільки ця згода та підпис під документом про хрещення...

Як глибоко я помилявся, показало моє подальше життя.

Після хрещення минуло пів року, і батькові на роботу треба було виїхати на кілька місяців за межі України. А це передбачало те, що я мав залишатися без нагляду з його боку, чого батько, знаючи мої слабкості та розуміючи пов'язані із цим ризики, намагався не допускати.

На той момент, незважаючи на мого повноправне членство в церкві, я ніяк не міг усе ж таки пересилити себе та залишити колишній спосіб життя. Я, так само як і раніше, і далі курив, випивав... Це тільки робило ще більш гіршою мою ситуацію, привівши мене до стану повної безпорадності перед будь-якими життєвими обставинами, де потрібна була відповідальність, хоча б за самого себе.

У той час я був настільки хімічно залежний, що на тлі навіть незначного утримання від алкоголю в мене виникали напади алкогольної епілепсії. Організм безперервно вимагав свій *doping*, а я, хоч як намагався, нічого із собою вдіяти не міг.

Моє лихо бачили, звичайно, і всі навколо. Вони молилися за мене, переживали, спілкувалися зі мною, всіляко підтримували, але нічого, на жаль, вдіяти із цим не могли. Батько також молився за мій стан, який на той час був просто нежиттєздатним у повному та духовному розумінні цього слова.

Мій стан на той час ставав усе більш гіршим, полегшення не наставало, і батько бачив неминучість мого швидкого кінця.

...Й ось перед тією запланованою двомісячною поїздкою після довгих вагань і роздумів батько поділився зі мною думками про те, що він не знає, що робити і як вчинити, оскільки боїться, повернувшись додому, уже не застати мене в живих.

Бачачи мій стан, який усе більш гіршав, він просто за мене злякався. За те, що, коли я вчергове не похмелюсь і станеться напад алкогольної епілепсії, нікого не буде поруч зі мною та ніхто не зможе допомогти.

Після довгих хвилювань та запитань у спілкуванні з Богом батько вирішив, що на той час, поки він

буде у відрядженні, він помістить мене... у місце позбавлення волі.

До цього я неодноразово проходив курс детоксикації у всіляких лікарнях, але без успіху. Я був некерованим і міг залишити відділення будь-якої миті, адже, крім сили, нічого не визнавав. Тому, напевно, на той момент єдиним можливим виходом із ситуації було помістити мене в місце, де перебували ув'язнені, і тим самим забезпечити за мною повний, а головне, суворий нагляд.

Коли батько сказав мені про своє рішення, я сприйняв це нормально — настільки для мене був значний його авторитет і я довіряв йому. Хоча, зрозуміло, не кожен батько знайде в собі сили піти на щось подібне.

Так я опинився у своєрідному лікувально-трудоному профілакторії (ЛТП), лікувально-трудоу установі, призначеній для тих, кого за рішенням

суду відправляли на примусове лікування від наркоманії та алкоголізму.

Перші дні для мене були найважчими, тому що я опинився в умовах, до яких не був готовий і про які навіть не мав уявлення. Подіти було нікуди. Поруч не було, як раніше, рідного, люблячого батька, який завжди був готовий підтримати та допомогти. Чужі люди та неприємні обставини, де за високим парканом залишилася свобода й колишнє, таке звичне життя. І церква, до якої я встиг звикнути.

Через кілька днів я дізнався, що в цьому ЛТП займаються місіонерським служінням мої брати у вірі. Моїй радості не було меж! Я почав шукати зустрічі з ними, ставити запитання. Від них я дізнався, що мені потрібно, щоб моє життя стало іншим, як мені змінитися самому та звільнитися від болісної залежності.

Спілкуючись із ними вже не просто за обов'язком, як на волі, а за покликком душі та серця, я почав чути та розуміти, усвідомив, як по-справжньому познайомитися з Богом, знайти нове життя. Дізнався, що потрібно широко попросити прощення за скоєні гріхи та дістати освячення Святим Духом. Того дня моє покаяння було, як ніколи раніше, щирим.

За кілька днів я відчув неповторне почуття свободи. І я підбадьорився, тому що хтось з'явився в цьому закритому та чужому для мене закладі, хто мене розумів і любив, одним словом, споріднена душа. Словами важко передати те відчуття свободи, яке відвідало мене там, в ув'язненні, далеко від зовнішнього світу та рідних мені людей, я відчув себе вільнішим і відчув смак справжнього життя — реальніший, ніж раніше, перебуваючи на волі. Це важко передати словами, але я відчув це дуже добре.

Сумніву про те, що мене почув сам Господь, що Він пробачив мені, що я наново народився та що я тепер Його дитя, у мене не було.

Як знак істинного укладання заповіту з Господом у мене раптом з'явилася дивовижна здатність писати вірші. До цього я ні читати, ні писати не любив.

Через два місяці перебування в цьому ЛТП, коли я повернувся додому до Полтави, я зрозумів, що став зовсім іншою людиною. Якщо раніше я приходив на служіння, щоб тільки прийти, так би мовити, відмітитися або віддати належне батькові, то тепер я на ті самі зібрання просто біг!

Мені не терпілося розповісти всім, кому тільки можливо, про те, як мене спас Господь, як привів мене до нового життя, як мені хочеться поділитися Гарною звісткою з усім світом і як бажаю служити тепер Йому...

Різкі зміни в мені й те, що трапилося зі мною, здивували всіх, хоча я був хрещений за всіма правилами та був членом церкви. Але справжнього посвячення та повноцінного християнського життя в мене не було доти, доки я не опинився *по той бік високих парканів*, якими мене обгородили від зовнішнього світу, впливу друзів і вулиці, усіх мирських, моїх улюблених розваг, а головне, алкоголю та тютюну.

Повернувшись знову до своєї рідної громади після звільнення, я був буквально на сьомому небі від щастя. Багато братів і сестер навіть казали, що я ніби світився. І це тоді, коли в мене фактично не було нічого: ні роботи, ні сім'ї, ні якоїсь впевненості в завтрашньому дні... Я вірив і жив уже тільки Господом!

Крім того, завдяки моєму відродженню якимось самі собою в мене налагодилися взаємини з тими людьми, з якими до цього я конфліктував... Я не маю ворогів, до всіх я намагаюся ставитися так, як Господь ставиться до кожної людини — як до Свого творіння. І я розумію, що, наскільки б не була людина занепадою і безнадійною на думку людей, Бог дивиться на неї зовсім інакше, ніж ми, люди, і кожному Він готовий у будь-який момент протягнути руку допомоги, щоб витягнути з будь-якої трясовини, вирвати з будь-якого павутиння та розірвати будь-які ланцюги рабства!

Цікаво те, що лікування як такого в тому закладі, де я перебував два місяці, не було. Якщо, зрозуміло, не брати до уваги прописані таблетки, які своєю дією притупляли свідомість та впливали на волю: *Галоперидол*, *Тетурам*, ще якісь ліки проти спазмів, спазматичних нападів. Я їх не приймав. Ухитрявся потай викидати їх, тому що був залежний хімічно й жити не міг без препаратів та алкоголю.

За ці два місяці я повністю звільнився від алкогольної залежності.

У житті багатьох людей Господь з'являвся та творив свого роду дива, але прикладів подібної безмедикаментозної кардинальної зміни, як зі мною, я не знаю.

Під час мого подальшого служіння, маючи безпосереднє спілкування з колишніми наркоманами та алкозалежними, які проходили курс лікування в реабілітаційних центрах, я цікавився їхнім досвідом звільнення. Сьогодні в Україні є різні програми, методики, які використовуються в реабілітаційних центрах для звільнення від залежності, і люди реально звільняються від цього з допомогою таких самих залежних людей, з допомогою керівників груп, з допомогою тренерів, тих чи інших методик... А я вільний виключно завдяки Господу без будь-яких методик і препаратів, систем і будь-чого! Мене звільнив Небесний Батько! Слава Господу за все!

Коли я серйозно вживав алкоголь, мені здавалося, що я вмю жити та радію життю. Раніше я бачив у цьому насолоду, і нічого іншого знати не хотів, та й уявити не міг, що без цього можна бути щасливим і задоволеним. Але сьогодні я дійсно по-справжньому живу та радію життю. Це відкриває лише Сам Бог!

Записала Нателла МОСІНА,
www.asd.in.ua

ІСТОРИЧНІ СВІДЧЕННЯ

Уривки з книги Джоша Макдауелла про Біблію
під назвою «НЕЗАПЕРЕЧНІ СВІДЧЕННЯ»

(Продовження. Початок у російській версії газети № 2–3 за 2012 р.; № 4–7 за 2013 р.; № 8–11 за 2014 р.; № 12–13, 15 за 2015 р.; № 16–18 за 2016 р.; № 20–23 за 2017 р.; № 24–27 за 2018 р.; № 28–31 за 2019 р.; № 32, 34–35 за 2020 р.; № 36–37, 39 за 2021 р.; № 40 за 2022 р. і в українській версії газети № 1–3 за 2022 р.; № 4 за 2023 р.)

[Учні] сховалися в домівках, і про них нічого не було чути, поки вранці третього дня Магда-лена не принесла їм приголомшливу новину. Після цього двоє з них — лише двоє — набрали-ся сміливості, щоб вирушити й самим перевіри-ти, правдиву новину чи просто «порожню бала-канину» принесла їм Марія. Уся поведінка учнів пронизана жалюгідним страхом і духом само-збереження.

Які думки про мертвого Христа наповнюва-ли уми Йосипа з Ариматеї, Никодима та інших учнів Христа, а також апостолів та благоче-тивих жінок? — запитує Альфред Едерсхайм.

Вони вважали Христа мертвим, — відпові-дає він на це запитання, — і не чекали на Його воскресіння, принаймні в загальноприйнятому значенні. Є безліч доводів цього, починаючи з миті Його смерті — у похоронних пахоощах, принесених Никодимом, у пахоощах, приготова-них жінками та призначених для того, щоб упо-вільнити тління, у смутку жінок, що побачили порожню гробницю, у їхньому здогаді, що Тіло Христа унесли, у збентеженні та в усій поведінці апостолів, у сумнівах, що мучили дуже багать-ох, і, нарешті, у недовозначних словах: «Бо ще не розуміли з Писання вони, що Він має воскресну-ти з мертвих».

ОБСТАВИНИ ПОДІЙ ПІСЛЯ ВОСКРЕСІННЯ

Порожня гробниця

Вільям Спарроу-Сімпсон зазначає, що учні, виявивши порожню гробницю, не вважали це за довід воскресіння. Про Івана йдеться: «...поба-чив — і ввірував (Ів. 20:8). Це, однак, сталося лише тому, що Іван, мабуть, згадав пророцтво Христа про Своє воскресіння. Ні Марія Магда-лена, ні інші жінки, ні навіть Петро не увіру-вали, побачивши порожню гробницю.

Лише явлення Христа після Його воскресіння переконало Його послідовників у тому, що Він справді повстав із мертвих. Порожня гробниця була історичним фактом, який засвідчує, що на землю являвся не хто інший, як Ісус Христос, який воскрес у плоті та крові.

Джеймс Норман Далрімпл Андерсон, юрист, професор східного права в Лондонському уні-верситеті, ставить таке питання: Чи помічали ви, що всі згадки про порожню гробницю містяться лише в Євангеліях, написаних для того, щоб наставити в подробицях вчення тих, хто вже звернувся до Христа? У пропові-дях тим, хто ще не повірив, як показують Дії апостолів, приділено велику увагу воскресін-ню, але жодного разу не згадується порожня гробниця. Чому? Для мене є лише одна відповідь: говорити про порожню гробницю не було сенсу, тому що і друзі, і супротивники чудово знали про неї. Єдиним гідним обгово-рення питанням була причина, через яку гроб-ниця була порожньою, і те, про що свідчило зникнення Тіла Ісуса.

У своїй іншій роботі Андерсон пише: Порож-ня гробниця стоїть одним із непорушних свідчень воскресіння. Припускати, що насправді вона зовсім не була порожньою, видається мені сміховинним. Історія каже нам, що апостоли від самого початку на вернули багатьох у воро-жому Єрусалімі, проголошуючи Гарну звістку про воскресіння Христа з мертвих — і це май-же за два кроки від усипальниці. Кожен із їхніх слухачів міг сам сходити до гробниці та по-вернутися між обідом і тим, що у євреїв було полуднем. Чи можна припускати, що апосто-ли проповідували б із подібним успіхом, якби Тіло Того, Кого вони називали воскреслим Гос-подом, весь цей час розкладалося в гробниці Йосипа? Яке б враження справили на величез-

ну компанію священників і твердолобих фари-сеїв проповіді про воскресіння, яке насправді було зовсім не воскресінням, а лише розмовою про духовне відродження, для зручності одягненим у високі слова про буквально воскресіння з мер-твих?

Пол Альт, якого цитує Вольфгарт Паннен-берг, писав: «Незабаром після смерті Христа про Його воскресіння було оголошено в Єруса-лімі, місці Його страти та поховання. Гро-мадськість головного міста Ізраїлю не могла не мати надійних свідчень того, що гробницю виявили порожньою». Проголошеному воскре-сінню «жодного дня, жодної години не повіри-ли б у Єрусалімі, якби порожня гробниця не була встановленим фактом, відомим усім, кого це цікавило».

Професор Ернест Хермітедж Дей коментує: При-пущення про те, що гробниця не була порожньою, ставить критика в скрутну ситуацію. Як у та-кому разі пояснити, наприклад, питання про швидке поширення вельми певного переказу, який ніколи не брали під сумнів? Як пояснити док-ладні описи, на підставі яких виник цей переказ? Як пояснити, чому євреї не змогли спростувати факт воскресіння, представивши мертве тіло Христа або зробивши офіційне дослідження гроб-ниці, у результатах якого вони були б так заці-кавлені?

У жодному з фрагментів і відлунь цієї давньої суперечки, що дійшла до наших днів, — комен-тує британський юрист Френк Моррісон, — ми не чуємо, що хоча б одна людина, яка має по-чуття відповідальності, стверджувала, що тіло Ісуса досі перебувало в гробниці. Нам про-понують лише пояснення зникнення Тіла. Крізь ці стародавні докумен-ти наполегливо проходить твер-дження, що гробниця Ісуса була порожня.

Чи можна голосливо за-перечувати всі свідчення, які доповнюють та під-тверджують одне одного? Особисто я думаю, що не можна: ланцюжок збігів за-надто переконаливий.

Майкл Грін цитує одне світське свідчення, що гроб-ниця була порожня. Це давнє свідчення відоме під назвою Назаретський напис, на ім'я міста, де він був виявлений. Воно є імператорським едиктом часу або Тіберія (14–37 р.), або Клав-дія (41–54 р.) і передбачає суворі покарання проти махінацій із гробницями та могилами. Схоже, що відомості про порожню гробницю досягли Риму в спотвореному вигляді (Пилат мав доповісти про те, що сталося, і явно по-відомив, що гробниця була пограбована). Едикт, мабуть, був реакцією імператора на доповідь Пилата.

Немає жодних сумнівів, — робить висновок Грін, — що в перший день Великодня усипальни-ця Ісуса була дійсно порожня.

Матвій (Мт. 28:11–15) пише про спроби юдейсь-ких правителів підкупити римську варту, щоб сол-дати поширили чутки про викрадення Тіла Ісуса Його учнями. Словник апостольської церкви по-яснює: Ця нечесна угода була зізнанням проти-вників християнства в тому, що гробниця була порожньою, — зізнанням, за яким легко побачи-ти загальновідомість того факту, що мертве Тіло Христа зникло з Його усипальниці.

Вільям Спарроу-Сімпсон пише: Зникнення Тіла з гробниці визнавалося противниками, так само як проголошувалося учнями. Стражники розпові-дали про викрадення тіла, оскільки були підкуп-лені (Мт. 28:11–15). Однак це звинувачення євреїв проти апостолів ґрунтується на тому факті, що гробниця була напевне порожньою, чому вимагалось пояснення. «Визнання цього факту є у всіх подальших коментарях євреїв на тему вос-кресіння.

Спарроу-Сімпсон наводить у підкріплення своєї точки зору приклад: «...пояснення, висунуте єврея-ми як антихристиянська пропаганда в XII столітті. За цією версією, цариця, почувши, що старійшини стратили Ісуса й поховали Його, а Він повстав із мертвих, наказала їм протягом трьох днів надати їй мертве Тіло або розпроща-тися із життям. «І тоді сказав Юда: “Прийди, і покажу тобі Чоловіка, Якого ти шукаєш, бо я взяв Тіло безрідного з могили. Боявся я, щоб не викрали Його учні Його, і поховав Його в себе в саду, і провів струмок над могилою”. І далі роз-повідається, як Тіло нібито було показано ца-риці.

Немає потреби доводити, що ця розповідь про те, як було знайдено Тіло, є середньові-чною підробкою, — робить висновок Спарроу-Сімпсон. — Однак сама поява такого оповіда-ння показує необхідність пояснення факту зник-нення Тіла, якщо водночас воскресіння Христа заперечувалося.

Ернест Кеван вважає зникнення Тіла Христа з гробниці незаперечним фактом. Гробниця була порожньою, і цього не могли заперечити навіть вороги Ісуса.

Зникнення Тіла з гробниці, — пише він, — завдає смертельного удару всім гіпотезам, що висувалися проти свідчень християнської віри. Це камінь спотикання для всіх правдоподібних теорій, і тому не дивно, що про порожню гроб-ницю нічого не згадується в безлічі контраргу-ментів проти християнства.

Юлій Вельхаузен, німецький учений, відомий своїм аналізом Старого Завіту, так писав про вос-кресіння Христа: Визнається, що з воскре-сінням Ісуса Його Тіло також зник-ло з гробниці, і цей останній факт неможливо пояснити природни-ми причинами.

Чому усипальниця Христа не стала предметом поклоніння?

Андерсон вважає важли-вим ось це свідчення: До нас не дійшло жодних відомостей про поклоніння гробниці Христа або про па-ломництво до неї в перші роки після появи церкви. Якщо навіть переконані хри-стіяни не прагнули побачити цю гробницю, оскільки були впев-нені у воскресінні їхнього Вчителя з мертвих, то що казати про тих, хто чув Його проповіді та знав про дива зцілення, але не приєднався до християн? Вони теж, ма-буть, знали, що Тіла там немає, і не бачили сенсу у відвідуванні усипальниці.

Цікаве спостереження робить Френк Моррісон у своїй книзі Хто зрушив камінь?: Розгляньмо спочатку той невеликий, але багатозначний факт, що ні в Діях апостолів, ні в посланнях, ні в апокрифічних документах незаперечно ран-нього походження не міститься згадок про будь-яке паломництво до усипальниці Ісуса Христа. Це абсолютне мовчання щодо найсвятішого місця християнства дуже примітно. Невже жодна із жінок, для якої образ Учителя був най-дорожчим спогадом, ніколи не хотіла провести кілька хвилин на цьому священному місці? Нев-же ні Петро, ні Іван, ні Андрій ніколи не відчу-вали потягу до місця, де лежали смертні остан-ки великого Вчителя? Невже сам Савл, згаду-ючи свою зарозумілість, жодного разу не прий-шов до гробниці, щоб пролити там сльози ка-яття щодо свого відкидання Імені? Якщо всі ці люди дійсно знали, що Господь лежить у цій усипальниці, їхня поведінка здається незрозумі-лою. Я впевнений, що це дивовижне мовчання стародавніх джерел щодо подальшої історії гроб-ниці Христа має викликати глибоке занепокоєн-ня в будь-кого, хто відкидає воскресіння.

(Далі буде...)

БІБЛІЙНІ АВТОРИ ВІРИЛИ В ІСТОРИЧНУ ПРАВДИВІСТЬ КНИГИ БУТТЯ

Вам напевно доводилося чути: *Ти не розумієш найголовнішого! Мета Книги Буття — розповіді про те, що Бог — наш Творець. Тому нема чого гурзути в дрібницях. Книга Буття навчає таких богословських істин, як «Хто?» і «Чому?», а не «Як?» і «Коли?»*. А ще деякі кажуть, що Біблія — це книга про віру та моральність, яка не має жодного стосунку до історії.

Відповідь напрошується сама собою: як же вірити словам Книги Буття про те, що на початку Бог створив, якщо їй не можна довіряти в іншому? Зрештою, адже Сам Ісус сказав Никодиму: *Коли Я говорив вам про земне, та не вірите ви, то як же повірите ви, коли Я говоритиму вам про небесне?* (Івана 3:12). Отже, якщо Книзі Буття не можна вірити в земних питаннях, таких як вік Землі, послідовність створення на ній усього живого та Всесвітній потоп, що затопив її, то як можна довіряти цій книзі в питаннях небесних, наприклад про сутність Творця?

Але критики Буття не помітили дещо важливіше: ця книга — справжній історичний літопис. Тому й в інших книгах Біблії події, люди та історичні періоди трактуються як справжня історія, а не як алегорії чи метафори.

ПРО ЩО МОВИТЬСЯ В ІНШИХ КНИГАХ СВЯЩЕННОГО ПИСАННЯ ІСУСОВІ БУЛИ ВАЖЛИВІ МОМЕНТ ТА УНІКАЛЬНІСТЬ СТВОРЕННЯ АДАМА ТА ЄВИ

Проповідуючи про шлюб, Ісус каже: *Бог же з початку творіння «створив чоловіком і жінкою їх. Покине тому чоловік свого батька та матір, і стануть обоє вони одним тілом», — тим то немає вже двох, але одне тіло* (Марка 10:6–8).

Тут Ісус цитує Буття 1:27 та 2:24, де йдеться про реального першого чоловіка й реальну першу жінку, які стали єдиною плоттю та тим самим створили основу для сучасного шлюбу між чоловіком і жінкою. Один чоловік та одна жінка — і тільки так! Не чоловік і чоловік, не жінка та жінка. Тим часом теорія еволюції вчить, що людська популяція походить від мавпоподібних істот.

Далі, зі сказаного Ісусом випливає, що двоє стануть одним тілом, тому що Єва була плоттю від плоті Адама, а людина залишить своїх батьків, тому що в Адама батьків не було. Навіть більше, Ісус сказав, що Адам та Єва були з початку творіння, а не мільярди років по тому.

На жаль, мало християн готові обстоювати основи шлюбу — такого, яким він має бути у світлі вчення Ісуса про таке недавнє створення Адама і Єви. Не дивно, що навіть у стінах церкви все частіше трапляються перелюбство, позашлюбні зв'язки та гомосексуалізм!

Богові важливі часові межі тижня творіння

Сам Господь написав десять заповідей Своім пальцем. Четверта з них мовить: *Пам'ятай день суботній, щоб святити його! Шість день працюй і роби всю працю свою, а день сьомий — субота для Господа, Бога твого: не роби жодної праці ти й син твій, та дочка твоя, раб твій та невілля твоя, і худоба твоя, і прихोждько*

твій, що в брамах твоїх... А ось яке підґрунтя для цієї заповіді Він навів: *Бо шість день творив Господь небо та землю, море та все, що в них, а дня сьомого спочив...*

Очевидно, що ці часові межі справді важливі, інакше заповідь втрачає будь-який сенс. Якби дні творіння насправді були тривалішими проміжками часу, то, якщо міркувати логічно, сучасний тиждень теж мав би тривати не сім днів, а набагато довше. Але *працюй шість мільярдів років, а один мільярд років відпочивай* звучить дещо дивно...

Апостол Павло вважав історичним фактом гріхопадіння Адама, яке привело у світ смерть

У п'ятнадцятому розділі Першого послання до коринтян, апостол Павло роз'яснює Гарну звістку, яку він проповідував, і говорить про те, що в самому серці Євангелія — воскресіння Христа. Він пояснює, чому Ісус прийшов у цей світ, щоб померти: *Смерть бо через людину, і через Людину воскресіння мертвих. Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть*. <...> *Так і написано: «Перша людина Адам став душею живою», а останній Адам — то дух оживляючий* (1 Коринтян 15:21–22, 45).

Павло пояснює: Євангеліє (Гарна звістка) необхідно тому, що спочатку була звістка погана — звістка про гріхопадіння нашого прабатька Адама, що спричинило смерть для всіх людей (Римлян 5:12–19). Тому останній Адам, Ісус, змінив це, проживши праведне життя, померши за наші гріхи та воскреснувши з мертвих.

Ісус воскрес із мертвих і фізично: повстав у плоті з порожньої гробниці (Луки 24:39). Отже, у смерті, яку приніс у світ Адам, був і фізичний складник. Це показано поверненням Адама в землю, з якої він був узятий (Буття 3:19).

Отже, усі компромісні погляди, які передбачають, що смерть з'явилася до гріхопадіння Адама, принижують цінність Євангелія.

Лука вважав усіх предків Ісуса історичними особами

У третьому розділі свого Євангелія Лука простежує родовід Ісуса назад, від Діви Марії до Адама. У цьому родоводі немає жодного натяку на те, що в якийсь момент історичні особистості закінчуються і починаються міфологічні персонажі. Йдеться про реальних людей. Це стосується і самого Адама, який був створений Самим Богом, а не з'явився з морської піни та не став останньою ланкою в довгій низці мавпоподібних предків (Луки 3:38).

Це важливо і для проповіді апостола Павла, про яку йшлося в попередньому розділі. Але це важливо і для вчення про спокутування гріха. Пророк Ісаї називає майбутнього Месію Випкупителем Сіону. В оригінальному давньоєврейському тексті вжито слово *גוֹעַל* (гоел), тобто такий, що є кровним родичем (Ісаїя 59:20); це ж слово застосовано для визначення родинних взаємин Боази й Руті.

Отже, Ісус є кровним родичем усім тим, кого Він спасає. А в Посланні до

євреїв мовиться, що Ісус одягнувся в людську природу, щоб спасти людство, а не ангелів (Євреїв 2:11–18). Отже, спаситися можуть тільки нащадки Адама, бо тільки вони можуть бути кровними родичами останнього Адама.

Тож якщо хтось думає, що історична правдивість Книги Буття не має значення, запитайте його: а як би він проповідував австралійським аборигенам? Якщо вони справді з'явилися в Австралії сорок тисяч років тому (згідно з радіовуглецевим датуванням, на яке спираються прихильники теорії про давній вік Землі), то як вони можуть бути нащадками Адама, як можуть бути родичами Христа і як вони можуть дістати спасіння? Адже один священник часів Дарвіна дійсно заявив, що аборигени ще недостатньо еволюціонували для того, щоб можна було проповідувати їм Євангеліє!

Апостол Іван вірив у реальність історії Каїна та Авеля

Апостол Іван учив не бути як Каїн: *...не так, як той Каїн, що був від лукавого, і брата свого забив. А за що він забив його? Бо лукаві були його вчинки, а брата його — праведні* (1 Івана 3:12). Отже, проповідуючи християнській церкві про добро та зло, Іван наводить як приклад істинного зла історію Каїна й Авеля, не сумніваючись у її правдивості. Ісус також вірив, що Абель був першою людиною, чия кров була пролита. І Він навчав, що кров Авеля *спаде на рід цей безвірних*, як і кров інших загублених мученицькою смертю праведників, про яких розказано у Святому Письмі (Матвія 23:35).

Нарешті, в одинадцятому розділі Послання до євреїв Авель, Енох і Ной названі серед героїв віри, і немає жодної підстави припускати, що вони менш реальні, ніж інші перелічені там люди.

Апостолу Павлу був важливий порядок творіння

Апостол Павло багато проповідував про роль чоловіка й жінки в церкві, підкріплюючи свої слова цитатами зі справжньої історії створення світу. Він писав: *Бо чоловік не походить від жінки, але жінка від чоловіка, не створений бо чоловік ради жінки, але жінка ради чоловіка* (1 Коринтян 11:8–9). Тим самим апостол Павло підкреслює історичну правдивість Книги Буття, де мовиться, що спочатку Бог створив Адама, який дав імена всім наземним хребетним тваринам, створеним перед Адамом, і лише потім Він із ребра Адама створив Єву; так що вона аж ніяк не еволюціонувала із самки людиноподібної мавпи!

Пізніше апостол Павло пише: *Однак в Господі ані чоловік без жінки, ані жінка без чоловіка. Бо як жінка від чоловіка, так і чоловік через жінку; а все — від Бога* (1 Коринтян 11:11–12). Тут він також спирається на Книгу Буття, бо *...назвав Адам ім'я своїй жінці: Єва, бо вона була мати всього живого* (Буття 3:20). Павло ще ясніше повторює цю думку в посланні

своєму учневі Тимофію: *Адам бо був створений перше, а Єва потім (1 Тимофію 2:13)*. У наступному вірші апостол вчить, що третій розділ Книги Буття — це також справжня історія: *І Адам не був зведений, але, зведена буди, жінка попала в переступ*.

Ісус та апостол Петро вірили в реальність Всесвітнього потопу

Ісус проповідував раптовість Свого прийдешнього суду, порівнюючи його із судом Божим за часів Ноя: *І, як було за днів Ноевих, то буде так само й за днів Сина Людського: їли, пили, женилися, заміж виходили, аж до того дня, коли «Ной увійшов до ковчегу»; прийшов же потоп, — і всіх вигубив* (Луки 17:26–27). Тут Ісус говорить про Ноя як про реальну людину, про ковчег як про справжній корабель, а про Всесвітній потоп — як про справжню подію, яка зазнала всіх людей, які не ввійшли до ковчегу.

Апостол Петро також віщує майбутній суд, порівнюючи його зі Всесвітнім потопом. *Глузії*, мовить він, не бажають знати того, що на початку Словом Божим світ був створений із води, а потім водою був знищений (2 Петра 3:3–7). Якщо відкидати справжність Всесвітнього потопу, то за тією ж логікою треба припустити, що жодного суду теж не буде. А якщо Потоп був лише локальною повинню в Месопотамії, то люди могли запросто уникнути його, перебравшись до якоїсь сусідньої країни. З тим самим успіхом можна заявити, що для того, щоб уникнути майбутнього гніву Сина Людського, грішникам досить просто не жити в Іраку!

ВИСНОВКИ

Ми навели лише кілька прикладів того, що різні автори Біблії ставилися до Книги Буття як до справжнього історичного літопису. Ці автори, чий пером водив Святий Дух, вірили, що Книга Буття оповідає про справжніх, а не метафоричних людей та події. Історична реальність цієї книги лежить в основі гольовних вчень про віру та мораль.

Автор: Джонатан САРФАТІ, creation.com

Р. С. Джонатан Сарфаті здобув ступінь доктора філософії в галузі фізичної хімії в Університеті Вікторії у Веллінгтоні, Нова Зеландія. Автор низки популярних книг: «Неспроможність теорії еволюції», «Неспроможність теорії еволюції — 2», «Відмова від компромісів». У минулому чемпіон Нової Зеландії із шахів, нині він весь час присвячує роботи в міжнародній організації Creation Ministries International у місті Брисбен (Австралія).

ПРО ЩАСТЯ Й ДОБРО

П
Р
И
Т
Ч
І

Жив собі цар. І його народ, і сусідні царі вважали його дуже жадібним. Він стягував зі своїх підданих величезні податки, ладен був відібрати останній шматок хліба в бідняка. Але якось вирішив цар, що треба навчитися робити добро, щоб сусіди-царі почали його поважати. «Але не маю бажання робити добро, — подумав він. — Напевно, ті, хто його творить, мають те, чого ще

немає в мене». Він скликав своїх радників-мудреців і спитав їх:

— Хто найбільше робить добра людям?

— Найбільше добра творить щасливий, — одностайно відповіли мудреці. —

Щастя його переповнює, і він не може не ділитися ним із людьми.

«Але я нещасливий, — подумав цар, — через те, що мені чогось не вистачає... Мені не вистачає багатств. Ось коли я накопичу достатньо, то стану щасливим і почну робити добро».

І збільшив податки своїм підданим. Щоправда, після цього не став щасливішим, хоч і став ще багатшим.

Виявляється, добро творить щасливий, але зробити людину щасливою чуже добро не може.

ВІДРО З ЯБЛУКАМИ

Купила людина собі будинок новий, великий, гарний. І сад із фруктовими деревами — усе добре, акуратно.

Поруч у кривенькому, старенькому будиночку жив задрісний сусід, який постійно намагався зіпсувати людині настрій: то сміття під ворота підкине, то ще якусь гідоту зробить.

Й одного разу прокинулася людина в гарному настрої, вийшла на ґанок, а там відро з помиями.

Людина узяла відро, помиї вилила, відро вичистила до блиску, назбирала в нього найбільших, найсмілих і найсмачніших яблук і пішла до сусіда. Сусід, почувши стукіт у двері, зловтішно подумав: «Нарешті я набрид!» Відчиняє двері в надії на скандал, а людина простягає йому відро з яблуками та каже:

— Хто чим багатий, той тим і ділиться!
www.smisl-zhizni.ru/pritchi

СВІДЧЕННЯ ВІДРОДЖЕНИХ ХРИСТІАН

Гангстер, зустрічі з яким боялися люди, знайшов віру через безстрашну жінку-капелана

Член банди Ісаа Бланкас на прізвисько Stabber (той, хто вбиває ножом) мріяв про те, щоб стати найстрашнішим і найжорстокішим членом банди у своєму місті, і свого досяг. Зустріч із ним ставала лихом, але одна жінка-християнка не побоялася потрапити йому на очі.

Його вуличне життя почалося в Ель-Пасо, штат Техас, 1991 року, лише через кілька тижнів, як батько Ісаї втік з іншою жінкою, покинувши свою сім'ю.

— Я дуже любив свого батька. І для мене він був усім, тому, коли він пішов, це зламало мене, — розповідає Ісаа.

Незабаром мати вигнала його на вулицю, де він мав на самоті знайти свій шлях у кварталах, що кишіли бандами. Ісаї тоді було всього дев'ять років.

— Я був зляканий. Я був переповнений гнівом, аледесь усе-редині мені було вже байдуже, моє серце стало холодним, — згадує Ісаа.

Щоб вижити, він спав де доведеться, їв зі смітєвих баків. Якийсь час Ісаа уникав зустрічі з вуличними бандами, але одного разу вночі вони зловили його, побили битою і кинули в калюжі крові.

— Саме тоді я вирішив, що стану одним із найжорстокіших членів банди, яких колись бачив Ель-Пасо, — згадує Ісаа.

Через п'ять років, коли йому було чотирнадцять, він приєднався до банди, члени якої колись мало не вбили його.

Його нове життя перетворилося на замкнене коло насильства, бійок, грабежів та зловживання психоактивними речовинами.

— Ми всі були як родина. Незважаючи на те що була і зрада і, ви знаєте, навіть твої друзі могли завдати тобі удару в спину й таке інше, ми все ще вважали один одного сім'єю та готові були померти один за одного, — розповідає Ісаа.

Наступні п'ять років були низкою злочинів і насильства, Ісаа став одним із найзліших членів банди, за що дістав прізвисько Stabber (той, хто вбиває ножом).

— Тоді я став тим, ким справді хотів бути, тобто членом банди, якого всі боялися, кимось, кого справді поважали, — згадує Бланкас.

До дев'ятнадцяти років, відбувши строк за завдання ножових поранень шістьом членам іншої банди, Ісаа відчув, що потрапив у пастку, з якої йому ніколи не вибратися.

— Тоді моя надія зникла. Я вже змирився з тим, що помру у в'язниці чи на вулиці, — згадує колишній злочинець.

Коли 2001 року він вкотре потрапив за ґрати, його гнів буквально знищував усіх, хто траплявся йому на шляху.

— Я бив людей, ламав їм ребра, підбурював до бійок, заворушень і робив багато ще страшніших речей, ніж це, — розповідає Ісаа. — За це мене на рік відправили до однієї камери. Дозволяли одну годину на день виходити на вулицю, а решту часу, двадцять три години, я мав проводити у своїй камері. Я знову опинився один.

Єдиним додатковим часом, коли він міг залишити свою камеру, було відвідування релігійних служб раз на два тижні. Ісаа вирішив не втрачати цієї можливості вибратися з камери.

— Я не вірив у Бога тоді. Якщо був Бог, який любив мене, як Він міг допустити, щоб усе це сталося з моїм життям? — згадує Ісаа.

Але те, із чим він зіткнувся на богослужінні, здивувало його. Там була жінка-капелан на ім'я Джина, теж загартована у вогні бандитського життя. Вона зверталася до нього словом *ведо* — вуличне прізвисько для людини зі світлою шкірою.

— Я пам'ятаю, як Джина підійшла до мене вічна-віч, ось так близько, і почала кричати: *Ти готовий померти за те, у що ти віриш? Я теж хочу померти, але за Божу банду*. Того дня я пішов, думаючи: *Вона якась інша*, — розповідає Бланкас.

Через кілька тижнів в одного з ув'язнених трапилося передозування в камері. Коли охоронці почали виносити тіло, з'явилася Джина.

— Вона обіймала цього хлопця, плакала, молилася за нього, і це справді вразило мене, бо я ніколи не бачив такої любові до людини з передозом, — згадує він.

Коли Ісаа повернувся до однієї камери, його думки металися: *Якою людиною я став? Я був жадливою людиною, кимось, хто не заслуговував на благодать після всього того зла, що я зробив. Чи може цей Бог дійсно використати когось на зразок мене, зламаноного?*

На наступному служінні Ісаа поставив Джині те саме запитання, і вона відповіла:

— Так, Він може. Він буде використовувати тебе для Своєї слави. Він прийшов для таких, як ти, для найгірших із найгірших.

— Тоді, у ту саму мить, я розкрив свої руки та сказав, що якщо цей Бог, про якого вона говорить, дійсно любить мене, то я віддаю своє життя йому. І я віддав йому своє життя того дня.

Ісаа Stabber став Ісаєю перетвореним, прощеним чадом Божим.

У міру зростання у своїй вірі він зміг пробачити своїм батькам. Тепер, більш ніж за двадцять років, Ісаа одружений, має чотирьох дітей та очолює служіння, яке допомагає тим, хто потрапив у порочне коло гніву, залежності та насильства, знайти краще життя через віру в Ісуса Христа.

Ісаа пояснює, чому його служіння так важливе для нього:

— Я хочу, щоб вони знали, наскільки великий мій Бог і чим для них є надія в Ісусі Христі.

За матеріалами CBN NEWS, <https://inlight.news>

Великдень. З чим асоціюється у вас це свято? Весна, крашанки, паски, ароматний ванільний сир із родзинками та традиційне «Христос воскрес!»? Як і більша частина людей, я була впевнена, що Великдень є святом на честь воскресіння Ісуса Христа. Та і святкується він у неділю, весною, коли вся природа оживає. Усе сходиться!

Але одного разу я беру в руки Біблію та, гортаючи її, натикаюся на такий епізод із життя Ісуса Христа, описаний у Євангелії від Марка: *А першого дня Опрісноків, коли пасху приношено в жертву, сказали йому його учні: «Куди хочеш, щоб пішли й приготували ми тобі пасху спожити?» (Марка 14:12).*

Хвилинку, тут мова йде про Пасху (Великдень), причому святкує її Сам Ісус! Виходить, що це свято святкували ще за життя Христа. Та й частування за великоднім столом суттєво відрізняється від сучасного: прісний хліб (опрісноки) та запечений молодий баранець (агнець).

Яка тобі різниця? — скажете ви. Це лише традиція, до того ж приємна. Похід у гості до бабусі, яйця, паски, млинці та все таке смачне...

Що вдіяти? Така моя натура: бабуса — це авторитет, традиція — це добре. Але якщо йдеться про релігію, то консультиватися краще з її засновником, а саме з Ісусом Христом. Набираюся терпіння та прочитую до кінця Євангелію від Марка. Сцени розп'яття Христа, що шокують своєю несправедливістю, скорботні похорони, потім торжество його воскресіння, останні настанови учням, урочисте піднесення на небо... Усе! Ні слова про паски та пофарбовані яйця. Перегортаю Євангелія від Матвія, від Луки, від Івана — та сама картина, але додаються деякі деталі.

1. Пасху святкували задовго до розп'яття Христа. Наприклад, його батьки святкували її, коли Ісус був ще хлопчиком (Луки 2:41).

2. Ісус святкував Пасху зі своїми учнями в четвер (Матвія 26:17), а розп'яття Він був у п'ятницю, і цей день також називали Пасхою (Матвія 26:2).

3. Пасхальні дні називали опрісноковими, і в цей час не тільки не пекли паски, а й не готували нічого з дріжджового тіста — тільки сухі прісні коржі (Луки 22:1).

4. Пасхою називали не сир із родзинками, а відданого на жертву ягня (Луки 22:7).

Мій Великдень

Інтуїтивно відчуваю, що в цьому ягнятку і криється розгадка великодньої головоломки.

Виручає телевізор. Напередодні свята диктор докладно розповідає історію зі Старого Завіту, згідно з якою євреї врятувалися втечею з єгипетського рабства. За утиск Свого народу Бог засудив єгиптян на страшну кару: у кожній сім'ї мав загинути первісток. Але тих, хто вірив у Нього, Бог попередив: принесіть у жертву ягня і його кров'ю помажете косяки дверей, тоді ангел-згубник пройде повз і ніхто з вас не загине. І так було в кожному домі: там, де вмирало ягня, син залишався живим. І поки в будинках єгиптян оплакували померлих, євреї вийшли з Єгипту. Пасха (Великдень) — це свято визволення тих, хто повірив Божим словам, тих, чия смерть безневинне ягня взяло на себе.

Стривайте,десь я вже щось схоже читала. Так, у Євангелії від Івана була така сцена: Іван Хреститель... бачить Ісуса, що до нього йде, та й каже: «Оце Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере!» (Івана 1:29).

Біблійні тексти, як деталі конструктора, складаються в яскравий логічний ланцюжок: *Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне (Івана 3:16).* Я розумію, що, назвавши Ісуса Агнцем, Іван передбачив, що Він буде жертвою, через яку спасуться люди.

Бо заплата за гріх — смерть, а дар Божий — вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім! (Римлянам 6:23). Ось від якої смерті спасає Агнець Ісус! Від покарання за мої гріхи. Чесно зізнатися, було кілька моментів у житті, коли я серйоз-

но замислювалася, що за все, що я зробила поганого в житті, одного разу доведеться відповісти. Зрозуміло, що з гріхами до Царства Божого шлях закритий. Від цього стає страшно, але як уникнути покарання? І тут від усвідомлення цієї нової інформації, що наринала на мене, сама собою народжується молитва: *Господи, спаси! Якщо Ти послав Свого Сина, щоб спасти грішників, нехай Він і мене спасе!*

І як ствердна відповідь із неба знову звучать слова Біблії: *...Пасха, Христос, за нас у жертву принесений (1 Коринтян 5:7); Не лаяйся, тільки віруй... (Луки 8:50).*

Виходить, що Великдень — це не «Христос воскрес!». Великдень — це те, що Ісус помер за мої гріхи, помер замість мене, позбавивши мене вічного покарання. Покавшись перед Ним, я можу розпочати життя із чистого аркуша. Ця думка окрилює!

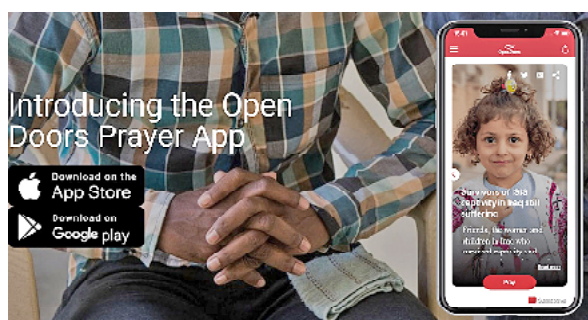
Яка прірва лежить між піднесеною звісткою про Спасителя Ісуса та щорічним веселим гулянням, на якому ім'я його згадується між поцілунками шкільних учнів? Але звідки ж тоді паски та яйця? Відповісти на запитання про страви, що супроводжують свято, виявилося простіше простого. Про ці атрибути свята жодного слова не мовиться в Біблії, бо вони прийшли в християнство з різних язичницьких культів. Це не наказ Слова Божого, а людська традиція. Хороша чи погана — не мені судити. Головне, що в моєму серці слово Великдень пов'язане тепер навіки не з тим, що насичує мій шлунок, а з любов'ю Божою та надією, що зігрівають мою душу.

Тетяна АЛЕКСЕЄВА,
<https://proekt7d.ru>

ХРИСТІАНСЬКІ НОВИНИ

Новий додаток Open Doors Prayer поєднує американських вірян із християнами, що переслідуються, у всьому світі

Християни США тепер можуть посилати молитви й підбадьорювати мільйони вірян, які страждають за свою віру через новий додаток. Новий мобільний молитовний додаток, розроблений організацією Open Doors USA, яка займається спостереженням за переслідуванням християн, дає користувачам можливість спілкуватися з християнами, які страждають за свою віру. Додаток Open Doors Prayer, доступний безплатно в Apple App Store і Google Play Store, було створено, щоб допомогти зміцнити й підтримати молитвою та підбадьоренням християнські громади, які стикаються з високим рівнем переслідувань.

Молитва — це найпотужніший спосіб підтримати наших братів і сестер у всьому світі, які страждають на ім'я Євангелія, — сказав Девід Каррі, генеральний директор Open Doors USA. — За допомогою цієї програми ми раді надати простий і доступний спосіб молитися про термінові прохання від

нашої переслідуваної сім'ї, яка живе в найнебезпечніших для християн країнах світу.

Додаток висвітлює реальні історії християн у країнах, де переслідування найінтенсивніші, а інформація зазвичай обмежена, включно з Афганістаном, Північною Кореєю, Нігерією та іншими. Користувачі можуть дивитися відеоролики, прокручувати молитовні прохання та натискати *Помолитися*, щоб християни знали, що єдиновірці їх підтримують. *Молитовна стіна* дає користувачам можливість записувати свої молитви, бачачи інші молитви в режимі реального часу. Молитовними проханнями можна поділитися через соціальні мережі, електронну пошту або SMS одним натисканням.

Ті, хто завантажить програму, також можуть дістати доступ до *Всесвітнього списку спостереження (World Watch List) Open Doors*, що часто цитується. Це щорічний рейтинг п'ятдесяти країн, де бути християнином найважче та найнебезпечніше. Користувачі можуть переглядати профілі країн, щоб знайти інформацію, історії та молитовні прохання для кожної із цих країн, а також способи підтримати переслідуваних християн.

Понад триста шістдесят мільйонів християн живуть у місцях, де вони стикаються з високим рівнем переслідувань і дискримінації за свою віру. Працюючи в більш ніж шістдесяти країнах, Open Doors постачає Біблію, навчає церковних лідерів, надає екстрену допомогу та підтримання послідовникам Ісуса, які стикаються з переслідуваннями.

Open Doors USA, christiannewswire.com

УМОВИ ДЛЯ ЖИТТЯ

Що більше вчені вивчають Всесвіт, то більше вони виявляють, що умови у Всесвіті, мабуть, були надзвичайно точно налаштовані (призначені) для життя. Наприклад, Стивен Гокінг (людина, яка точно не вважала себе християнином) признавався: *Всесвіт і закони фізики немов створені спеціально для нас. Якби якимось із приблизно сорока фізичних якостей мало більш ніж трохи відмінні значення, життя в тому вигляді, у якому ми його знаємо, не могло б бути: або атоми не були б стабільними, або вони не поєднувалися б у молекули, або зірки не утворювали б більш важкі елементи,*

Якби сили гравітації трохи змінилися, то Сонця б не було.

МАГНІТНЕ ПОЛЕ, ЗЕМНА КОРА ТА АЛЬБЕДО

За слабшого магнітного поля озоновий екран і життя на Землі були б погано захищені від жорсткого зоряного та сонячного випромінювання, а сильніше поле спричинило б катастрофічні для життя електромагнітні бурі.

Якби товщина земної кори була більшою, то занадто багато кисню перейшло б у земну кору з атмосфери, а якщо менше, то життя

Земля напрочуд збалансована для життя

або Всесвіт зруйнується до того, як зможе розвинути життя, і так далі.

Коли він говорить про сорок фізичних якостей, які, мабуть, були спеціально створені для забезпечення життя, він має на увазі таке.

ГРАВІТАЦІЯ

Наша гравітація на Землі має певну силу. Вона могла б бути слабшою чи сильнішою, але встановлена на точному рівні. Якби гравітація змінилася всього трохи, це спричинило б всесвітню катастрофу та нас би навіть не існувало.

ДНК

ДНК ніяк не могла виникнути випадково. Це приблизно так само можливо, як комп'ютер, що формується сам собою з випадкових частин, що просто лежать на столі. Як кожна з мільярдів клітин у людському тілі знає та виконує свої індивідуальні завдання!

Сьогодні вчені довели, що сучасні дані про будову молекули ДНК незаперечно свідчать про те, що вона не виникла сама собою, а є чимось розробкою. Генетичний код і буквально енциклопедичні обсяги інформації, які зберігає молекула, спростовують можливість сліпого збігу.

Навіть професор Френсіс Крік, який багато років вірив у молекулярну теорію еволюції, після виявлення ДНК визнав, що така складна молекула не могла виникнути сама собою.

ІДЕАЛЬНА ВІДСТАНЬ ВІД ЗЕМЛІ ДО СОНЦЯ

Сонце розташоване на правильній відстані, щоб випромінювати точну кількість тепла та енергії, необхідні людині для життя. Відстань від Землі до Сонця становить 150 мільйонів кілометрів. Така велика відстань до Сонця захищає все живе на Землі від сонячних променів.

Якби Земля була трохи ближче до Сонця, то вся вода на ній випарувалася б, а якщо вона була розташована трохи далі, тоді вода просто замерзла б.

Отже, ми знаємо, яка відстань Землі від Сонця: вона ідеальна для життя на нашій планеті. А оскільки розмір Землі в пропорціях до Сонця так само ідеальний (сорок тисяч кілометрів у діаметрі), то це не викликає жодних сумнівів у тому, що хтось ретельно все розрахував і подбав, щоб у нас була вода й тепло та було що їсти, оскільки без води та сонця нічого не виросте.

Тому висновок один: є Творець і Він дуже дбайливий, мудрий, завбачливий і дуже щедрий.

СОНЦЕ НЕ ГАСНЕ

Сонце переважно утворено з атомів водню (73 % від маси) та гелію (25 %). У сонячних глибинах йдуть термоядерні реакції перетворення водню на гелій. Кожну секунду мільйони тонн речовини перетворюються на променисту енергію, генеруючи сонячне випромінювання та потік сонячних нейтринів.

Якби ядерні сили атомів були меншими лише на кілька відсотків, не було б пального для сонячної енергії, а отже, і життя на Землі. А якщо ядерні сили були трохи більше, Сонце вибухнуло б. За найтоншим розрахунком величина ядерних сил перебуває саме в тому вузькому діапазоні, де ні та, ні інша катастрофа не може статися.

було б неможливим через вулкани та землетруси.

Альбе́до — це відношення відбитого світла до загальної його кількості, що падає на поверхню. Так от, якби альбе́до було більше, чим є, то настало б катастрофічне заledenіння, а якби менше — розвинувся б парниковий ефект.

ПРАВИЛЬНИЙ СКЛАД ПОВІТРЯ

Атмосфера дивним чином підібрана за складом та щільністю. Відхилення в той чи інший бік у цій пропорції мали б для життя катастрофічні наслідки. Наприклад, двадцятип'ятивідсотковий вміст кисню в атмосфері призвів би до пожежо-небезпечної ситуації на Землі, а вплив на живі організми був би несприятливим унаслідок хімічної агресивності цього елемента. Якби частка кисню в атмосфері була менша хоча б на два відсотки, ми задихалися б, зменшилося б утворення захисного озонового екрана.

Відхилення вмісту вуглекислого газу в той чи інший бік було б несприятливим для життєдіяльності рослин та тварин. Завдяки його наявності на планеті створюється парниковий ефект, що підвищує середню температуру Землі до +15 °C.

ЗЕМЛЯ

Якби Земля трохи повільніше оберталася навколо своєї осі, то різниця температур дня та ночі стала б надто великою. Якби Земля оберталася швидше, то катастрофічно підвищилася б швидкість вітру. А зміна наявного нахилу земної осі спричинила б надто різку різницю поверхневих температур.

Біосфера Землі перебуває десь посередині між миттєвим замерзанням і випаровуванням. Якщо середня температура поверхні Землі знизиться навіть на кілька градусів, утворяться сніг і лід у надмірній кількості, а якщо підвищиться лише на кілька градусів — в атмосфері з'явиться надлишок водяних випарів і вуглекислого газу. У тому й іншому випадку існування людини стане неможливим.

Це лише основні параметри *найтоншого налаштування*. Отже, ми маємо просто неймовірну узгодженість різних параметрів, коливання яких у той чи інший бік занастало б розумне життя.

Не дивно, що така картина наштовхує багатьох учених на думку про творіння та Творця Бога. А також про унікальність розумного життя на Землі. І це лише сім пунктів із понад тисячі різних констант, що свідчать про дивовижну пристосованість Землі для розумного життя.

Антропний принцип говорить, що Всесвіт напрочуд пристосований до існування в ньому людини. Фундаментальні фізичні параметри Всесвіту настільки тонко збалансовані, що навіть малі відхилення можуть призвести до зміни властивостей Всесвіту, за якої виникнення в ньому людини буде неможливо.

Хто ж розрахував величину цього інтервалу й підібрав такі надзвичайно точні умови? Хто подбав, щоб захистити планету від усіх неймовірних небезпек? Відповідь: наш Бог Творець!

Бо так промовляє Господь, Творець неба. Він той Бог, що землю вформував та її вчинив, і міцно поставив її; не як порожнечу її створив, — на проживання на ній Він її вформував. Я — Господь, і нема більше іншого Бога! (Ісаїя 45:18).

bible-facts.org

Секретне паливо для організму

Чим кого заправляти: від «жигулів» до людини

Були в мене жигулі-четвірка. І не знав я лиха з ними (крім постійних ламань), бо заправляти їх міг чим завгодно й будь-де. Навіть палений бензин моя старенька покірно приймала. Пахло погано, їхало не дуже, але, як кажуть, карбюратор усе стерпить. А ось спробував би якийсь власник лексуса чи інфініті так само познущатися зі своєї машини... Їм би потім слюсарі в сервісі сказали багато теплих слів.

Бо коли інженер проектував двигун цього лексуса, він витратив не один день і не одну ніч на розрахунки, експерименти, дослідження. Знав він усе про крутний момент, компресії в циліндрі та все те, що відрізняє лексус від жигулів. Тому наказав інженер-розробник у паспорті свого творіння не лити низькоякісне дешеве

Згадується відомий анекдот.

Лікар каже пацієнтові:

— Вам не можна борошняне та м'ясо.

А пацієнт уточнює:

— Але ж пельмені можна?

Є їжа, до якої ми звикли з дитинства, і нам навіть на думку не спадає, що на такому паливі наш організм протягне не так довго, як хотілося б. Так, навіть на поганому паливі можна доїхати досить далеко, але це не пройде безслідно для вузлів та агрегатів автомобіля. Що вже казати про людину?

А ті, хто... їдять м'ясо свиняче й гидоти та мишу, — вони разом загинуть, говорить Господь! (Ісаїя 66:17). Загинуть? Якось сумно. Але інфаркти, інсульты, численні випадки онкології підтверджують, що Бог знав, що говорив.

паливо в бензобак гарної іномарки.

Навіщо це все? А до того, що людський організм є вицем творчої інженерної думки. Розробник цього шедевра також написав докладну інструкцію із зазначенням того, що для нашого тіла добре, а що погано.

Якщо ми розгорнемо Біблію (ту докладну інструкцію), то в одинадцятomu розділі книги Левит дуже докладно описано, чим можна заправляти наш організм, а чим не варто. Для довідки: навіть такі звичні в наших краях свиня, кролик, сом та минь потрапляють у заборонений перелік. Вражає, що навіть у церкві про це не говорять. Чому Бог вважав за потрібне так докладно передати людям правила заправки? Та тому, що Він краще, ніж будь-хто інший, знає, як ми створені. Він Сам творив нас.

Дивно, що людині вистачає розуму та відповідальності не лити сімдесят шостий бензин у бак мерседеса, а на столі в нас часом виявляються такі речі, які і їжею назвати складно.

Особливо досягли успіху в цьому наші сусіди з країн Сходу. Супи з кажань, делікатеси з м'яса шурів та іншої нечисті — це далеко не повний перелік тамтешніх делікатесів.

Чи не із цієї причини ті краї є розсадником будь-яких новомодних, раніше небачених інфекцій і хвороб? Згадайте хоча б про атипову пневмонію, пташиний грип і такий свіжий і майже вже рідний коронавірус...

І в нас на Батьківщині багато хто не знає про правила здоров'я чи свідомо ігнорує їх. У наших земляків постійно то коле, то болить, то не дишається, то свербить. Потрібні зміни способу життя. Потрібно вчитися заправляти свій бензобак тим, що треба, і тоді, коли треба.

Яке ідеальне паливо Бог передбачив для людини? Читаємо з інструкції: *І сказав Бог: «Оце дав Я вам усю ярину, що розсіває насіння, що на всій землі, і кожне дерево, що на ньому плід деревний, що воно розсіває насіння, — нехай буде на їжу це вам!» (Буття 1:29).* Таке меню було дано людині під час творіння (едемський сад — ідеальні умови). Але навіть після гріхопадіння Боже бачення найкращої їжі для людини не змінилося, хоча після Потопу у зв'язку з нестачею їжі та кліматом, що змінився, були дані деякі послаблення. Скажімо, у тому ж одинадцятomu розділі книги Левит перелічені тварини, м'ясо яких дозволено вживати. Але це не означає, що це найкраще з можливого.

Коли Бог намагався особливим чином благословити людей, Він обіцяв привести їх... до краю хорощого... до краю пшениці, ячменю, і винограду, і фіїги, і гранату, до краю оливкового дерева та меду... (Повторення Закону 8:7-8). Ось те, що Сам Бог називає добрим.

Бензин може бути відповідної марки, але дуже низької якості. У світлі цього прикладу те, про що говорить Бог, є ідеальним, таким, що абсолютно підходить, паливом. Як свідчать найправдивіші дослідження, вегетаріанська та веганська дієти є не тільки повноцінними, а і здатні викликати регрес онкології, діабету, гіпертонії, аутоімунних захворювань.

Нам дано свободу вибору щодо того, що заливати в наш бензобак, як далеко їхати і як часто і якою ціною займатися ремонтом. Чому б не вибрати найкраще з можливого? Щасливої дороги!

Олексій ТРЕТЬЯКОВ,
спеціаліст у сфері харчової безпеки,
<https://proekt7d.ru>

Навряд чи сьогодні знайдеться серед нас людина, яка ніколи не чула про Ісуса Христа. Був час в історії, коли деякі люди сумнівалися в Його існуванні. Але сьогодні вже ніхто в цьому не сумнівається. Сьогодні людей мучить інше питання: *Ким є Ісус?*

Розгляньмо, як Біблія відповідає на це запитання. І почнемо із запитання *За кого мали Ісуса Його сучасники?*

І. ЗА КОГО МАЛИ ІСУСА ЛЮДИ

1. Дехто вважав, що Він добрий вчитель

Івана 3:1–2 — Був один чоловік із фарисеїв Никодим на ім'я, начальник юдейський. Він до Нього прийшов уночі, та й промовив Йому: «Учителю, знаємо ми, що прийшов Ти від Бога, як Учитель, — бо не може ніхто таких чуд учинити, які чиниш Ти, коли Бог із ним не буде».

Матвія 19:16 — І підійшов ось один, і до Нього сказав: «Учителю Добрий, що маю зробити я доброго, щоб мати життя вічне?»

2. Дехто вважав, що Він пророк

Матвія 16:13–14 — Прийшовши ж Ісус до землі Кесарії Пилипової, питав Своїх учнів і казав: «За кого народ уважає Мене, Сина Людського?» Вони ж відповіли: «Одні за Івана Христителя, одні за Іллю, інші ж за Єремію або за одного з пророків».

Івана 6:14 — А люди, що бачили чудо, яке Ісус учинив, гомоніли: «**Це Той справді Пророк**, що повинен прибути на світ!»

3. Дехто вважав, що Він Давидів син

Матвія 22:42 — ...і сказав: «Що ви думаєте про Христа? Чий Він син?» Вони Йому кажуть: «Давидів».

4. Дехто вважав Його прикладом для наслідування

Луки 9:57 — І сталося, як дорогою йшли, сказав був до Нього один: «**Я піду за Тобою**, хоч би куди Ти пішов».

Луки 9:61 — А інший сказав був: «Господи, **я піду за Тобою**, та дозволь мені перш попрощатись із своїми домашніми».

Марка 10:28 — А Петро став казати Йому: «От усе ми покинули, та й пішли за Тобою слідом».

5. Дехто вважав, що Він ошуканець

Матвія 27:62–64 — А наступного дня, що за п'ятницею, до Пилата зібралися первосвященники та фарисеї, і сказали: «Пригадали ми, пане, собі, що **обманець отой**, як живий іще був, то сказав: «По трьох днях Я воскресну». Звели ж гріб стерегти аж до третього дня, щоб учні Його не прийшли, та й не вкрали Його, і не сказали народів: Він із мертвих воскрес! І буде **остання обмана гірша за першу**».

6. Дехто вважав, що Він одержимий бісами

Матвія 9:34 — Фарисеї ж казали: «Виганяє Він демонів **силою князя демонів**».

Матвія 12:24 — Фарисеї ж, почувши, сказали: «Він демонів не виганяє інакше, тільки як **Вельзевулом, князем демонів**».

Івана 7:20 — Народ відповів: «Чи Ти демон маєш? Хто Тебе хоче вбити?»

Івана 8:48 — Відізвавшись юдеї й сказали Йому: «Чи ж не добре ми кажемо, що Ти самарянин і **демона маєш**?»

ТЕМА ДЛЯ РОЗДУМІВ

Хто такий Ісус Христос

Івана 10:19–20 — З-за цих слів між юдеями знову незгода знялася. І багато-хто з них говорили: «**Він демона має, і несамопитий**. Чого слухаєте ви Його?»

7. Дехто вважав, що Він дух (привид)

Луки 24:36–37 — І, як вони говорили оце, Сам Ісус став між ними, і промовив до них: «Мир вам!» А вони налякалися та перестрашилися, і думали, що бачать духа.

Зверніть увагу на те, за кого мали Ісуса Його сучасники: Він був для них і вчителем, і пророком, і сином Давида, і прикладом для наслідування, і привидом, і навіть ошуканцем та одержимим бісами. Досить непоказна картина виходить.

Але найжахливіше полягає в тому, що те саме про Ісуса думають люди й сьогодні. Одні вважають, що Ісус просто людина, інші — що Він пророк або релігійний лідер свого часу, треті мали його за ошуканця та одержимого. Скільки людей, стільки й думок.

Подивіться, що йдеться у Біблії про те, ким є Ісус Христос насправді. І для цього звернімося і до Старого Завіту, і до Нового Завіту.

II. ЩО В СЛОВІ БОЖОМУ МОВИТЬСЯ ПРО ТЕ, ХТО ТАКИЙ ІСУС

Біблія дає вичерпний опис особистості Ісуса в **Ісаї 9:6**: *Бо Дитя народилося нам, даний нам Син, і влада на раменах Його, і кликнуть ім'я Йому: Дивний Порадник, Бог сильний, Отець вічності, Князь [Цар] миру.*

1. Ісус — Боголюдина (Бог у плоті)
Филип'ян 2:6–8 — Він, бувши в Божій подобі, не вважав за захват бути Божові рівним, але Він умалив Самого Себе, **приймавши вигляд раба**, ставши **подібним до людини**; і **подобою ставши, як людина**, Він упокорив Себе, бувши слухняний аж до смерті, і то смерті хресної.

1 Тимофію 3:16 — Безсумнівно, велика це таємниця благочестя: **Хто в тілі з'явився**, Той оправданий Духом, ангелам показався, проповіданий був між народами, увірувано в Нього в світі, Він у славі вознісся!

Івана 6:69 — Ми ж увірували та пізнали, що Ти — Христос, Син Бога Живого! (в оригіналі слова Петра звучать так: ...і ми повірили і пізнали, що Ти — **святий Бог**).

Івана 20:28 — А Хомма відповів і сказав Йому: «**Господь мій і Бог мій!**»

2. Ісус — Цар царів, Господь панів
Псалми 28:10 — Господь пробував в час потопу, і буде Господь пробувати повік віку Царем!

Об'явлення 19:16 — І Він має на шаті й на стегнах Своїх написане ймення: «**Цар над царями, і Господь над панами**».

Об'явлення 1:5 — ...та від Ісуса Христа, а Він «Свідок вірний, Первенець з мертвих і **Владика земних царів**». Йому,

що нас полюбив і кров'ю Своєю обмив нас від наших гріхів...

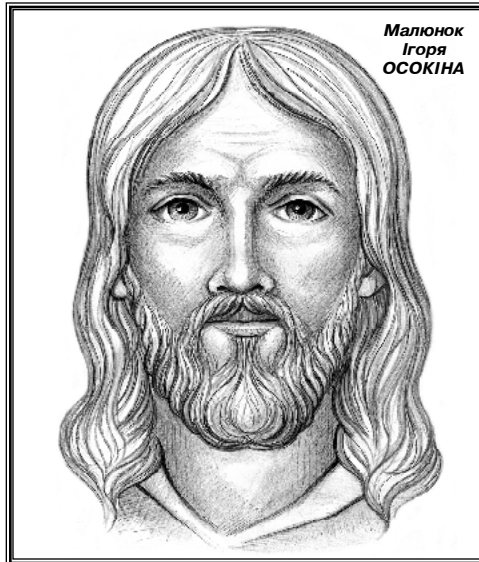
3. Ісус — дивний

Він творить дива й чудесним чином дає нам спасіння та життя.

Івана 10:10 — Злодій тільки на те зарадається, щоб красти й убивати та нищити. Я прийшов, щоб ви **мали життя, і подостатком щоб мали**.

Матвія 21:15 — А первосвященники й книжники, бачивши чуда, що Він учинив, і дітей, що в храмі викрикували: «Осанна Сину Давидовому», обурилися...

Луки 13:17 — А як Він говорив це, — засоромилися всі Його супротивники. І тішився увесь народ **всіма славними вчинками, які Він чинив!**

1 Петра 2:9 — Але ви — вибраний рід, священство царське, народ святий, люд власности Божої, щоб звіщали чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до **дивного світла Свого**...

4. Ісус — Радник
Він допомагає нам ухвалити **правильні рішення в житті**.

Івана 6:68 — Відповів Йому Симон Петро: «До кого ми підемо, Господи? Ти маєш **слова життя вічного**».

Псалми 15:7 — Благословляю я Господа, **що радить мені**, навіть ночами навчають мене мої нирки.

5. Ісус — Бог сильний
Він **пкілюється про нас і наші потреби**.

1 Петра 5:6–7 — Тож **покоріться під міцну Божу руку, щоб Він вас Свого часу повищив. Покладіть на Нього всю вашу журбу, бо Він опікується вами!**

Матвія 11:28 — Прийдіть до Мене, усі **струджені та обтяжені**, — і Я вас заспокою!

Матвія 28:18 — А Ісус підійшов і промовив до них та й сказав: «Дана Мені **вся-ка влада на небі й на землі**».

6. Ісус — Батько вічності
Він **Творець усього**. І час, і наше життя перебувають у Його руці.

Ісаї 46:10 — ...звіщаю кінець **від початку**, і наперед — що не сталося ще, і що говорю: «Мій замір відбудеться, і вся-ке жадання Своє Я вчиню»...

Івана 10:30 — Я й Отець — Ми одне!

Івана 14:9–10 — Промовляє до нього Ісус: «Стільки часу Я з вами, ти ж не знаєш, Пилипе, Мене? **Хто бачив Мене, той бачив Отця**», то як же ти кажеш: «Покажи нам Отця?» Чи не віруєш ти, що Я — в Отці, а Отець — у Мені? Слова, що Я вам говорю, говорю не від Себе, а Отець, що в Мені перебуває, Той чинить діла ті».

Колоссян 1:16 — Бо то **Ним створено все** на небі й на землі, видиме й невидиме, чи то престולי, чи то господства, чи то влади, чи то начальства, — усе через Нього й для Нього створено!

Об'явлення 22:13 — Я Альфа й Омега, **Перший і Останній**, Початок і Кінець.

Об'явлення 1:7–8 — «Ото Він із хмарами йде», і побачить Його кожне око, і ті, що Його «прокололи були, і всі племена землі будуть плакати за Ним». Так, амінь! Я Альфа й Омега, говорить Господь, Бог, Той, Хто є, і Хто був, і Хто має прийти, Вседержитель!

7. Ісус — Князь миру (той, що дає мир)

Він дарує нам мир і спокій.

Филип'ян 4:6–7 — Ні про що не турбуйтеся, а в усьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою. І мир Божий, що вищий від усякого розуму, хай береже серця ваші та ваші думки у Христі Ісусі.

Івана 14:27 — Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається!

8. Ісус — Пастир, Опікун наших душ

1 Петра 2:24–25 — Він тілом Своім Сам підніс гріхи наші на дерево, щоб ми вмерли для гріхів та для праведности жили; Його «ранами ви вродилися». Ви бо були як ті вівці заблукані, та ви повернулися до **Пастиря й Опікуна ваших душ**.

Івана 10:11, 14 — Я — **Пастир Добрий!** Пастир добрий кладе життя власне за вівці. <...> Я — Пастир Добрий, і знаю Своїх, і Свої Мене знають.

Псалми 22:1 — Господь — то мій Пастир...

III. А ВИ ЗА КОГО МАЄТЕ ІСУСА ХРИСТА?

Сьогодні Ісус запитує кожного з нас: А ви за кого Мене маєте? (**Матвія 16:15**).

Як ви дасте відповідь на це запитання? Ким для вас є Ісус: просто людиною, учителем, пророком, ошуканцем, ненормальним, одержимим чи великим всесильним Богом — Творцем неба та землі?

Відповідаючи на це запитання самому собі та Богу, пам'ятайте, що від вашої відповіді залежить усе ваше життя та вічність після смерті. Прийміть Ісуса Христа вашим Богом і Спасителем, і Він простить вам ваші гріхи й дасть вам вічне життя.

Матеріал для газети «В'язень» люб'язно надав

Біблійний дискусійний клуб, м. Монреаль, Канада

<http://www.cogmtl.net/Articles/060.htm>

НАЙПОШИРЕНІШІ ЗАПИТАННЯ

Що в Біблії мовиться про міжрасовий шлюб?

Старозавітний закон наказував ізраїльтянам не брати шлюб із представниками інших народів (**Повторення Закону 7:3–4**). Це було пов'язано з тим, що ізраїльтяни могли відійти від Бога, одружуючись з ідолопоклонниками, язичниками. Схожий принцип викладено й у Новому Завіті, але вже на іншому рівні: *До чужого ярма не впрягайтесь з невірними*; бо що **спільного між праведністю та беззаконням, або яка спільність у світла з темрявою?** (**2 Коринтян 6:14**). Як ізраїльтянам, що вірили в одного істинного Бога, було наказано не одружуватися з безвірними, так само наказано і християнам. Що ж стосується поставленого запитання, то в Біблії ніде не мовиться, що міжрасовий шлюб є аморальним.

Особу треба судити за її характером, а не за кольором шкіри. Ми маємо намагатися не надавати перевагу одним або ж виявляти упередження чи расову нетерпимість до інших (**Якова 2:1–11**). Насамперед у виборі чоловіка/дружини християни мають вияснити, чи є та особа, що цікавить їх, християнином (**2 Коринтян 6:14**) і чи відроджена вона в Ісусі Христі (**Івана 3:3–5**). Саме віра в Христа, а не колір шкіри, є біблійним стандартом для вибору чоловіка/дружини. Тому міжрасовий шлюб не можна називати правильним чи неправильним, до нього лише потрібно підходити з мудрістю, розважливістю та молитвою, як і до кожного шлюбу.

Єдина причина, яка потребує обережності під час одруження представників різних рас, — це труднощі, які може переживати таке подружжя із-за неприйняття людей навколо. Багато таких пар терплять дискримінацію та насмішки, інколи навіть із боку власних сімей. Інші пари постають перед труднощами, коли їхні діти відрізняються за кольором шкіри від них та інших братів/сестер. Ці речі треба взяти до уваги, і потрібно бути готовими до них, вирішивши одружуватися. Отже, єдине біблійне обмеження, яке накладається на християн, — це те, що інша особа має бути членом Тіла Христового.

Що в Біблії мовиться про жертвування християнами десятини?

Жертвування десятини — це питання, з яким бореться чимало християн. У багатьох церквах десятині приділяється занадто велика увага. Водночас багато християн відмовляється дотримуватися біблійної рекомендації щодо принесення пожертв Господу. Десятини та пожертви мають бути радістю та благословенням. Сумно, що сьогодні це рідко трапляється в церквах.

Десятина є старозавітною постановою. Вона була вимогою закону, згідно з яким усі ізраїльтяни мали приносити в скинію/храм десять відсотків з усього заробленого та вирощеного ними (**Левит 27:30; Числа 18:26; Повторення Закону 14:24; 2 Хронік 31:5**). Дехто розглядає десятину як спосіб оподаткування, щоб забезпечувати потреби священників та левітів у старозавітні часи. Проте в Новому Завіті ми не знаходимо наказів чи навіть рекомендацій, щоб християни дотримувалися системи десятин. Павло зазначає, що вірянам треба відкладати частку їхнього доходу задля підтримання Церкви (**1 Коринтян 16:1–2**).

Окрім того, у Новому Завіті ніде не визначається конкретний відсоток, який треба віддавати з прибутків, а лише мовиться, що людині треба жертвувати те, що вона може дати (**1 Коринтян 16:2**). По суті, християнська церква запозичила десять відсотків зі старозавітної десятини та встановила це як **рекомендований мінімум** пожертв для християн. Проте християни не мають почувати себе зобов'язаними завжди віддавати десятину. Вони мають жертвувати стільки, скільки можуть. Інколи це означає жертвувати більше за десятину, в інших випадках може бути менше. Усе залежить від можливостей християнина та потреб церкви. Кожному християнину треба рівно молитися та шукати Божого керівництва в тому, як та/або скільки жертвувати (**Якова 1:5**). *Кожний хай дає за велінням серця, а не з жalem чи з примусу, адже Бог любить того, хто дає з радістю* (**2 Коринтян 9:7**).

www.gotquestions.org

Колишній лідер мафії прийшов до Христа та проповідує Евангеліє людям

Майкл Францезе, колишній лідер мафії, нещодавно проповідував у християнському братстві *Harvest* пастора Грегора Лорі, наполягаючи, що християни мають боятися потрапити в пекло та на вічне прокляття, але також мають зі смиренністю ділитися Гарною звісткою про Ісуса з безвірними.

71-річний Францезе, колишній член італо-американської кримінальної сім'ї Коломбо в Нью-Йорку, тепер є християнським письменником і оратором.

Син колишнього молодшого боса кримінальної сім'ї Сонні Францезе був арештований вісімнадцять разів за різні злочини.

У віці двадцяти дев'яти років він дістав звання *saropregime*, керуючи командою з 300 бійців. Його вплив у сім'ї і далі зростає, і в 1986 році журнал *Fortune* помістив Францезе на вісімнадцяте місце у своєму списку *П'ятдесят найбагатших і найвпливовіших лідерів мафії*.

Францезе був звільнений із в'язниці в 1994 році. Саме під час перебування у в'язниці він дізнався про Евангеліє Ісуса Христа, коли охоронець дав йому примірник Біблії, коли сидів в одній камері.

Він розповів християнському служінню *Laurie's Harvest* у Ріверсайді, штат Каліфорнія, що в нього розвинувся здоровий

страх потрапити в пекло під час перебування за ґратами.

— Коли я був у в'язниці, я провів двадцять дев'ять місяців і сім днів в одній камері площею два на три метри. Цілодобово та без вихідних. Я і Бог... Це нелегко. Ми не можемо бути самотніми створіннями. Ми соціальні створіння. Коли світло вимикалося вночі, багато хлопців не витримувало; було чути стогони та крики, — згадує Францезе.

Я занурився у свою Біблію. Я молився щодня. Це був час, коли я був найближче до Господа, тому що в мене не було вибору. Це було все... І слава Богу, я звернувся до Нього, і нікуди більше... Але ви знаєте, що сталося в камері? У мене з'явився здоровий страх перед пеклом, — зізнався він.

Францезе запевнив аудиторію *Harvest*, що пекло — це реальне місце, яке триватиме вічність.

— Я хочу, щоб ви на хвилину зупинилися та подумали про найгіршу річ, з якою ви коли-небудь стикалися у своєму житті, й уявили, що ця найгірша річ ніколи не зникне... Це заноза, яка застрягла у вас назавжди. А тепер уявіть, що ви потрапили в пекло, яке в мільйон разів гірше та ніколи не закінчиться, — сказав він.

Я не приніс вам поганих новин. Я просто кажу вам правду.

Хороша новина полягає в тому, що нам не потрібно туди йти. Є рай, і є пекло, — зазначив Францезе.

Продовжуючи своє послання під назвою *Як бути справжнім чоловіком у 2022 році*, колишній бос мафії наголосив, що віряни мають дивитися на Ісуса як на приклад у спілкуванні з людьми.

— Ісус завжди був прямолинійним, коли це було необхідно, але Він мав манеру спілкуватися зі смиренністю, — зазначив Францезе. — Сьогодні суспільство поважає людей, які висловлюють свою думку та водночас не поводять себе агресивно, як хулігани. Навпаки,

Сам Ісус сказав: *Блаженні миротворці, бо вони синами Божиими стануть*.

Він також пояснив, що християни мають бути м'якими, звертаючись до безвірних щодо їхнього спасіння.

— Смиренність, — сказав Францезе. — Перед тим як поділитися своїм свідченням, я завжди заходжу в іншу кімнату, молюся та кажу: *Господи... добери мені правильні слова. Дозволь мені бути ефективним. Дозволь мені бути достатньо пристрасним у донесенні цього послання, щоб Ти простяг руку та торкнувся серцець людей, які тут зібралися*.

Смиренність, — продовжив він, — тому що ми тут не для того, щоб комусь нав'язувати нашу віру. Ми тут не для того, щоб перетворити вас на християнина. Ми не можемо цього зробити. Ніхто з нас не може цього зробити. Це Божа справа. Ми хочемо бути ефективними в донесенні послання. Ми маємо бути м'якими в донесенні послання, тому що наш обов'язок як християн — ділитися, а не нав'язувати. Діліться тим, що Господь зробив у нашому житті.

Францезе також нагадав громаді про важливість молитви.

— Одна з моїх улюблених речей Ісуса — це Його відданість молитві, — сказав він. — Перед тим як мало статися щось важливе,

Ісус проводив час наодинці в молитовній розмові з Батьком. Він йшов у пустелю і молився (*Луки 5:16*).

Нам потрібно молитися. Ісус сказав нам, що Він завжди молився, — додав Францезе. — І це був Бог Син, який молився Богу Отцю. Наскільки нам потрібна молитва в нашому житті? Це наш спосіб спілкування з Господом. Ось і все.

Колишній лідер мафії також поміркував про те, як склалося його життя.

— Оскільки я стою тут сьогодні, ймовірно, найблагодієтніша, найщасливіша людина, яка коли-небудь збиралася виходити на цю сцену та говорити з вами про будь-що. Причина, чому я це кажу, полягає в тому, що, якби мене залишили напризволяще, робити все, що я хочу, зі своїм життям, я був би мертвою або сидів у в'язниці до кінця свого життя. І чесно кажучи, це те, що я заслужив. Це те, що я заробив для себе, провівши понад двадцять років на вулиці, щодня порушуючи як закони Бога, так і закони людей, — сказав Францезе.

Бог показав мені, що, якби в Нього не було іншого плану та мети для мого життя, мене б не було сьогодні тут, — продовжив він. — Знайте що, у Нього є план і мета для кожного життя.

CBN News.

Ентоні Рей Хінтон: Я провів тридцять років у камері смертників за злочин, якого не чинив. Але в Бога був план...

Засуджений до страти за злочин, якого не чинив, Ентоні Рей Хінтон провів тридцять років у в'язниці Алабами в очікуванні страти. Він пройшов шлях від розпачу та гіркоти до надії та прощення.

Камера смертників призначена для того, щоб подумки знищити вас. Це твердження зроблено не дослідником або активістом, а людиною, яка провела більшу частину свого життя в ув'язненні в крихітній камері, очікуючи на смерть.

Посвячений християнин Ентоні Рей Хінтон не з тих, хто використовує слово *пекло* легковажно. Проте саме так виглядали три десятиліття ув'язнення в одній камері у Виправній установі Холмана в Алабами.

У віці двадцяти дев'яти років Хінтона було визнано винним у вбивстві двох менеджерів ресторанів швидкого харчування та засуджено до страти. Не було ні відбитків пальців, ні свідчень, щоб засудити його, і начальник хлопця свідчив у суді, що під час цих убивств Хінтон працював на складі за п'ятнадцять миль від місця злочину.

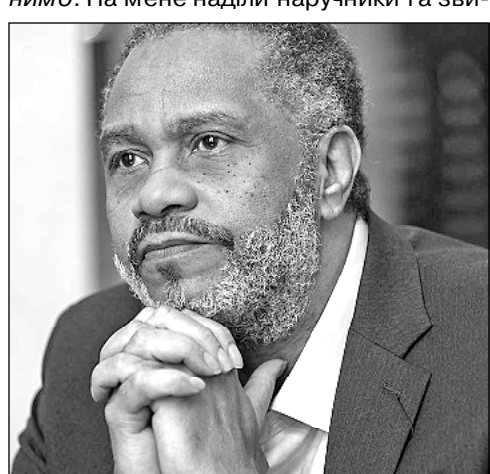
Також він не мав історії насильницьких злочинів, і перевірка на поліграфі вказала на його невинність. То як же могла статися така серйозна судова помилка?

Опинившись під замком, Хінтон влаштував те, що він називає трирічною *вечіркою жалю*. Але після цього він знайшов нову мету, зумівши відродити свою християнську віру перед неймовірним тиском.

Перебуваючи в ув'язненні, він став свідком того, як п'ятдесят чотири його товариші з його камери вели до електричного стільця. Хінтон відчував запах паленої плоті — сморід смерті, що долинав до нього коридором. Він знав, що може бути наступним, але вирішив вірити: *Бог,*

якого я люблю, ніколи не дасть мені померти за те, чого я не робив.

— У мене був привілей прекрасного життя. Я любив займатися спортом і з нетерпінням чекав, коли одного разу створю сім'ю, — розповів Ентоні Рей Хінтон. — Й ось до мене підійшла поліція та сказала, що вони мають ордер на мій арешт. Я запитав: *Які обвинувачення? А вони відповіли: Ми вам потім пояснимо*. На мене наділи наручники та звинуватили за двома пунктами звинувачення у вбивстві першого ступеня.

Як і в більшості частини афроамериканців, у мене все це був проблиск надії, що вони схаменуться та зрозуміють, що взяли не ту людину.

Я чесно відповів на їхні запитання. Але вони були такі зацікавлені на тому, щоб змусити когось заплатити за злочин... У мене не було грошей, щоб найняти пристойного адвоката, а в Сполучених Штатах система правосуддя будується навколо того, кого ви можете собі найняти.

В Америці до вас краще ставляться, якщо ви винні, але багаті, ніж до того, хто

невинний, але бідний. Я ж був бідний і невинний.

У поліції мені сказали: *Є п'ять речей, за якими тебе збираються засудити. Ти чорний. Біла людина скаже, що ти стріляв у неї. У тебе буде білий прокурор. У тебе буде білий суддя. І в тебе буде повністю білий склад присяжних...*

Система може прийти та забрати тебе в будь-який час, і вона прийшла й забрала мене у двадцять дев'ять років.

Моя мати була спустошена, і я турбувався про неї більше, ніж про когось іншого. Я не знав, чи розуміла вона до кінця, що вони щойно засудили її маленького хлопчика до смерті.

Думаю, що вся моя сім'я була шокована, бо я був вихований у переконанні, що якщо ти не зробиш нічого поганого, то не маєш причин боятися поліції. Того дня я сказав правду, і ця правда коштувала мені тридцять років. І якби не благодать і милосердя Боже, це коштувало б мені і всього життя.

Після багатьох років виховання в релігійній сім'ї, після стійкої впевненості, що тільки Бог може дати дощ, тільки Бог може змусити сонце світити, я вірив Слову Божому і знав, що останнє слово буде за Богом. Тому, коли мене заарештували та визнали винним, я розгнівався на Бога. Я не міг цього зрозуміти.

Коли я опинився в камері смертників, єдиною книгою, яку мені дозволяли мати із собою, була Біблія короля Якова. Пам'ятаю, як я в розпачі кинув її на ліжко. Я не збирався її читати. Протягом трьох років я відмовлявся говорити про Бога або навіть згадувати Його ім'я.

Тоді я по-справжньому усвідомив, що Бог не потребує мене, а я потребую Його. Я зрозумів, що, попри все, Бог любить мене. І Бог збирається мене захистити. Отже, я подолав свою *вечірку жалю*, повернувся до тям й почав молитися. Я

попросив Бога пробачити мені. І я почав говорити: *Господи, якщо є воля Твоя, прощу звільнити мене із цього місця*.

Моя віра зміцніла та змусила усвідомити: якщо ти віриш у Бога, то чого ти турбуєшся? Просто чекай на Бога, Він прийде й визволить тебе.

Я щиро вірю, що Бог привів мене в камеру смертників, щоб зустрітися з людьми, які потребували того, щоб побачити: любов не має кольору.

Сьогодні я щиро вірю, що багато хто з моїх співрозмовників сидить на Небесах.

Згодом я перестав думати про себе та зрозумів, що Бог вибрав мене для виконання місії. Я пишаюся тим, що Він обрав мене, щоб зустрітися із цими людьми та показати їм, що таке справжня любов.

Ви маєте щиро вірити, що Бог вивів вас із точки А, і Він не збирається вас кидати. Він проведе вас через це.

Сьогодні я маю справу із посттравматичним стресовим розладом. Мене ніхто не лікував. Але я часто говорю людям, що в мене найкраща психіатрія у світі — мій Небесний Батько, Який веде та спрямовує мене щодня і Який і далі дає мені сили...

Після тридцяти років підтримання з боку сім'ї та друзів та десяти років із боку організації *Equal Justice Initiative* Верховний суд США одностайно скасував вирок Хінтону у 2015 році.

Після того як він роками не бачив денного світла, його першими словами після виходу з в'язниці були: *Сонце світить!* Ця фраза стала назвою його мемуарів-бестселерів, які дістали схвалення Опри Вінфрі, Десмонда Туту та сера Річарда Бренсона.

За матеріалами **Premier.Christianity**, <https://inlight.news>

СЛІДИ НА ПІСКУ

Якось одній людині наснився сон. Їй снилося, ніби вона йде піщаним берегом, а поруч із нею — Господь. На небі миготіли картини з її життя, і після кожної з них вона помічала на піску два ланцюжки слідів: один — від

її ніг, другий — від ніг Господа.

Коли перед людиною промайнула остання картина її життя, вона озирнулася на сліди на піску. І побачила, що часто вздовж її життєвого шляху тягнувся лише один ланцюжок слідів. Помітила вона також, що це були найважчі та найнещасніші часи в її житті.

Вона дуже засмутилася та спитала Господа:

— Чи не Ти говорив мені: якщо я піду шляхом Твоїм, Ти не залишиш мене. Але я помітив, що в найважчі часи мого життя лише один ланцюжок слідів тягнувся на піску.

Чому ж Ти кидав мене, коли я найбільше потребував Тебе?

Господь відповів:

— Моя мила, мила дитина. Я люблю тебе та ніколи тебе не покину. Коли були у твоєму житті горе та випробування, лише один ланцюжок слідів тягнувся дорогою. Тому що в ті часи Я ніс тебе на руках.

<http://www.smisl-zhizni.ru/pritchi>

Острів Бастой: норвезька в'язниця для особливо небезпечних злочинців та мрія кожного в'язня

Норвегія завжди була відома своєю гуманною пенітенціарною системою, тому найбажаніше місце, куди мріють потрапити всі ув'язнені, — це норвезький острів Бастой. Саме там розташована, мабуть, найбільш райська твердиня правопорядку серед усіх тюрем, що є нині.

Розташований усього за годину їзди від Осло острів Бастой є мальовничим місцем, куди можна дістатися лише на водному транспорті. Там є кілька пляжів, обладнані тенісні майданчики та навіть сауна.

У в'язниці на цьому острові зібрані вбивці, гвалтівники, наркодилери та шахраї. Але серед норвезьких ув'язнених є черга, щоб потрапити на Бастой. Тут їх ресоціалізують за допомогою роботи в лісі, на городі та зі свійськими тваринами. В'язниця на острові Бастой — це й перший у світі *органічний заклад*.

Міністерство юстиції Норвегії у 2009 році закінчило десятирічний експеримент із *вільного утримання* ув'язнених на острові Бастой. Досвід визнано вдалим, і тепер такі заклади будують і в інших частинах країни.

Замість того щоб перебувати за ґратами, 115 ув'язнених цієї дивовижної в'язниці живуть у зручних дерев'яних будиночках.

Автором цього експерименту став норвезький вчений-кримінолог Нільс Крісті. Його теорія полягає в тому, що кожен злочин має дві жертви: той, хто від нього постраждав, і той, хто його вчинив. І злочинець заслуговує не лише на покарання, а й на перевиховання — на ту саму ресоціалізацію.

Острів Бастой розташований у фіорді (довга й вузька морська затока, переважно з високими стрімкими берегами. — Прим. ред.) Осло. Від столиці Норвегії до нього — 76 км, до найближчого ж населеного пункту — курортного містечка Гортен — трохи більше ніж 2 км. Сам острів має площу 2,6 кв. км. Раніше тут була одна з найсуворіших норвезьких в'язниць для малолітніх злочинців (див. нижче фото ув'язнених у 1930-ті роки), і нею батьки лякали своїх неслухняних дітей.

А от чого ніколи не було на острові Бастой, то це колючого дроту та сердитих наглядачів з автоматами й вівчарками. І це незважаючи на те, що мешкають там найзапекліші злочинці всіх мастей: від наркоділків і шахраїв до гвалтівників та вбивць.

Сьогодні Бастой називають *Островом свободи для ув'язнених*. Тут сидять найжорстокіші за норвезькими мірками злочинці. Сидів тут і єдиний серійний убивця за всю історію Норвегії — Арнфін Нессет. Він був головним лікарем будинку для людей похилого віку, і вважається, що він отруїв там 20 старих людей (щоб *припинити їхні муки*). Після 15 років відсиджування на материк у його відправили досиджувати останні півтора року на Бастой. Після звільнення влада виправила йому паспорт на нове ім'я та змінила зовнішність за допомогою пластичної операції — щоб уникнути його дискримінації суспільством.

Тюремний персонал в'язниці — 70 осіб, але на ніч залишаються чергувати лише 5-6 співробітників. Усі тюремники працюють тут без зброї. За більш ніж 10 років роботи цієї в'язниці з острова втекло лише п'ятеро осіб, з яких троє з'явилися з повинною, а двоє були спіймані та відправлені у в'язницю на материк.

В'язень, звинувачений за жорстоке поводження з дітьми, працює з конем

Щодо режиму утримання, то головним обов'язком кожного ув'язненого є праця. Усі мають роботу, на якій вони мають перебувати з 8:30 до 16:30. Щодня арештанти отримують платню в розмірі 10 доларів і можуть витратити гроші на продукти в місцевому магазині, забезпечуючи в такий спосіб себе сніданком та вечерею за бажанням.

У в'язницю на острові стоїть черга з норвезьких ув'язнених, і небагатьох щасливчиків сюди відправляють досиджувати невеликі залишки їхніх строків (зазвичай від 1 року до 3 років). Чим же вона така приваблива для зеків?

На острові Бастой зеки утримуються *на волі*: вони живуть у котеджах (1 котедж на 8 ув'язнених, у кожного своя кімната) і можуть спокійно пересуватися островом. У СНД таке місце назвали б колонією-поселенням і мали б рацію. Але — за малим винятком — усім належить відпустка тривалістю 18 днів на рік. Крім того, є ще й декретна відпустка у 21 день — коли в дружини або співмешканки народжується дитина від зєка (побачення з родичами — щотижневі, протягом 12 годин).

Телефонні кабінки на острові. Ув'язненим дозволяється робити телефонні дзвінки двічі на день, вранці та ввечері

Важливо ще й те, що із зеками обов'язково займаються психологи, а персонал в'язниці працює нарівні з ними. Робота, до речі, обов'язковий елемент для зєків, а також засіб ресоціалізації та перевиховання. Причому вся робота — на природі. Норвежці (і особливо кримінолог Крісті) вірять, що сільське та лісове господарство найкраще вибиває з людини дурощі. На острові живуть 45 овець, 22 корови, 10 коней, 230 курей та 20 кролиць. Є ще ділянки з картоплею, овочами та малиною. Свої утіддя — ще й важливий елемент самозабезпечення продовольством. Одним із чинників, за яким експеримент з острівною в'язницею був визнаний Мін'юстом вдалим, стало зменшення вартості утримання зєків у 2,5 рази порівняно з іншими норвезькими в'язницями.

Обід для всіх обов'язковий, його готує табірний кухар — як для в'язнів, так і для охоронців. Також кілька разів на день ув'язнені мають відмічатися. Мета в'язниці острова Бастой полягає не в тому, щоб образити добросовісних громадян Норвегії, балуючи злочинців, замість того щоб карати, а в тому, щоб змінити їх і дозволити їм повернутися в суспільство.

Так, кожному зеку держава виділяє тут 50 крон на день (приблизно 5 доларів). На ці гроші він має купувати продукти для сніданку і вечері (обід — від в'язниці, причому охоронці їдять те саме, що й ті, хто під охороною), господарське приладдя, одяг і так далі. Особливо не пошукують, тим більше з огляду на норвезьку дорожнечу. Зате те, що вирощується та робиться самими зеками, справедливо ділиться на всіх відповідно до їхньої участі у виробництві продукції. У результаті щомісяця зек отримує тут ще до 10000 крон (приблизно 1000 доларів).

Крім сільського господарства, важливою галуззю на острові є рибальство. Щодня виловлюється до 100 кг тріски та пікші, а також налагоджено виробництво меблів із власної сировини. Рубки догляду (коли вирубуються лише старі чи хворі дерева) дають паливо для обігріву котеджів.

В'язні підраховуються щодня вранці та ввечері. У 2010 році Бастой взагалі став першою у світі органічною в'язницею. Усі відходи (крім пластику, який тут заборонено) переробляються на компост. Добрива та засоби захисту рослин — лише органічні. Встановлені сонячні батареї, з деревних відходів виготовляються пелети (паливні гранули) для опалювальних котлів, усі машини та трактори переведені на біодизель (виготовлений із ріпакової олії).

Підйом тут о 7:00. О восьмій годині починається робота. Двогодинна обідня перерва. Робота закінчується о 16:30. Увечері зек може займатися чим завгодно: читати в місцевій бібліотеці (тут зібрано приблизно 10000 книг), сидіти в інтернеті (щоправда, не більше ніж дві години), дивитися телевізор (дозволено 4 телеканали), займатися спортом (без обмежень), грати в місцевій рок-групі або в театральному гуртку. О 22:00 — відбій. На острові заборонені наркотики та алкоголь (щотижня здаються аналізи сечі на наявність наркотиків), за порушення — відправлення у в'язницю на материк.

Хоч би як дивно це звучить, але метод цієї казкової в'язниці працює. Десятирічні спостереження за випускниками в'язниці на острові показали, що

Острів Бастой: норвезька в'язниця для особливо небезпечних злочинців та мрія кожного в'язня

вони менш схильні до рецидиву, ніж їхні колеги з інших норвезьких в'язниць. Німецький журнал *Шпігел* наводить статистику: протягом двох років 16 % людей з острова Бастой здійснюють рецидив проти 20 % у середньому в Норвегії (у Німеччині — 50 % після трьох років). За 11 років на острові зеки не скоїли жодного тяжкого злочину, не зафіксовано жодного самогубства.

Чому так? Адже загалом норвезька пенітенціарна система є дуже гуманною (тобто не менш гуманною, ніж на острові). Наприклад, тут є *черга на відсиджування*: приблизно 20–25 % норвежців, які дістали строк (переважно невеликий — до 5 років), перебувають на волі, доки для них не звільниться місце у в'язниці. І весь цей час враховується їм у строк (у результаті 5 % взагалі відбувають покарання, перебуваючи вдома). Люди, які відсиділи більше ніж половину строку за тяжкі злочини (а за легкі — і із самого початку відсиджування), можуть подати клопотання на вихід зі стін в'язниці на волю або на навчання вдень (у 2/3 випадків такі клопотання задовольняються; ночують зеки у в'язниці). Дрібні злочини тут взагалі розглядає не суд, а так званий психолог-примиритель. Якщо злочинець усвідомив тяжкість свого діяння, йому дають штраф, умовний строк або взагалі прощають. У СНД же, нагадаємо, за дрібне хуліганство, крадіжку більш ніж на кілька десятків доларів, загрозу вбивством, недбалість та інші дрібні злочини люди дістають реальні строки у 2–5 років. Щорічно в Ліллегаммері міністр юстиції та його заступники, депутати парламенту та делегація зеків від кожної в'язниці (це 50–70 осіб) засідають у гірському готелі три дні, де вони спільно вирішують, як покращити життя ув'язнених та перевиховати їх.

— Головне — створити ситуацію, у якій ув'язнені зможуть відкрити себе з нового боку, почати знову поважати себе, — каже начальник колонії Арне Квернвік Нільсен.

Нігерійського громадянина засуджено за зловживання наркотиками. Він один живе у власному будинку на острові

І все ж таки в'язниця Бастой виявилася ефективною, ніж інші гуманістичні хитрощі норвезької влади. Кримінолог Крісті впевнений, що секрет ресоціалізації саме в колективній роботі на землі. Ще на початку експерименту він зізнався, що на цю ідею його наптовхнули записи індіанського вождя Сіетла від 1850 року. Корінний американець тоді проповідував білим людям, що вони *...відірвалися від природи, хочуть її підкорити, а не жити в гармонії з нею*.

Ув'язнений (з бензопилою) працює з охороною в лісі на острові Бастой

— Ми даємо ув'язненому почуття гармонії з природою. Це відвертає від насильства, — казав Крісті. Але, можливо, ще й річ у самих норвежцях? — скептично запитає читач. Адже й у радянських таборах люди справно працювали на природі (на лісопосадах) та в колективі (з урками, опуцями, мужиками та іншими ієрархічними представниками кримінального соціуму), але нікого це не ресоціалізувало. Напевно, ще важливим є і почуття свободи та вільної праці (хоч би як дивно це звучить щодо праці зеків) — коли його результати діляться порівну. А зеки, які не бажають жити в такому соціумі, вирушають на суворіший режим.

Напевно, потрібне й інше суспільство, яке *постачає* зеків у такі в'язниці. У будь-якому разі експеримент на кшталт норвезького острова Бастой не завадило б провести й в інших країнах. Добре, що й острові, і природі, і навіть розумних людей у багатьох державах вистачає.

<http://bigpicture.ru>

Пастори Південної баптистської конвенції в США закликають заборонити жінкам нести пасторське служіння

Сімсот південних баптистських пасторів закликали заборонити жінкам служити пастором будь-якого роду в церквах, пов'язаних із Південною баптистською конвенцією (SBC).

Пастор Майк Лоу з баптистської церкви в Арлінгтоні, Вірджинія, написав відкритого листа виконавчому комітету SBC, закликаючи правління внести поправку до конституції конвенції, включивши до неї вимогу, щоб південні баптистські церкви не затверджували, не призначали та не наймали жінок на будь-яку посаду, пов'язану з пасторством будь-якого роду.

У листі Лоу, якому він дав наз-

ву *Заклик до збереження нашої єдності*, міститься попередження про те, що він назвав тенденцією, коли церкви, пов'язані з SBC, наймають жінок на пасторські посади різного роду.

— Особисто я відчув потребу запропонувати цю поправку, тому що п'ять південних баптистських церков приблизно в радіусі п'яти миль від моєї власної громади наймають жінок як пасторів різного роду, — написав Лоу. — Хоча часто використовуються змінні титули, такі як *сопастор, пастор прославлення або молодіжний пастор*, це однаково пастори.

Лоу зазначив, що заява про

баптистську віру та послання, ухвалена у 2000 році, уже підтверджує, що, хоча й чоловіки, і жінки

обдаровані для служіння в церкві, посада пастора призначена лише для чоловіків відповідно до вимог Писання.

До цього Лоу сказав, що кон-

венція — у своїй *Резолюції про висвячення та роль жінок у служінні* — уже визнає, що Біблія виключає жінок із пасторського керівництва та пасторських функцій. Це питання вже давно розглянуте південними баптистами.

Посилаючись на низку уривків із Писань, у яких мовиться, що тільки кваліфіковані чоловіки можуть обіймати посаду старійшини, такі як **1 Тимофію 3:1–7** та **Тита 1:5–9**, лист також попереджає про тяжкі наслідки для конвенції, якщо питання залишиться невирішеним.

— Перебування жінок на пасторській посаді завдає мате-

ріальної шкоди роботі конвенції, бо це культивує роз'єднаність там, де ми вже давно були єдиними, — написав Лоу. — Знецінення нашого вчення не призведе до вірності чи плідності. Імовірно, якщо ми чогось навчимося з історії, ухвалення порожніх доктрин незабаром спустошить і нашу конвенцію.

Погляньте на результат серед ліберальних і традиційних деномінацій. Вони прийшли до цієї практики, тим самим відмовившись від здорового вчення, і так почався їхній швидкий занепад.

За матеріалами *The Christian Post*, <https://inlight.news>

Чи гарантує шлях Христа щасливе життя?

Живучи в матеріальному світі, люди прагнуть досягнення матеріальних цінностей. Багато хто хоче мати міцне здоров'я, бути забезпеченим фінансово, мати спокійне, розмірене життя. І людина намагається досягти своєї мети, використовуючи різні засоби. У кого багаті батьки, корисні зв'язки, хороші здібності в якомусь виді діяльності, той може досягти бажаних матеріальних благ та безтурботного життя швидше. Інші ж цього можуть досягати все життя.

Коли ми говоримо про релігію, про служіння Богу, треба зауважити, що деякі використовують і цю сферу, щоб досягти забезпеченого життя. Люди на хоч не Богові служити, але щоб Бог служив їй. У деяких релігійних групах проповідники з трибуни закликають людей приблизно такими словами: *Бог не хоче, щоб ви страждали. Прийміть Христа — і ви будете здорові, у вас буде гарна робота, усі ваші проблеми одразу вирішаться!* Чи неправда, звучить привабливо? Додати до цього заклик ще два-три свідчення, і вважаєте мету досягнутою.

На жаль, у свідомості багатьох людей, іноді навіть у християн, міцно вкоренився стереотип, який полягає в тому, що Бог нібито має бажання, щоб люди у своєму фізичному житті не мали скорбот і страждань. Але ті, хто навчає цього, або помиляються самі, або свідомо намагаються використовувати помилку інших людей для ганебної користі. Підставу для такого твердження нам дає Біблія: *Бо то вгодне, коли хто, через сумління перед Богом, терпить недолю, неоправді страждаючи. Бо яка похвала, коли терпите ви, як вас б'ють за провини? Але коли з мукою терпите за добрі вчинки, то це вгодне Богові! Бо на це ви покликані. Бо й Христос постраждав за нас, і залишив нам приклада, щоб пішли ми слідами Його (1 Петр. 2:19–21).*

Як бачимо, Бог закликає йти слідами Христа, а це шлях страждань, скорбот, а тому й терпіння. Цей уривок дуже ясно говорить, що шлях Христа не гарантує матеріально забезпеченого життя, позбавленого різних проблем.

Ми маємо чітко усвідомлювати, що перед Богом важливий духовний аспект життя людини. Тому духовний стан не визначає стан матеріального добробуту та фізичного здоров'я. Це видно з прикладів, наведених нижче: вірні діти Божі відчували матеріальні труднощі та проблеми зі здоров'ям. Так само як і приклади, коли безбожні процвітають (Пс. 72:1–20).

Чи справді Бог нам гарантує, що якщо ми слухаємося Христа та будемо слухняні Йому, то в нас буде щасливе життя? Що мовиться в Біблії щодо цього?

З перших сторінок Писання ми бачимо, що перші створені люди, Адам і Єва, справді насолоджувалися безтурботним життям. Вони були здорові та могли жити вічно фізично на землі, мали прекрасне місце для життя — едемський сад. У них була їжа, була робота з обробітку та охорони саду (Бут. 2:15). З погляду Бога все Його творіння, включно з людьми, було *вельми добре* (Бут. 1:31). Створивши людину, Бог хотів, щоб вона жила добре. І так і було, доки Адам і Єва не згрішили. Потім ми бачимо в їхньому житті великі проблеми. Вони починаються з того, що люди померли духовно та були вигнані із саду (Бут. 3:24), аж до важкої фізичної роботи, народження людини в муках (Бут. 3:16–19), початку вбивств собі подібних (Бут. 4:8) і так далі.

Далі в Старому Завіті ми бачимо, як уже в ізраїльського народу був час, коли в них усе було добре. І це тривало доти, доки вони слухалися Бога. Частина життя Йова пройшла щасливо (Йов 1:3–5; 42:10–17). Та й у наш час кожен, напевно, може згадати моменти свого

життя, коли воно, на нашу думку, було сприятливим. Тобто немає нічого дивного в тому, що в людини життя складається добре. У цьому немає нічого поганого та гріховного. Щастя можливе. Але чи показує це, що в дітей Божих немає жодних проблем, що вони ніколи не хворіють і завжди забезпечені всім? Давайте розглянемо деякі приклади, для початку про здоров'я.

Епафродит (Флп. 2:25–30), Тимофій (1 Тим. 5:23), Трохим (2 Тим. 4:20) — усі ці вірні Божі діти мали проблеми зі здоров'ям. Ці біблійні уривки чітко вказують на їхню хворобу. Здавалося б, хто-хто, а апостоли ніколи не мали б мати будь-яких проблем зі здоров'ям. Однак приклад апостола Павла показує протилежне. Він мав жало в тілі (2 Кор. 12:7–10). Праведність перед Богом не гарантує, що людина не матиме труднощів зі здоров'ям.

Тепер про матеріальні блага. У житті Йова був час, коли він втратив усе, що мав, навіть здоров'я (Йов 1:13–21). Лазар був праведною людиною, тому що тільки такі можуть потрапити на Авраамове лоно, проте, живучи у світі, він був жебраком і хворим (Лк. 16:19–21). Багато християн першого століття, які жили в Єрусалимі, були бідними (Рим. 15:26), також і в Македонії (2 Кор. 8:1–2) і в смірнській церкві (Об'яв. 2:9). Ці приклади є доводом того, що вірні діти Божі можуть мати матеріальні поневіряння.

А як щодо спокійного, безтурботного життя? Ось деякі приклади. Через те, що християн в Єрусалимі переслідували, вони залишили свої будинки й розпорошилися різними місцями Юдеї та Самарії (Дії 8:1–4). Уявіть, наскільки б ми почувалися спокійно, якби нам довелося залишити своє майно, будинки та втекти від переслідувань до інших місць? Павло та Сила потрапили до в'язниці за проповідь Слова (Дії 16:16–34). Ці приклади — показник зво-

ротного: життя християн, дітей Божих, аж ніяк не безтурботне й не розмірене. Невже всі розглянуті приклади — це те, що сталося в житті невірних дітей Божих? Ні! Але це довід того, що вірність Богу не гарантує щастя в житті.

Причини цього можуть бути різними: особистий неправильний вибір, неправильний вибір інших, неправильний вибір попередніх поколінь, природні катаклізми. Однак треба пам'ятати, що все, що відбувається з нами в житті, відбувається за Божою волею: *Хіба не виходить усе з уст Всевишнього, — зле та добре? (Пл. Єр. 3:38).*

Дні як щастя, так і негараздів корисні для нас: *За доброго дня користай із добра, за злого ж — розважай: Одне й друге вчинив Бог на те, щоб людина нічого по собі не знайшла! (Еккл. 7:14).*

Бог допускає і поневіряння, і негаразди, і щастя. Він усе контролює. І все це відбувається для нашої ж користі. У 2 Кор. 12:7–12 ми читаємо про Павла, що Бог не видалив із його плоті жало. Але в цього була мета: щоб апостол не звеличувався надзвичайністю одкровення (2 Кор. 12:7). Ось принцип, який можна побачити із цих віршів: Бог допускає якісь проблеми в житті людини, щоб вона не пишалася, але покладалася більше на Бога. У Повтор. Зак. 8:2–5 читаємо, як Бог протягом сорока років вів Ізраїль пустелею. Там вони зустріли багато труднощів. Але ці труднощі мали мету — упокорити ізраїльтян, випробувати їхні серця, показати їм, що *...не хлібом самим живе людина, але всім тим, що виходить із уст Господніх, живе людина* (Повтор. Зак. 8:3). А в Повторенні Закону про всі дії Бога в пустелі щодо ізраїльського народу мовиться таке: *І пізнаєш ти в серці своїм, що, як навчає чоловік сина свого, так навчає тебе Господь, Бог твій* (Повтор. Зак. 8:5).

Так і в нашому житті сьогодні: якщо Бог допускає якісь

труднощі, негаразди, поневіряння, проблеми, то їхня мета — упокорити нас, випробувати нас, навчити нас. І ми тому маємо у всьому довіряти Богові й покійно, без нарікання приймати все, що з нами відбувається в житті, тому що Бог має думки спокою про Своїх дітей, а не на зло (Єр. 29:11). До того ж, хоч би що з нами відбувається, за правильного ставлення до подій вірним дітям Божим усе *допомагає на добре* (Рим. 8:28). Приклади Ісуса, апостола Павла надихають нас мати правильне ставлення до життя та всього, що відбувається.

Умію я й бути в упокоренні, умію бути й у достатку. Я привчився до всього й у всім: насититися й голод терпіти, мати достаток і бути в недовіряччю (Флп. 4:12).

Якщо нам важко, ми маємо потужну зброю, яка допоможе нам здолати труднощі, — це молитва.

Отже, чи гарантує шлях Христа щастя в житті? Ні! Зрозуміло, Бог обіцяв дбати про тих, хто ставить Його на перше місце у своєму житті: *Шукайте ж найперш Царства Божого й праведності Його, — а все це вам додасться* (Мт. 6:33). Бог дбає про необхідне для людини. Але ці слова також вчать тому, що людина має шукати не щасливого, матеріально забезпеченого життя, а Бога. Ісус закликає охочих іти за Ним людей узяти на свої плечі не холодильник, набитий продуктами, і не валізу з грошиками, а хрест. Цей хрест включає готовність із покійністю та терпінням долати всі життєві труднощі й навіть дякувати Богові за них (1 Петр. 4:12–13).

Завжди радійте! Безперестанку молитесь! Подякуйте складайте за все, бо така Божа воля про вас у Христі Ісусі (1 Сол. 5:16–18).

Нехай благословить Господь усіх святих Своїх чинити саме так!

Сергій БОЙКО,
www.rubible.com

Ієрархія в моїй голові

Марно ім'я Боже не вимовляй, а то Божечка покарає, — кажуть легковажним дітям стривожені бабусі. Звідки це пішло? Чи правда, що ім'я Бога не можна згадувати? І головне — чому?

В автобусі навпроти мене сидів хлопчина — звичайний такий хлопчина. Я б одразу забула його, якби не одне але. Коли ми проїжджали повз церкву, він статечно та з почуттям перехрестився. Я до культових споруд ставлюся спокійно, але хлопця я одразу почала поважати. Пам'ятаю ще одного юнака. Він зайшов до університетської їдальні, купив обід, сів за стіл і... помолвився. Ні, не вголос. Він просто схилив голову й посидів так деякий час. Потім з'ясувалося, що то був іноземець.

Якби в громадському транспорті перехрестилася бабуся, то навряд чи це когось здивувало б. Якби в церковній трапезній, перед тим як поїсти, звершили молитву, це було б природно. Але це були сучасні молоді люди, і їхня поведінка здалася мені надзвичайною. Я почала розмірковувати чому.

Ми живемо в суспільстві, де прийнято Бога заховати кудись дуже глибоко в душу, настільки глибоко, що про Його існування зовсім забувають. Не можна обговорювати питання віри, буття. Це особисте. Зате чомусь інші потаємності ховати не поспішають: іноді незручно на вулиці стає, коли закохані парочки поводяться так, як належить тільки сімейним людям за зачиненими дверима. Парадокс виходить: про Бога говорити не прийнято, натомість гріхи стали звичайною річчю і їх не соромляться.

Біблія вчить, що треба вміти відрізнити святе від повсякденного. Про людей, які втратили здатність до цього, іноді кажуть, що вони без царя в голові, що немає нічого святого для них. А що взагалі має бути для людини святим? Сім'я, Батьківщина, честь?..

Як людина, яка вірує, я переконана, що Бог святий, як і все, що пов'язане з Ним. Пам'ятати

про це закликає третя заповідь Закону Божого: *Не призывай Імення Господа, Бога твого, надаремно, бо не помилує Господь того, хто призиватиме Його Імення надаремно* (Вихід 20:7).

Боже ім'я святе, але останнім часом усе частіше складається враження, що Цар залишив голо-

Мал. Ігоря ОСОКИНА

ви людей. Коли хтось видимим чином висловлює свою повагу до Бога, це навіть може шокувати — настільки це рідко. Зате бездумне вживання слів *Бог, Боже, Господи* нікого вже не бентежить. Бог став героєм анекдотів, непристойних мотиваторів та демомотиваторів, легковажних пісень...

Чому ті хлопці, про яких я розповідала на початку, стали мені німим докором? Я побачила, що в них у голові є Цар і що вони не соромляться цього. Вони нікому Бога не нав'язують, але й не прогинаються під мінливий світ, де святий Бог не дуже прийнятний.

Якщо вже говорити про Нього та згадувати Його, то лише осмислено та шанобливо. Спробуєш?

І ще. Це не просто забобони, як із кішкою: перейшло чорне звірятко дорогою — шляху не буде, скажеш ім'я Бога всує — Божечка покарає. Якщо я, прочитавши цю статтю та пам'ятаючи про третю заповідь, вчитаю друга за те, що він сказав: *Бог його знає* — або вигукнув із роздратуванням: *Господи!* — і якщо сама утримуватимусь від таких фраз, але водночас від Бога буду дуже далека й думками, і справами, то гріш ціна моїм потугам.

Щоб сформувати правильне ставлення до Бога, з Ним непогано було б спочатку познайомитися. Подумай про це. І знайди час та острівце тиші. Навіщо? Щоб спершу відкрити Господу свої болі та радості, сумніви та плани, щоб попросити прощення за погане та керівництва в доброму. Своїми словами, без заучених правильних фраз. Просто прийди до Бога справжнім, таким, яким ти є. І будуй взаємини. Взаємність гарантована! На тому кінці дроту давно чекають на твій дзвінок... А можливо, давно телефонують тобі, але ти відмовлявся чути...

Будуйте найважливіші взаємини! Не соромтеся Бога, якщо Він ваш друг. І не зраджуйте Господа бездумними згадками Його імені. Носіть ім'я християнина з гідністю! Щиро бажаю всім Царя в голові та серці!

Олександра ТРЕТЬЯКОВА, <https://proekt7d.ru>

Серед багатьох — як тих, хто вірує, так і тих, хто не вірує, — є така думка про десятину: *Десятина — це частина старозавітного Закону. Його сьогодні не потрібно дотримуватися, а отже, і десятини — теж. Сьогодні ми маємо з'ясувати, наскільки ця думка вірна.*

Вчення про десятину докладно описано в старозавітному Законі.

I. ВЧЕННЯ СТАРОЗАВІТНОГО ЗАКОНУ ПРО ДЕСЯТИНУ

1. Що вважалось десятиною

Левит 27:30–32 — А всяка десятина з землі, з насіння землі, з плоду дерева, — Господеві воно, святощі для Господа! А якщо дійсно викупить хтось свою десятину, — той додасть п'яту частину її над неї. А всяка десятина **худоби великої та худоби дрібної**, усе, що перейде під палицею, — десяте буде святість для Господа.

Цей уривок свідчить про те, що десятина від землі містить:

- десяту частину від плоду землі,
- десяту частину від плоду дерев,
- десяту частину від плоду худоби.

2. Яким було призначення десятини

Числа 18:21–32 — «А **Левієвим сином Я дав ось кожную десятину** в Ізраїлі на спадщину, взамін за їхню службу, бо вони виконують службу скинії заповіту. І Ізраїлеві сини не приступлять уже до скинії заповіту, щоб не понести гріха, і не вмерти. І буде Левит сам виконувати службускинії заповіту, і сам понесе вину свою. Це вічна постанова для ваших поколінь, а між Ізраїлевими синами не будуть вони дідичити спадщину, бо **десятину Ізраїлевих синів**, що вони принесли як приношення для Господа, **Я дав Левитам за спадщину**. Тому Я сказав до них: Між Ізраїлевими синами не будуть вони дідичити спадщину». І Господь промовляв до Мойсея, говорячи: «А до Левитів будеш ти промовляти та й скажеш їм: Коли візьмете від Ізраїлевих синів ту десятину, що Я дав вам від них на ваше спадщину, то ви принесете з неї Господнє приношення, — десятину з десятини. І буде пороховане ваше приношення як збіжжя з току, і як повня з кадки чавила. Так принесете й ви Господнє приношення з всіх ваших десятин, що візьмете від Ізраїлевих синів, і дасте з того Господнє приношення священникові Ааронові. Зо всіх ваших дарів принесе кожен Господнє приношення, зо всього найкращого посвячення з нього. І скажи їм: коли ви будете приносити найкраще з нього, то це порухується Левитам, як урожай току, і як урожай кадки чавила. І будете їсти це на кожному місці ви та дім ваш, бо **це нагорода для вас взамін за вашу службу в скинії заповіту**. І ви не понесете через це гріха, коли будете приносити найкраще з нього, а святощів Ізраїлевих синів не обезчестите, і не помираєте».

Цей уривок свідчить про призначення десятини Ізраїлевого народу. Десятина мала піти на потреби священників і левітів — служителів у скинії зібрання, а згодом — Храму Божого. Про це свідчить **Єзекїїл 44:29–30**: Жертву хлібну, і жертву за гріх, і жертву за провину, — оце будуть вони [левіти] їсти, і все заляте в Ізраїлі буде їхнє. І перше з усяких первороджених зо всього, і всякі приношення всього зо всіх ваших приношень буде священникам, і початок ваших діж дасте священникові, щоб він поклав благословення на вашому домі.

Отже, десятина ізраїльтян йшла на підтримання існування та служіння левітів. Левіти ж були покликані віддавати Богові десятину з отриманої десятини. Десятина левітів йшла на дотацію священників: І Господь промовляв до Мойсея, говорячи: «А до Левитів будеш ти промовляти та й скажеш їм: Коли візьмете від Ізраїлевих синів ту десятину, що Я дав вам від них на ваше спадщину, то ви принесете з неї Господнє приношення, — десятину з десятини. І буде пороховане ваше приношення як збіжжя з току, і як повня з кадки чавила. Так принесете й ви Господнє приношення зо всіх ваших десятин, що візьмете від Ізраїлевих синів, і дасте з того Господнє приношення священникові Ааронові. Зо всіх ваших дарів принесе кожен Господнє приношення, зо всього найкращого посвячення з нього» (**Числа 18:25–29**).

3. Чому з народу збиралася десятина для священників і левітів

Коли ізраїльський народ прийшов у Землю Обітовану, Господь розділив усю землю між колінами Ізраїлю. Кожному коліну Він дав свою долю. Але не всі два-

надцять колін отримали землю, а лише одинадцять. Левіти, тобто нащадки Леві, не отримали земельної долі в Землі Обітованій, оскільки Господь обрав їх і відокремив на служіння Богу: **Числа 18:22–24** — І Ізраїлеві сини не приступлять уже до скинії заповіту, щоб не понести гріха, і не вмерти. І буде Левит сам виконувати службу скинії заповіту, і сам понесе вину свою. Це вічна постанова для ваших поколінь, а між Ізраїлевими синами не будуть вони дідичити спадщину, бо десятину Ізраїлевих синів, що вони принесли як приношення для Господа, Я дав Левитам за спадщину. Тому Я сказав до них: **Між Ізраїлевими си-**

присвячене з дому, та й дав його Левиту та приходькові, сироті та вдові, за всіма Твоїми заповідями, що Ти наказав був мені, — я не переступив котроїсь із заповідей Твоїх і не забув. Не їв я з нього в жалобі своїй, і не брав з нього в нечистості, і не дав з нього для померлого, — я слухався голосу Господа, Бога свого, чинив усе, як наказав Ти мені. Споглянь же з святого мешкання Свого, із небес, і по-благослови народ Свій, Ізраїля, та землю, яку Ти дав нам, як присягнув був нашим батькам, Край, що тече молоком та медом». Цей уривок свідчить, що кожен третій рік вважався роком десятини. У цей рік десятини збиралися за місцем про-

ТЕМА ДЛЯ РОЗДУМІВ

ДЕСЯТИНА

нами не будуть вони діди-чити спадщину; Ісус Навин 18:7 — А Левитам **немає частки поміж вами, бо священнодіяння Господнє — спадщина його.**

4. Куди здавалися десятини

Повторення Закону 12:5–7, 11–12, 17–18 — ...бо тільки на місці, яке вибере Господь, Бог ваш, зо всіх ваших племен, щоб покласти там Ім'я Своє, на місці перебування Його будете шукати, і ти прийдеш туди. І принесете туди свої цілопалення, і свої жертви, і **свої десятини** та приношення рук своїх, і обітничі свої, і дари свої, і перворідних худоби своєї великої та худоби своєї дрібної. І будете їсти там перед лицем Господа, Бога вашого, і будете тішитися всім, до чого доторкнеться ваша рука, ви та дома ваші, якими поблагословив тебе Господь, Бог твій. <...> То станеться, на те місце, що його вибере Господь, Бог ваш, що Ім'я Його перебувало там, туди принесете все, що я вам наказую: свої цілопалення, і свої жертви, **десятини свої** та приношення рук своїх, і всі добірні жертви обітниць своїх, що обіцяєте Господеві. І будете тішитися перед лицем Господа, Бога вашого, ви й сини ваші, і дочка ваші, і раби ваші, і невольничі ваші, і Левит, що в ваших брамах, бо нема йому частки й спаду з вами. <...> **Не зможеш ти їсти в брамах своїх десятини збіжжя свого, і соку виноградного свого, і оливи своєї, і перворідних худоби своєї великої й худоби своєї дрібної**, і всіх обітниць своїх, що будеш обіцяти, і добровільних дарів своїх, і приношення своєї руки, бо тільки перед лицем Господа, Бога свого, будеш їсти його в місці, яке вибере Господь, Бог твій, ти, і син твій, і дочка твоя, і раб твій, і невольничі твоя, і Левит, що в брамах твоїх. І будеш ти радіти перед лицем Господа, Бога свого, усім, до чого доторкнеться рука твоя.

Цей уривок свідчить про те, що Господь наказав ізраїльтянам приносити свої десятини в Єрусалимський храм — місце проживання Господа Бога.

Пророк Малахія закликав невірних у десятини та приношення ізраїльтян принести все, що вони заборгували Богові, до дому скарбниці — до дому Божого: **Малахія 3:8–12** — Чи Бога людина обманить? Мене ж ви обманюєте, ще й говорите: «Чим ми Тебе обманили?» — Десятиною та приносам! Прокляттям ви прокляті, а Мене обманили, о людю ти ввесь! **Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці**, щоб страва була в Моїм храмі, і тим Мене випробуйте, — промовляє Господь Саваот: чи небесних отворів вам не відчиню, та не виллю вам благословення аж надмір? І ради вас насварю Я все те, що жере, і воно не понищить вам земного плоду, і не заб'є виноградну вам на полі, говорить Господь Саваот. І будуть всі люди вважати вас блаженними, бо будете ви любим краєм, говорить Господь Саваот.

5. Рік десятини

Повторення Закону 26:12–15 — А коли ти скінчиш десятинити всю десятину врожаю свого року **третього, року десятини**, і даси **Левиту, приходькові, сироті та вдові**, і будуть вони їсти в брамах твоїх і наситяться, то скажеш перед лицем Господа, Бога свого: «Забрав я

живання та складалися в помісний накопичувач десятини, щоб годувати місцевих левітів, прибульців, сиріт і вдові.

Додаткові місця Писання про десятину:

Неемія 10:32–39 — А від народів цього Краю, що спроваджують товари та всяке збіжжя в день суботній на продаж, не візьмемо від них у суботу та в святі дні, і сьомого року понехаємо землю та всякого роду борги. І поставили ми собі за обов'язок, щоб давати нам третину шекля в рік на службу дому нашого Бога, на хліб показний, і на постійний дар, і на постійне цілопалення, на суботи, на молодички, на свята, і на освячені речі, і на жертви за гріх на окуплення за Ізраїля, і на всяку працю дому нашого Бога. І кинули ми жеребки про пожертвудров, священники, Левити та народ, щоб приносити до дому нашого Бога, за домом наших батьків, на означені часи рік-річно, щоб палити на жертівнику Господа, нашого Бога, як написано в Законі, і щоб приносити первоплоди нашої землі та первоплоди всякого плоду зо всякого дерева рік-річно до Господнього дому, і первороджених синів наших та нашої худоби, як написано в Законі, і первороджених худоби нашої великої та худоби нашої дрібної, щоб приносити до дому нашого Бога до священників, що служать у домі нашого Бога, і первопочаток наших діж, і наші приношення, і плід усякого дерева, молоде вино та оливуспровадимо священникам до кімнат дому нашого Бога, а десятину нашої землі — Левитам. А вони, Левити, будуть збирати десятину по всіх містах нашої роботи. І буде священник, син Ааронів, із Левитами, коли Левити будуть збирати **десятину**, і Левити віднесуть десятину від десятини до дому нашого Бога до комір, до скарбниці.

Неемія 12:44–45 — І того дня були попризначані люди над коморами для скарбів, для приношень, для первоплодів та для десятин, щоб зносити в них з міських піль законні частки священникам та Левитам, бо радість Юдеї була — дивитися на священників та на Левітів, що стояли! І вони стерегли постанови свого Бога, і постанови про очищення, і були співаками та придверниками за наказом Давида та сина його Соломона.

Старозавітна десятина була способом висловлення подяки Богу за все, що людина мала, а також визнанням того, що Господь є власником усього.

Вшанування Господа матеріальними благами в старозавітні часи було не-

віддільною частиною поклоніння, яка не залишалася непоміченою і ненагородженою Богом: **Приповісті 3:9–10 — Шануй Господа із маєтку свого, і з початку всіх плодів своїх, — і будуть комори твої переповнені ситістю, а чавила твої будуть переливатись вином молодим!**

II. ДЕСЯТИНА І НОВИЙ ЗАВІТ

1. Новий Завіт про старозавітну десятину

Матвія 23:23 — Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що даєте десятину із м'яти, і ганусу й кмину, але найважливіше в Законі покинули: суд, милосердя та віру; це треба робити, і того не кидати (те саме мовиться в **Луки 11:42**).

Луки 18:11–12 — Фарисей, ставши, так молився про себе: «Дякую, Боже, Тобі, що я не такий, як інші люди: здирщики, неправедні, перелюбні, або як цей митник. Я пощу два рази на тиждень, даю десятину з усього, що тільки надбаю!»

Євреїв 7:5 — **Ті з синів Левієвих, що священство приймають, мають заповідь — брати за Законом десятину з народу**, цебто з братів своїх, хоч і вийшли вони з Авраамових стегон.

Ці три уривки з Нового Завіту стосуються єврейської практики давати десятину, яка призначалася для левітів і священників — служителів Старого Завіту.

2. Новий Завіт про матеріальне підтримання служителів

У Новому Завіті немає жодного вірша, який заповідав би християнам віддавати десятину — десять відсотків від свого доходу. Однак Новий Завіт не відкидає старозавітний принцип спонсорування служителів. Як і в старозавітні часи, коли Божі служителі мали право існувати від десятини, так само і служителі Нового Завіту мають право жити від проповіді Євангелія: **1 Коринтян 9:7–14** — Хто коштом своїм коли служить у війську? Або хто виноградника садить, — і не їсть з його плоду? Або хто отару пасе, — і не їсть молока від отари? Чи я тільки по-людському це говорю? Хіба ж і Закон не говорить цього? Бо в Законі Мойсеевим писано: «Не в'яжи рота волів, що молотить». Хіба за волів Бог турбується? Чи говорить Він зовсім для нас? Для нас, бо написано, що з надією мусить орати орач, а молотник — молотити з надією мати частку в своїм сподіванні. Коли ми сіяли вам духовне, **чи ж велика то річ, як пожемо ми ваше тілесне?** Як право на вас мають інші, то тим більше ми. Але ми не вжили цього права, та все терпимо, аби перешкоди якій Христовій Євангелії ми не вчинили. Хіба ви не знаєте, що священнослужителі від святині годуються? Що ті, хто служить вітвареві, із вітваря мають частку? Так і Господь **наказав проповідникам Євангелії жити з Євангелії**.

Сам Господь Ісус, коли посилав Своїх учнів проповідувати, наказав їм таке: **Матвія 10:9–10** — Не беріть ані золота, ані срібла, ані мідяків до своїх поясів, ані торби в дорогу, ані двох одеж, ні сандалів, ані палиці. Бо **вартий робітник своєї поживи**.

Як той, хто проповідує Євангеліє, може жити від цього?

Це можливо тільки в тому разі, якщо він житиме від жертвувань. І Слово Боже закликає нас ділитися: **Галатів 6:6** — А хто слова навчаєть, нехай ділитися **всяким добром із навчаючим; 1 Тимофію 5:17–18** — А пресвітери, які добре пильнують діла, нехай будуть наділені подвійною честю, а надто ті, хто працює у слові й науці. Бо каже Писання: **«Не в'яжи рота волів, що молотить»; та: «Вартий працівник своєї нагороди»**.

Зверніть увагу на те, що апостоли, будучи служителами Нового Завіту, торкаючись фінансових питань служіння, покликалися на Старий Завіт і цитували старозавітний принцип: **Не в'яжи рота волів, що молотить (1 Тимофію 5:18; 1 Коринтян 9:9)**. Ви ніколи не замислювалися, чому апостоли в цьому питанні керувалися старозавітним принципом? Відповідь проста: Закон ніхто не скасував. Про це ж сказав сам Господь Ісус у **Матвія 5:17**: Не подумайте, ніби Я руйнувати Закон чи Пророків прийшов, — Я не руйнувати прийшов, але виконати.

3. Новий Завіт про пожертвування

Пожертвування в Новому Завіті не обмежується десятиною від доходів. Оскільки все, що ми маємо, належить Богові (а також і ми самі, згідно з **1 Коринтян 6:19**), то ми маємо бути вірними та розсудливими управителями всього, що нам довірив Господь.

(Продовження на 18-й стор.)

НАЙПОШИРЕНІШІ ЗАПИТАННЯ

Що мовиться в Біблії про зцілення? Чи несе викуплення Христа зцілення?

Текст з Ісаї 53:5, пізніше процитований у 1 Петра 2:24, є ключовим текстом щодо зцілення, який деякі люди розуміють і застосовують неправильно: *А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був, — кара на Ньому була за наш мир, Його ж ранами нас оздоровлено!* Слово, перекладене як *оздоровлено*, може означати як духовне, так і фізичне зцілення. Проте контекст обох віршів дає нам чітке розуміння, що мова йде про духовне зцілення. У 1 Петра 2:24 мовить-

Мал. Ігоря ОСОКІНА

ся: *Він тілом Своїм Сам підніс гріхи наші на дерево, щоб ми вмерли для гріхів та для праведності жили; Його «ранами ви оздоровилися».* У цьому тексті мовиться про гріх і праведність, а не про хвороби. Отже, бути оздоровленим означає бути прощеним і спасеним, а не вилікуваним фізично.

Біблія конкретно не зв'язує фізичне зцілення зі зціленням духовним. Часто люди фізично стають здоровими, прийшовши до Христа, але це необов'язково. Деколи на зцілення є Божя воля, а деколи — ні. Апостол Іван вказує нам потрібний напрям: *І оце та відвага, що ми маємо до Нього, — що коли чого просимо згідно волі Його, то Він слухає нас. А як знаємо, що Він слухає нас, чого тільки ми просимо, то знаємо, що одержуємо те, чого просимо від Нього (1 Івана 5:14-15).* Бог і далі чинить дива. Бог і далі зціляє людей. Але хвороби, біль і смерть і далі турбують нас у цьому світі. І якщо Господь не повернеться в наступні п'ятдесят років, то майже всі люди, що живуть сьогодні, помруть, і більша частина (включно з християнами) — у результаті проблем зі здоров'ям (хвороб і травм).

Врешті-решт, наше фізичне зцілення очікує нас на Небесах. Там уже більше не буде болю, недугів, хвороб, страждань і смерті (Об'явлення 21). Усім нам треба більше уваги приділяти своєму духовному стану, ніж фізичному (Римляни 12:1-2). Так ми зможемо зосередитися на наших серцях, а не на фізичних проблемах. *...І Бог кожну слюзу з очей їхніх зітре, і не буде вже смерті. Ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде, бо перше минулося! (Об'явлення 21:4).*

www.gotquestions.org

(Закінчення.
Початок на 17-й стор.)

Новий Завіт закликає християн не лише підтримувати служителів, а й бути щедрими до нужденних, особливо до братів і сестер у вірі. Згідно з новозавітним вченням, пожертвування має бути добровільним і щедрим: **1 Коринтян 16:1-3** — **А щодо складок на святих**, то й ви робіть так, як я постановив для Церков галатійських. А першого дня в тиждень нехай кожен із вас відкладає собі та збирає, **згідно з тим, як ведеється йому**, щоб складок не робити тоді, аж коли я прийду. А коли я прийду, тоді тих, кого виберете, тих пошлю я з листами, щоб вони ваш **дар** любови віднесли до Єрусалиму.

не під страхом покарання, а від наповнення Царством Божим усередині. Ми ж, коли відраховуємо десять відсотків доходу, щоб випадково не віддати зайвого, ображаємо Бога.

Звісно, особисто Богу десятини не потрібні. Ба більше, Йому взагалі нічого не потрібно, бо в Нього все є: Йому належить увесь всесвіт. Десятини ж, по-перше, потрібні нам самим: для перевірки та зміцнення, для очищення наших сердець від сріблोलюбства та жадібності (**2 Коринтян 9:7** — *...бо Бог любить того, хто з радістю дає!*).

По-друге, десятини потрібні церкві для утримання служителів. Подумайте, хіба за часів Старого Завіту Бог не міг годувати левітів надприродним чином, наприклад

ТЕМА ДЛЯ РОЗДУМІВ

ДЕСЯТИНА

Детально про пожертвування на потреби святих (тобто християн і їхніх церков) йдеться у **2 Коринтян 8:1 — 9:15**. Радимо вам уважно ознайомитись із цими двома розділами. Ми ж хочемо звернути вашу увагу на ці вірші із цих розділів: **2 Коринтян 8:12-15** — **Бо коли є охота**, то приємна вона згідно з тим, **що хто має**, а не з тим, чого хто не має. Хай не буде для інших полегша, а тягар для вас, але рівність для всіх. Часу теперішнього **ваш достаток нехай нестаткові їхньому допоможе**, щоб і їхній достаток був на ваш нестаток, щоб рівність була, як написано: *«Хто мав багато, той не мав зайвини, а хто мало, — не мав недостатку».*

Пожертвування на потреби церков, згідно з новозавітним вченням, є доводом християнської любові: **2 Коринтян 8:24** — *Отже, дайте їм доказа своєї любови й нашого хваління вас перед Церквами!*

Слово Боже закликає нас бути щедрими та доброзичливими у своїх пожертвуваннях: **2 Коринтян 9:6-11** — А до цього кажу: **Хто скупю сіє, — той скупю й жатиме, а хто сіє щедро, — той щедро й жатиме!** Нехай кожен дає, як серце йому призволяє, — не в смутку й не з примусу, бо **Бог любить того, хто з радістю дає!** А Бог має силу всякою благодаттю нас збагатити, щоб ви, мавши завжди в усьому всілякий достаток, **збагачувалися всяким добрим учинком**, як написано: *«Розсипав та вбогим роздав, — Його праведність триває навіки!»* А Той, Хто насіння дає сіячеві та хліб на поживу, — нехай дасть і примножить ваше насіння, і нехай Він зростить плоди праведности вашої, щоб усім ви збагачувались на всіляку щирість, яка через нас чинить Богові дяку.

Сьогодні деякі стверджують, що оскільки в Новому Завіті ніде немає наказу про десятину, то він скасовує старозавітну десятину. Але сам факт, що заповіді про десятину в Новому Завіті немає, має змусити нас задуматися, а чи це випадково? Ні, не випадково. Господь просто не хоче обмежувати нашу щедрість.

Один християнин сказав у зв'язку із цим: *Для Бога важлива не сума, яку ми жертвуємо, а стан серця, з яким ми це робимо. Візьмемо за приклад ранню церкву, коли люди з радістю продавали все, що мали! А чи знаєте чому? Тому що вони мали щось більше. Їм не було шкода розлучатися зі своїм майном. Це робилося*

манною? Для Господа немає нічого неможливого. Однак Він сказав, що саме Ізраїль буде їхньою спадщиною. Левіти жили на ті десятини, які приносили євреї до храму. Аналогічно від новозавітних десятин і пожертв живуть сьогодні служители та місіонери.

III. ДЕСЯТИНА ПОЗА СТАРИМ І НОВИМ ЗАВІТОМ

Десятина не є нововведенням старозавітного Закону, як думає та стверджує багато хто. Практика жертвування десятиї частини доходу Богу була в багатьох народів Стародавнього світу. Про це свідчить факт, що Авраам (за національністю халдей) віддав десятю частину здобичі Мелхіседеку — царю Саліму та священнику Бога Всевишнього. Про це йдеться в **Буття 14:17-20**: *Тоді цар Содому вийшов назустріч йому, як він повертався, розбивши Кедор-Лаомера та царів, що були з ним, до долини Шаве, — вона тепер долина Царська. А Мелхиседек, цар Саліму, виніс хліб та вино. А він був священник Бога Всевишнього. І поблагословив він його та й промовив: «Благословенний Аврам від Бога Всевишнього, що створив небо й землю. І благословенний Бог Всевишній, що видав у руки твої ворогів твоїх».* І Аврам дав йому десятину зо всього.

Пізніше Яків присягнувся віддати Богові десятину з усього, що в нього є, якщо Бог перебуватиме з ним у всі дні, дарує йому їжу та з миром поверне його до дому батька: **Буття 28:20-22** — *І склав Яків обітницю, говорячи: «Коли Бог буде зо мною, і буде мене пильнувати на цій дорозі, якою ходжу, і дасть мені хліба їсти та одягу вдягнутись, і я з миром вернуся до дому батька свого, то Господь буде мені Богом, і цей камінь, що я поставив за пам'ятника, буде домом Божим. І зо всього, що даси Ти мені, я, — щодо десятини, — дам десятину Тобі!»* Зверніть увагу: це сталося задовго до Закону, який Бог дав Ізраїлеві через Мойсея. Отже, ми бачимо, що вчення про десятину не обмежується наказом старозавітного Закону. Тому вчення про десятину не може бути скасовано Новим Завітом.

Матеріал для газети «В'язень» люб'язно надав
Біблійний дискусійний клуб,
м. Монреаль, Канада
<http://www.cogmtl.net/Articles/112.htm>

УВ'ЯЗНЕНОМУ НА ЗАМІТКУ

Християнські реабілітаційні центри

Любі друзі! Повідомляємо вам адреси реабілітаційних центрів для людей, які увірували в місцях позбавлення волі. Хай благословить вас Бог!

УКРАЇНА

Київська обл., Макарієвський район.
Телефони: +380 99 631-22-00, +380 96 010-11-01, +380 73 073-22-24.

Донецька обл., м. Слов'янськ, пров. Зірковий, 72, 84111. Християнський реабілітаційний центр церкви «Нове життя». Тел.: +380 50 819-69-33.

Донецька обл., м. Краматорськ, смт Ясногірка, вул. Петровського, 1л, 84391. Реабілітаційний центр для тих, хто звільняється з місць позбавлення волі, «Хліб насущний». Тел.: +380 66 069-05-00.

Запоріжжя, вул. Добровольчих батальйонів, 67а. Християнський центр реабілітації «Маранафа». Тел.: +380 (61) 289-29-20; +380 (61) 235-41-15.

Черкаська обл., м. Корсунь-Шевченківський, вул. Уколова, 13. Реабілітаційний центр «Відродження».

БІЛОРУСЬ

Центр реабілітації «Право на життя»: ул. Михалковская, 2-1, д. Рудня, Мозырський район, Гомельська обл., Білорусь, 247755. Телефони: **мужская реабилитация**: +375 (29) 733-7301 (**Александр Аверьянов**), +375 (33) 680-1910, +375 (33) 680-1930; **женская реабилитация**: +375 (33) 680-1919 (**Вероника Аверьянова**), +375 (33) 680-1929.

Сайт: www.shans.by
E-mail: pastor.aaa@gmail.com
Facebook: Александр А. Аверьянов
Skype: pastor.aaa72; pastor.travel

МОЛДОВА

ФСР «Освобождение», церковь ХВЕ, г. Рыбница, Молдова. Ответственный: **Александр Руснак**; моб.: +373-778692-78. Ответственный за евангелизацию: **Юрий Григорьев**; моб.: +373-778163-08.

Помощь людям, освободившимся из мест лишения свободы и попавшим в трудные жизненные ситуации

Прохождение курса адаптации в восстановительных центрах в любом регионе России. Содействие в отправке к месту жительства и восстановлении документов. Бесплатно. Анонимно.

Адрес для писем: 350087, Россия, г. Краснодар, ул. Янтарная, д. 36. Благотворительная организация «Инициатива», тел. +7 928 882-77-77.

УВАГА!

Дорогі читачі, сьогодні газета «В'язень» має статус трьох мов: української, російської та англійської. «В'язень» друкується в Україні та в Америці. Проте газета видається та розповсюджується виключно завдяки добровільним пожертвуванням. Для всіх, хто бажає зробити свій внесок для процвітання «В'язня», усі реквізити вказані в останній колонці номера. А для християн з Америки, хто бажає пожертвувати на газету «В'язень» і надати допомогу тюремному служінню, публікуємо відривний купон, де можна також перерахувати матеріальну допомогу та вказати конкретно, на що ви хочете пожертвувати. Нехай благословить вас Господь!

Our main focus is ministering to inmates in jails and prisons.

Hope of Freedom
P.O. Box 4053
Everett, WA 98208

Hope of Freedom

That you may say to the prisoners, «Go forth», To those who are in darkness, «Show yourselves» (Is. 49:9).

MY DONATION:

☐ For prison ministry

☐ For the publication of this newsletter (Prisoner)

Amount: _____

Name: _____

Phone: _____

Address: _____

Questions:

Peter: (425) 346-4945, petyawa@gmail.com
Dasha: (206) 604-4594, dasha1@uw.edu

You may also donate online through PayPal at our website www.hopeoffreedom.org

We are now a federally-recognized 501(c)3 organization, so you can deduct your donations to us from your taxes!

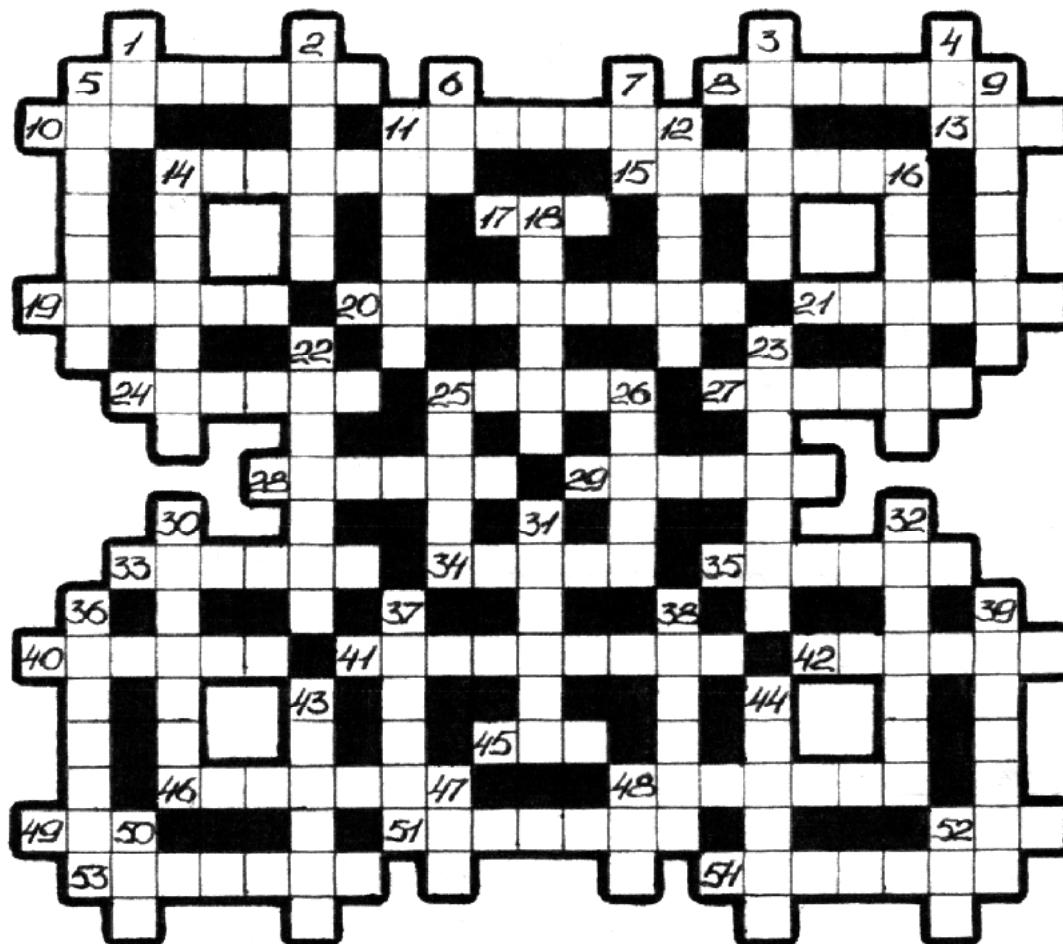
Християнський кросворд

ПО ГОРИЗОНТАЛИ

5. Що способом ввести человека в грех? 8. Что вырастет вместо терновника в пророчестве Исаии? 10. Пустыня, куда бежала Агарь, не выдержавшая жестокого обращения Сары. 11. Насекомое, пример для ленивца. 13. Голос дикого зверя. 14. Хананейский племенной народ. 15. Божий пророк времён царя Иосии. 17. Ёмкость для жидкости. 19. Монета, равная сумме храмового налога за двоих. 20. Притворное поведение. 21. Что бывает концом радости? 24. Сын Нефании из царского племени, поразивший Годолию. 25. Одно из страданий Павла, которое он перенёс ради Евангелия. 27. Глина, жидкая грязь. 28. Предмет женского ремесла. 29. Что сеет человек коварный? 33. Римский офицер, имеющий в подчинении сто солдат. 34. Животное, запрещённое в пищу как нечистое. 35. «Для глупого преступное деяние как бы ...». 40. Обед, трапеза. 41. Сын священника Вузия, пророк вавилонского периода. 42. Дар, приношение Богу. 45. Плод Духа. 46. Руководитель поместной церкви. 48. Трепет, страх. 49. Земля, куда убежал от братьев своих и где жил в изгнании Иеффай. 51. Первая часть урожая, которая должна была приноситься Богу. 52. Что устраивается мудростью и разумом утверждается? 53. Личная выгода, жажда обогащения. 54. Сын Ахбора, которого Иоаким послал в Египет схватить Урию, пророка Господнего.

ПО ВЕРТИКАЛИ

1. Чума, эпидемия. 2. Царь Иудеи. 3. Что осталось Елисею от Илии после его вознесения? 4. Что сделал Авраам, когда Исаак был отнят от груди матери своей? 5. День покоя у евреев. 6. Пророк, сын Анания, предсказавший падение Ваасы. 7. Куда пришёл Ионафан к Давиду, где тот скрывался от Саула? 9. Герой одной из притч Христа. 11. Помазанник. 12. Город, в котором Пётр воскресил Тавифу. 14. Девятый камень в наперснике первосвященника. 16. Кто имеет спасение от падения Израиля? 18. Селение, куда шли последователи Христа, когда встретили воскресшего Господа. 22. Второй сын Хама. 23. Место, где Павел проповедовал афинянам. 25. Птица, запрещённая в пищу. 26.

Река, возле которой Ездра подвизался в посте перед возвращением евреев в Иерусалим. 30. Преследование церкви. 31. Благовонная смола. 32. Духовой инструмент. 36. Осколок разбитого глиняного сосуда. 37. Судья Израиля. 38. Где хранил мину лукавый раб, которую дал ему господин его? 39. Царь саранчи, вышедший из бездны. 43. Сколько лет цар-

ствовал в Самарии израильский царь Менаим? 44. Место, где прогуливался Давид, когда в первый раз увидел Вирсавию. 47. «Но ... поднимался с земли, и орошал всё лицо земли». 48. Куда бросили Даниила за неисполнение царского указа? 50. Кем был Иуда Искарот? 52. Что помыслил получить волхв Симон за деньги от апостолов?

Відповіді на кросворд

По горизонтали: 5. Соблазн (1 Кор. 1:23). 8. Кипарис (Ис. 55:13). 10. Сур (Быт. 16:7). 11. Муравей (Пр. 6:6). 13. Рёв (Иов 4:10). 14. Аморреи (Быт. 15:16). 15. Софония (Соф. 1:1). 17. Мех (Быт. 21:14). 19. Статир (Мф. 17:27). 20. Лицемерие (Мк. 12:15). 21. Печаль (Пр. 14:13). 24. Исмаил (4 Цар. 25:25). 25. Стужа (2 Кор. 11:27). 27. Брение (1 Цар. 2:8). 28. Прялка (Пр. 31:19). 29. Раздор (Пр. 16:28). 33. Сотник (Мф. 8:5). 34. Летаа (Лев. 11:30). 35. Забава (Пр. 10:23). 40. Вечеря (Ин. 13:2). 41. Иезекииль (Иез. 1:3). 42. Жертва (Лев. 3:1). 45. Мир (Гал. 5:22). 46. Епископ (1 Тим. 3:2). 48. Робость (Лев. 26:36). 49. Тов (Суд. 11:3). 51. Начаток (Чис. 18:12). 52. Дом (Пр. 24:3). 53. Корысть (Иез. 22:27). 54. Елнафан (Иер. 26:22).

По вертикали: 1. Мор (Иер. 28:8). 2. Азария (4 Цар. 15:1). 4. Пир (Быт. 21:8). 5. Суббота (Лев. 16:31). 6. Иуй (3 Цар. 16:1). 7. Лес (1 Цар. 23:16). 9. Сеятель (Мф. 13:3). 11. Мессия (Ин. 1:41). 12. Иоппия (Деян. 9:36). 14. Аметист (Исх. 28:19). 16. Язычник (Рим. 11:11). 18. Еммаус (Лк. 24:13). 22. Мицраим (Быт. 10:6). 23. Ареопег (Деян. 17:22). 25. Сокол (Лев. 11:14). 26. Агава (Езд. 8:21). 30. Гонение (Деян. 8:1). 31. Стакти (Исх. 30:34). 32. Свиристель (1 Цар. 10:5). 36. Черепок (Ис. 30:16). 37. Гедеон (Суд. 6:11). 38. Платок (Лк. 19:20). 39. Авaddon (Отк. 9:11). 43. Десять (4 Цар. 15:17). 44. Кровля (2 Цар. 11:2). 47. Пар (Быт. 2:6). 48. Ров (Дан. 6:16). 50. Вор (Ин. 12:6). 47. Дар (Деян. 8:20).

Савл-фарисей, Савл-християнин і Павло-апостол

Біблійні факти про життя та служіння апостола Павла

Мабуть, особистість апостола Павла найцікавіша в Новому Завіті. Звісно, крім Христа. Саме про нього нам відомо більше, ніж взагалі про когось іншого біблійного персонажа. І все завдяки Діям апостолів авторства його близького друга та вірного учня Луки. Чимало подробиць додають також численні послання самого Павла, а дещо — інші послання (2 Петр. 3:15–16).

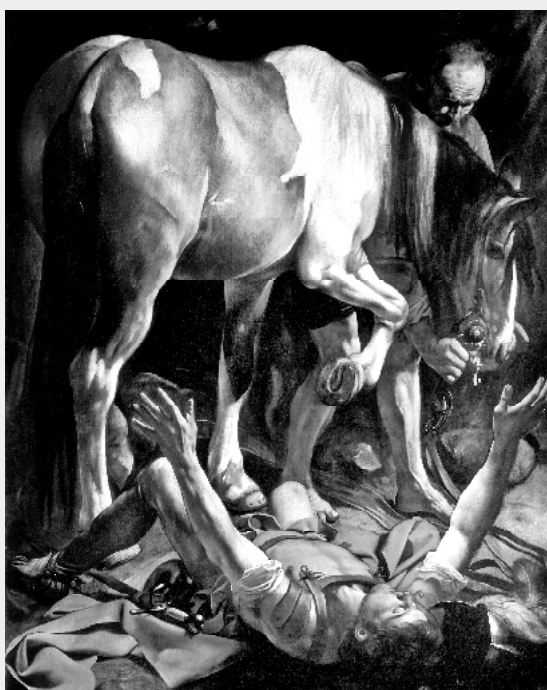
Що ж являє собою загальна схема життя та служіння апостола? Якщо дотримуватися текстів Дій, послань та версій реконструкцій авторитетних дослідників, то зразкове датування таке:

- 1) звернення на дорозі до Дамаску — 35 р. (Дії 9:1–6),
- 2) повернення до Єрусалиму після Дамаску та трирічного перебування в Аравії та зустріч із Петром — 38 р. (Дії 9:26–29; Гал. 1:15–18),
- 3) мовчання в Тарсі — 38–47 рр. (між Дії 9:30 та 11:25),
- 4) перша подорож — 48–49 рр. (Дії 13–14),
- 5) участь на соборі в Єрусалимі — 49 р. (Дії 15:1–30),
- 6) друга подорож — 50–52 рр. (Дії 15:36 — 18:22),
- 7) третя подорож — 52–57 рр. (Дії 18:23 — 21:17),
- 8) ув'язнення в Єрусалимі та Кесарії 58–60 рр. (Дії 21:33 — 26:32),
- 9) прибуття до Риму та дворічне очікування — 60–62 рр. (Дії 28:16–31),
- 10) остання подорож — 62–67 рр. (Флм. 22; Тит. 1 Тим. 1 Тим.),
- 11) мученицька смерть — 67–68 рр. (2 Тим.; 1 Климент 5:6; Церковна історія Євсевія II, 22–23; III, 1–4).

Будь-які варіанти датування епізодів життя Павла, які є сьо-

годні, ґрунтуються насамперед на низці відомих історикам подій. Одна з головних — присутність проконсула Луція Юнія Галліона Аннеана в Коринфі (Дії 18:12–17). Це не просто підтверджується так званим Дельфійським написом та деякими історичними текстами, а й має дуже точне датування — 51–52 рр. Іншою історично підтвердженою віхою Дій є едикт імператора Клавдія (Дії 18:2). Він згадується римськими істориками Світлонієм та Оросієм і датується 49–50 рр. Є ще низка подій, які теж можна датувати, але вже приблизно. Наприклад, голод (Дії 11:28) чи смерть Павла під час гонін Нерона та інших. Далі ці події поєднуються із часовими строками, що згадуються Лукою або самим Павлом (наприклад, Дії 18:11; 19:10; 24:27; 28:30; Гал. 1:18; 2:1; 2 Кор. 12:2). Так вибудовується загальна картина.

Інше цікаве питання: яким був вік Павла в момент тих чи інших подій його життя? Єдину пряму згадку про це ми знаходимо в описі вбивства Стефана (Дії 7:58), де Павло, тоді ще Савл, названий юнаком. Однак це слово не має вводити нас в оману, оскільки грецьке *неаніас* означає чоловіка в розквіті сил, у

Навернення на шляху до Дамаску. Караваджо

період від двадцяти до сорока років.

Також його можливий вік вимальовується і з факту найактивнішої участі Савла-фарисея в гоніннях на Церкву. Тут можна припустити велику ймовірність того, що він був членом синагоги. Адже Савл зумів ініціювати та очолити переслідування християн (Дії 26:9–10), водночас здійснюючи свою діяльність навіть у сусідньому Дамаску, що не підкорявся Іродом (Дії 9:1–3). Зауважимо, що членами синагоги, цього вищого законодавчого органу Юдеї, ставали освічені та авторитетні чоловіки не молодші за сорок років (або трохи молодші, але у виняткових випадках). Отже, вік Павла виходить приблизно порівнянним датам його біографії. Тобто він був

трохи молодшим за Христа, бо насправді Ісус народився кількома роками раніше 0 року.

Виходить, що Савл навернувся десь до сорока років. До цього моменту він досяг піка своєї кар'єри, пройшовши навчання в одного з найвідоміших законодавчителів своєї епохи — Гамаліїла (Дії 22:3), і посівши місце в релігійній юдейській еліті.

Звернімо тепер увагу на те, що буквально відразу після свого глибокого та щирого навернення приблизно в 35 році в Дамаску Савл-християнин уже почав палко й безбоязно проповідувати (Дії 9:20–23). Однак, як бачимо, до його апостольства залишалося ще чимало часу. Чомусь Господь не звернув увагу ні на його цілком зрілий, але активний вік, ні на богословську освіту, ні на чудове знання Писання, ні на ораторські, ні на лідерські здібності. Усього цього виявилось замало для того, щоб стати потрібним Йому служителем одразу.

Знадобилося здолати роки практично повної бездіяльності та поневірянь, про які Лука навіть не став нічого говорити, просто згадавши про відправлення Савла на батьківщину до Тарсу (Дії 9:30) і повернення Варнавою, який, знайшовши його там, привів до антіохійської церкви (Дії 11:25). У своїх посланнях згодом Павло згадає деякі події того періоду, який ми назвали мовчанням у Тарсі. Наприклад, про покарання в синагозі (2 Кор. 11:24) і про взяття до третього неба (2 Кор. 12:2–9). Саме тоді, зважаючи на все, він близько познайомився з філософією та побутом язичників (17:24–29; 1 Кор. 9:24–27) й одночасно назавжди втратив своїх рідних (але це тема окремої розмови).

Можна лише здогадуватися, наскільки трагічними та важкими були для цієї діяльної особи роки мовчання та малозначної діяльності. Адже після того, як він у рідному місті пробув до восьми років, церква в Тарсі так і не виникла. Водночас після того, як Савл прийшов із Варнавою в Антіохію, масштабність його служіння полягала лише в пересиланні пожертвувальників (Деян. 11:29–30) та вчительському служінні на останніх позиціях (Дії 13:1). Савл-служитель, навіть здобувши багаторічний християнський досвід, поки все ще був несхожий на Павла-апостола.

І лише засвоївши нарешті якийсь важливий урок, останні двадцять років свого життя Павло проведе справжнім Божим служителем, що ознаменується не лише черговим одкровенням, а і зміною його імені із Савла на Павла за прикладом найбільших пророків минулого Авраама та Якова (Дії 13:2–13; Бут. 17:4–5 та 32:27–28). Цей момент стане початком його апостольського служіння та особливого, по-справжньому наповненого духовного життя. Майже п'ятдесят років знадобилося прожити Савлу, щоб стати апостолом Павлом. Майже дві третини життя він прожив у постійному духовному пошуку заради останньої третини.

Як особливо в цьому світлі постає відома біблійна заповідь Павла: *Отже, глядіть, робіть обережно, не як нерозумні, а як мудрі, цінуючи час, бо дні лукаві...* (Еф. 5:15–16). Наскільки важливо не забувати, що в часу є свій Господар і все станеться саме тоді, коли Він визначить, а ми зі свого боку будемо до цього готові. Поспішати жити, зокрема духовно, варто обережно та вдумливо.

Олександр МИТРОФАНОВ,
facebook.com/alex.mitrof

ЛІТЕРАТУРНА ТВОРЧІСТЬ

Алекс ОДУВАНЧИКОВ,
Україна

Ты внемлешь

Ты внемлешь, Господи, стенаньям
И шёпоту в ночной тиши;
Ты веришь нашим обещаньям,
Лишь молвишь: «Больше не греши».
Ты, Господи, порой приходишь,
Когда вокруг сгустилась тьма,
И за Собой в свет уводишь,
Где есть бессильна смерть сама.
Ты от страданий избавляешь,
На нас взирая с высоты,
И всех с любовью ожидаешь
В сиянье вечной красоты.
Ты внемлешь, Господи, и думаю,
Не облечённым в форму фраз;
Ты помогаешь нашим душам
С колен подняться всякий раз.
Ты всем, Господь, даёшь ответы...
Молчанье тоже Твой ответ.
Тебе ведь не нужны обеты:
Ты есть Любовь и вечный Свет!

Христос воскрес

Христос воскрес! Дверь в небо открыл.
Спаситель Иисус смерть смертью победил!
Христос воскрес и даровал всем Свет,
Он Истина и Жизнь, и тьме в Нём места нет!

Христос воскрес! Как милосерден Бог:
Спасённым — райский сад и в небесах Чертог!
Господь, Царь славы, в мир пришёл с небес...
Христос воскрес! Воистину воскрес!

Виталий ГАЛЫШКИН,
УК-161/3, п. Подгорный,
Житикаринский р-н, Костанайская
обл., Казахстан, 110700

Всё чаще я — с закрытыми глазами,
Представ в молитве пред своим Творцом,
И сердце, всё омытое слезами,
Я с верой открываю пред Отцом.
Закрыв глаза и зажимая уши,
Я сердцем слышу Господа слова,
Слова Христа, что оживляют души,
Спасая от неверия и зла.
Быть может, для людей, что бродят рядом,
Немного чудноватым я кажусь.
Что вижу сердцем, то не видно взглядом,
Но тем, что вижу сердцем, — я горжусь.
Я вижу неба милую обитель,
Закрытую от гордости и зла,
Где ждёт меня мой любящий Спаситель,
Чтоб вечно жить душа моя могла.
Он дал Себя за нас — я верю в это!
И с Ним теперь на сердце у меня покой.
Пусть я скитаюсь по планете где-то,
Я счастлив тем, что с Ним я стал другой.
Закрыв глаза, я будто снова дома,
Где нету боли, тяжести разлук.
По слову Твоему здесь всё знакомо,
Всё сделано заботой Твоих рук.
Небесный дом, построенный Тобою,
Мой дивный Бог, что сотворил меня,
Мне подарил и искупил Собой
Грехи мои, и я молюсь, любя.
И первые шаги сердечной веры
Направлены, конечно же, к Тебе,
К Твоей любви, которую без меры,
Ты даришь всем, и в том числе и мне.
Когда-то моё сердце плотяное
Устало стукнет здесь в последний раз
И обретёт небесное, родное,
Представ пред светом светлых Твоих глаз.
Услышит небо: блудный сын вернулся,
Он мёртвый был, но ныне стал живой
И наконец-то к дому повернулся,
Где Божий мир и вечная любовь!

Аркадій ЛАКОВ,
ЗВК-58, ПЛС, вул. Гагаріна, 2, м. Ізяслав, Хмельницька обл.,
Україна, 30300

Не дай мне, Господи, скатиться
В обрыв духовной пустоты,
Но поддержи Твоей десницей
И дух мой в Слове утверди.
Не дай мне, Господи, преткнуться
О слово, сказанное в зле,
Но удержи язык и чувства,
Чтоб дерзость не сказать в ответ.
Не дай мне, Господи, богатства
И не давай мне нищеты,
Но приведи в Христово Царство
И на любовь обогати.
Не дай мне, Господи, увидеть
Забвенье совести моей,
Но помоги по Слову видеть
Все согрешенья моих дней.
Не дай мне, Господи, согнуться
Под тяжким бременем креста,
Вложи мне праведные чувства,
Чтоб делать добрые дела.
Не дай мне, Господи, участия
Средь нечестивых пребывать,
Но приведи туда, где счастье —
Больным и бедным помогать.
Не дай мне, Господи, увлечься
Тем, чему учит грешный мир,
Но научи канонам вечным,
В которых нету «чёрных дыр».
Не дай мне, Боже,
быть согласным
С судей продажным заодно,
Но милостивой к детям властью
Сними сей вечный приговор.
И не давай мне ничего,
В чём нет нужды, что губит душу.
Во имя Сына Твоего
Ты помоги мне быть послушным!

Путь христианина

Нелёгко путь христианина,
Когда неверие вокруг,
Когда добра почти не видно
Среди житейских бурь и выюг.
Когда надежду возлагают
Не на Творца, а на себя
И, как в болоте, увязают
В своих бесчисленных грехах.
Когда смеются над спасеньем
По вере в Господа Христа,
А вот на лживые ученья
Открыты уши и сердца.
Когда широкою дорогой,
Ведущей в пагубную тьму,
Шагают дружно, нога в ногу
И этим тешат сатану.
И горько, больно христианину
Смотреть, как гибнет

мир во тьме,
И он, прося у Бога силы,
Несёт свет правды о Христе!
Несёт туда, где веры нету,
Где не слышали о любви,
Где тьма без проблеска и света,
Но всё затоптано в грязи.
Он не боится тьмы кромешной
И побеждает зло добром,
Он знает Путь, ведущий

в вечность
И проповедует о Нём.
Он проповедует открыто —
Устами, сердцем и душой —
О Том, чья кровь была пролита
Во искупление грехов.
Он проповедует с любовью
В надежде, что его поймут,
Поверят истинному Богу
И в Сыне жизнь приобретут!
И пусть хотя б один из многих
Поверит в Господа Христа,
Он снова пустится в дорогу,
Неся стяг веры и добра.
Он знает: путь его нелёгок,
Но тем и радостней ему,
Ведь служит он во славу Бога,
Отдав всю жизнь свою Христу.
Христианин не просто имя,
Но тесный путь средь бурь и гроз.
И в то же время эта сила!
Хвала Тебе, Иисус Христос!

В надежде вижу утешенье
От всех сегодняшних проблем.
Она несёт успокоенье
Душе истерзанной моей.

И вера дух мой укрепляет,
Молитвы к Господу творя:
— Иисус Христос! Я умоляю,
Помилуй грешного меня!

Ведь для любви открыто сердце,
Оно готово всех вместить.
Для всех людей открыты дверцы,
Чтоб приходящих возлюбить.

Теперь я знаю, сколь чудесны
Мои порывы к жизни вновь.
Спасибо Богу за надежды,
Святую веру и любовь!

Живу

Живу, пока надежда есть
В душе моей, пока являюсь Богу.
С надеждою несу по жизни крест
И ощущаю в этом помощь Бога.
Живу, пока живёт во мне мой дух,
На веру возлагаю свои силы.
Я с верою пройду свой

крестный путь,
В которой моя жизненная сила.
Живу, пока живёт во мне любовь, —
Любовь, что в сердце Богом

возродилась.
Я по любви прощаю всех врагов
И недругам оказываю милость.
Живу, пока...

Благодаренье Богу
За то, что Он меня благословил
Надеждой, верой и любовью
И в Сыне жизнь мне подарил!
Живу по духу и по слову —
Надеясь, веря и любя.
Живу! Хвала и слава Богу!
Живу с Христом и для Христа!

Разговор в молитве

Дрожат колени, согнута спина,
И пот солёный выедает очи.
Лишь тем держусь, что молится душа,
Которая Творца услышать хочет.
Вот именно, душа того желает,
А немощная плоть, наоборот,
Бунтует, спорит и толкает,
Чтоб почву выбить из-под ног.
Но я стою, на веру опираясь;
Держу в руке надежды уголёк
И крик души я к небу посылаю:
— Прости меня, Спаситель мой и Бог!
Прости меня и научи прощать.
Дай силы крест нести по жизни.
Благослови смиренно принимать
Забывчивость родных,

друзей и близких.
Благослови любить и отдавать.
Благослови быть у слуги слугою.
Благослови жалеть и сострадать.
Благослови добром платить за злое.
Благослови! Благослови! Благослови!
Услышь меня, всемилостивый Боже!
Другого нету у меня пути,
Как и спасителя иного

быть не может!
С надеждою я буду ожидать
Ответ Твой, Боже, на мою молитву,
Чтоб волю твою, Господи, познать
И верой победить в духовной битве.

ДОРОГІ ЧИТАЧІ «В'ЯЗНЯ»!

Редакція звертається з проханням додавати до свого надісланого матеріалу (свідчень, проповідей, статей, творчості) свою точну поштову адресу для подальшого розсилання нових номерів «В'язня». Також буде раді опублікувати в газеті ваш фотографії, якщо вони додаватимуться до надісланого матеріалу.

А тим, хто з вас лише на шляху до Бога, саме час звернутися до нашого Господа та Спасителя Ісуса Христа в цій короткій, але сердечній молитві: «Господи Ісусе, я вірю, що Ти Син Божий та що Ти помер за мої гріхи й воскрес для мого виправдання. Вірою я приймаю Тебе у своє серце як свого Господа та Спасителя. Пробач мені, будь ласка, усі мої гріхи, вільні та мимовільні, і даруй мені життя вічне. Амінь».

ЗАОЧНІ БІБЛІЙНІ ШКОЛИ

Для всіх, хто бажає вивчати Слово Боже, надаються адреси заочних біблійних курсів:

1. Курс «Бути християнином» (з 10 уроків) місії «Світло на Сході» (Аллі Адамівні Давидюк), вул. Хорольська, 30, м. Київ, Україна, 02090.
2. ЗБШ «Емаус», а/с 163, м. Київ, Україна, 03179.
3. ЗБШ «Емаус», а/с 1118, м. Черкаси, Україна, 18006.
4. ЗБШ «Емаус», а/с 28, м. Мелітополь, Запорізька обл., Україна, 72318.
5. ЗБШ, а/с 13106, м. Маріуполь, Донецька обл., Україна, 87513.
6. ЗБШ «Початки вчення Христового», вул. Плеханівська, 126, м. Харків, Україна, 61037, тел. +380662253421 (Павло).
7. ЗБШ «Емаус» (інструктору Маховик Наталії Володимирівні), вул. Тицинського, 29, м. Чернігів, 14021, тел. +380502533390.

В'ЯЗЕНЬ

НЕЗАЛЕЖНА ХРИСТІАНСЬКА ГАЗЕТА

Свідцтво про державну
реєстрацію друкованого засобу
масової інформації серії КВ
№ 19016-7806 Р від 08.06.2012;
КВ № 20170-9970 ПР від 15.08.2013

Шановні читачі!

Газета «В'язень» поширюється безплатно територією Америки (США, Канада), Німеччини, Ісландії, Чехії, Естонії, Молдови, Білорусі, Росії, Казахстану, України. Наклад газети залежить від добровільних пожертвувань. Надсилайте ваші матеріали та підтримайте фінансово це необхідне для суспільства видання.
Нехай благословить вас Господь!

Номер гривневої картки Приват-Банку для добровільних пожертв від фізичних осіб: **5168745609550931**.

Для безготівкового розрахунку та перерахувань зінших банків: **ПАО КБ «ПриватБанк», р/р 29244825509100, МФО 305299, ОКПО 14360570**.

Номер доларової картки на ім'я **Долгушина Ірина Миколаївна: 4731219122681756 (Visa card)**.

Для поштових переказів: **Долгушина Ірина Миколаївна, а/с 60/15, м. Северодонецьк, Луганська обл., Україна, 93406**. Для переказів **Western Union — Долгушина Ірина Миколаївна**, для переказів **MoneyGram — Постільга Марія Ігорівна**.

Контакти зв'язку: **моб. тел. +380684378888, +380661395801; redakciya.uznik@yahoo.com**

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: «В'ЯЗЕНЬ», а/с 60/15, м. Северодонецьк, Луганська область, Україна, 93406.

Головний редактор
Трубіцин Ігор Євгенович
(псевд. **Ігор Горік**).

Відповідальна за випуск **Ірина Долгушина**. Дизайн та верстка **Павло Володимиров**. Коректор **Олександр Бурцев**.

Factor Druk
PRINTING HOUSE

Надруковано згідно з наданим оригінал-макетом у друкарні «**Фактор-Друк**». **61030, м. Харків, вул. Саватурська, 51**.
Тираж 8000 прим. Зам. № 365.

Листування з читачами лише на сторінках газети. Думки авторів публікацій не завжди збігаються з поглядом редакції. Творчі роботи публікуються мовою оригіналу. Відповідальність за точність наданих матеріалів несе автор. Редакція залишає за собою право на редагування та скорочення текстів. Рукописи та фотографії не повертаються.

